

التحف الجوادية في
المناقب المهدوية

المؤلف

الشيخ محمد جواد
الصابي الكلبايكاني

www.m-mahdi.com

مركز الدراسات والبحوث الإسلامية
مركز الدراسات والبحوث الإسلامية

الموقع الإلكتروني: www.m-mahdi.com

البريد الإلكتروني: info@m-mahdi.com

العراق - النجف الأشرف - شارع السور - قرب جبل الحويش

نقال ١: +٩٦٤-٧٨١٦٧٨٧٢٢٦

نقال ٢: +٩٦٤-٧٨١٢١٤١١١١

هاتف: +٩٦٤-٣٣-٢١٨٣١٨

صندوق بريد: ٣٧٧

هوية

النسخ الخطية والمصورة

(١٠٨)

التسلسل: ٣٧ / ٣ / ١٠

اسم الكتاب: التحف الجوادية في المناقب المهدوية

الموضوع: أدب

اللغة: الفارسية والعربية عدد الصفحات: ١٥٨

اسم المؤلف: الشيخ محمد جواد إصافي الكلبايكاني

اسم الناشر: المؤلف سنة التأليف:

تاريخ ومحل النسخ:

اسم المكتبة ومحلها: مكتبة الشيخ لطف الله إصافي الكلبايكاني / رقم:

نوع الخط: أبعاد حجم الكتاب:

رقم الفلم: ١٥١٢ تاريخ التصوير: ١٤ جمادى الآخرة ١٤١٩ هـ

مدرك النسخة: مركز إحياء التراث الإسلامي - قم

الملاحظات: ضمن مجموعة من كتابين (مع: بحر اللطيف والدرر).

بِإِذْنِ اللَّهِ الْعَظِيمِ نُورِ اللَّهِ الْأَقْوَمِ النَّبِيِّ الْأَعْظَمِ الْأَكْرَمِ وَالرَّسُولِ الْعَظِيمِ الْمَكْرَمِ ذِي الْمَلَكَةِ الْبَيْضَاءِ وَالشَّرِيفَةِ
 الْمُرَاءِ وَالطَّرِيفَةِ الرَّهَاءِ سُلْطَانِ الْأَصْفَاءِ مَلَاذِ الْأَوْلِيَاءِ خَاتَمِ الْأَنْبِيَاءِ سَيِّدِ الْمُرْسَلِينَ صَفْوَةِ
 الْعَالَمِينَ نُبِيِّ الطَّالِبِينَ أَمِيرِ الْأَبْلِيَاءِ أَلِيٍّ الْعَاسِمِ مُحَمَّدٍ مُحَمَّدًا أَحْمَدًا وَعَلَى لِهِ الْهُدَاةُ الظَّاهِرَةُ

وَالسَّادَةُ السَّامَةُ الْقَاهِرَةُ أَنْوَارُ اللَّهِ الْبَاهِرَةُ وَعِيُونُهَا السَّاطِرَةُ سَائِلُ طَرِيقِ رَبِّهِ صَبَاحُ
 وَادِيهِ ^{سَائِلُ} فَهْرٌ مِنْ جُودِ قُدْرَتِهِ وَفَهْرٌ مِنْ قُدْرَتِهِ بَرَاهِينُ كُنُوزِهِ لَمَّا كَانَ نَقْتُهُ قَبْرُهُ وَعَاقِبَةُ نَقْتِهِ كَبْرُهُ
 مَحَالٌ مِثْلُهُ اللَّهُ وَإِدَانُهُ وَمَعَادِينُ عِلْمِ اللَّهِ وَكَلِمَةُ الْكَلِمَاتِ السَّامَاتِ الظَّاهِرَاتِ وَالْأَبْيَاتِ
 الْمُجَمَّاتِ الْبَاهِرَاتِ دَعَائِمُ الدِّينِ أَرْكَانُ الْمُؤْمِنِينَ الْأَعْمَةُ الْقَادَةُ الصَّيْنِ الْأَعْلَامُ الْمُرْسَلِينَ
 الْمُسْتَدِينِ وَبِحُجَّةِ اللَّهِ عَلَى الْخَلْقِ أَجْمَعِينَ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِينَ صَلَوَاتُ اللَّهِ وَسَلَامُهُ عَلَيْهِمْ أَجْمَعِينَ

شمس مظهر
نور سحر

الْيَوْمِ الدِّينِ مَظَاهِرُ أَنْوَارٍ مَصْبُوحَةٍ طَلْمُ مَعَادِينِ أَسْرَارٍ مَفَانِيهِ رَحْمَةٌ
 دَعَائِمُ إِيْمَانٍ عَلَامٌ سَنِيَّةٌ مَعَالِمُ عِرْفَانٍ بِنَايِعِ حَلِيمَةٍ
 مَنَازِلُ نَزْلِ مَصَادِرِ خُلُقِيَّةٍ مَرَايِبُ جِبْرِيلَ وَسَائِلُ نَفِيَّةٍ

وَكَيْدٌ نَامِعٌ لِبَيْعَةِ الْإِيمَانِ وَبِأَحْزَابِ اللَّهِ النَّاجِيَةِ لِمُتَجَمِّعَةِ الْمُرْتَضِيَةِ أَيُّهَا الْمُتَمَكِّنُونَ
 بِذِي عَطْوَةِ السَّادَةِ الْهُدَاةِ الْعَلَوِيَّةِ وَهِيَ الْفَائِزُونَ بِوِلَايَةِ الْوَلِيِّ الْعَائِبِ الْعَيْنِيَةِ الْإِلَهِيَّةِ وَ
 الْمُسْتَبِينُونَ مِنْ سَابِقِ الْمَشْكُوهِ الْمُحْدِثِ وَالْمُسْتَدِينُونَ بِنُورِ مَصْبُوحِ الْهَيْدَانِيَةِ الْهَيْدَوِيَّةِ وَ
 الْمُسْتَبِينُونَ مِنْ سَطْوَةِ نَفْسِ مَطْلَعِ الصَّفَاتِ السَّرِيدَةِ أَيُّهَا الْمُنْتَظَرُونَ لِطُلُوعِ الْفَرِّ الْمَصْبِيِّ سَطْوَةِ
 الْكَوْكَبِ اللَّذِي وَظُهُورِ الْوَلِيِّ الْمُحْفِي الْأَيَّامِ الْهَيَامِ الْقَائِمِ لِنَظَرِ الْمَهْدِيِّ أَوْجَانِ وَأَرْوَاحِ الْعَالَمِينَ
 فَدَاهِ وَحَلْبَاءِ اللَّهِ مِنْ كُلِّ مَحْدُورٍ وَقَاهُ بَشَرِي لَكُمْ تَمْ بَشَرِي وَطُوبِي لَكُمْ تَمْ طُوبِي

قَدْ عَادَ إِلَيْكُمْ أَفْضَلُ الْأَيَّامِ وَأَعْظَمُ الْأَعْيَادِ

ارکده شنبه ای جز شنبه ای

بسته کافر این طغمت سری

افضل المہینہ لہ عین

بہ از این روز دین عید

از رسید دو عصر باز

صفوة الرحمن سلطان

الامام القائم الہادی لصفی

بشیرہ صافی صافی صافی

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ قَدْ أَقْبَلَ إِلَيْكُمْ زَمَانُ الْفَجْرِ وَالْفَجْرِ وَلِشَاطِئِ وَأَوْجِبُ لَكُمْ السُّورَ وَالْوَجْدَ لَا

وَطَلَعَ عَلَيْكُمْ سَمْسُ الْأَمَالِ وَسَطَعَ لَكُمْ نُورُ الْعِزِّ وَالْأَجْلَالِ فَاسْتَبِيرُوا بِالْعَادَةِ وَالْإِعْبَادِ

مژده که لهرش با جان رسید

بیت شنبه شد در شط

خیل فرج را روی جان

سید عید زد دل عجم پر گرفت

سحاب شبنم تفسیر کفرشان شد بد

فرج زمان تا زمان کمره زد لها کشود

وَتَفْتَحْ عَلَيْكُمْ أَبْوَابَ الْخَيْرِ وَالرَّحْمَةِ وَالسَّلَامِ

خفت حرفا صان قلب سری

ماز آمد روز عید صان فرای

درین گیتی و طیر آمد روان

که دهم هزار فیض حق تا ز نوید

بر جهان بواب رحمت کرد بار

عیدی موعود شاه نظر

الولی ابن الولی ابن الولی

که جوان شد بار این گردون

باید که شنبه شنبان رسید

باید که شنبه شنبان رسید

خسرت دل را از صفای

از مینہ الغموم ما صیبه و آیام الغموم منقضية فَإِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا

جان پر کن جوانی از سر گرفت

صب ز روی سمن شبنم غم گرفت

زین کران تا کران صفای دیگر گرفت

بیت شنبه ای جز شنبه ای

بیت شنبه ای جز شنبه ای

Handwritten marginal notes in the left margin, including phrases like 'بیت شنبه ای جز شنبه ای' and 'بیت شنبه ای جز شنبه ای'.

میر شهاب الدین در این شب
بویا اورید سحر تا پنهان فرود
و در هر شب از این شهر

با کینه شمر که ما فایده و هدایت هر دو در محبت روز طرب آنروز از خاک صفا در دست بختی صد

لیس کمیلها فی الایام و شهر و لایة البیاض و الدهور ^{الکفر قاتل الذم} میگردد و عصر که شمار شیعیان رسیده و پنهان برود

منه این روز فرود است صبحم خرم از وقت دست فرخا من از کار کد برود و در شب برادر در روز آن که با
ما اصبح یوم کمیله و ما منح و ما فضل و ما کان زمان عدله زنی روز شون
بجبت و طراوت در پی شرمو از رحمت و فیض لطف و سعادت سعد الایام بیوی در

بباز این شب که هر روز مال	از دل افسرده زداده عدل
نور خنده اوند در آفرین است	باع جان رهبر آفرین است
نوبت شاد روی که عرض است	روح و کور در بدن آفرین است
باز جان همه از سر بر دست	طرف عزیز از حق دیگر گرفت
برنده گیتی ز سر ز دست ط	جلوه حق باشد باز دست ط
گدازه فعیس ملک شهود	رحمت حق کور خود را نمود
مهری بوجود شه غنظر	خسر دین ممکن در حب آفرین
فیض خستین ز کسستان	جان جهان حاصل کفن ملک

ما احسن الیوم و هذه اللیلة البیضاء و ما اصب لعیس ایدخلت العادة الحظی
و ما اطرب و افرح قلوب الایة الذکباء

زیر شبنم صیبا در چاه ز در مال	زیر شبنم بر صفا و صفا در راج کمال
زیر شبنم ز انان بر شتر	زیر شبنم ز شتر مطمع نجوم عدل
زیر شبنم جوان دراد بود بها	زیر شبنم قربت و منج آمال

وخت نیز زج بخش دلگشای و مانده بنا بر جهت از نای مسرت زای قد طلوع سپهر کوکب
 السعادة والأقبال من مشرق المنية والأمال و سَطَعَ فِيهِ الْوَارِدُ الْعِزَّ وَالْكَمَالَ
 مِنْ أُنْفِ الْمَجْدِ وَالشَّرَافَةِ وَالْأَجْلَالِ فردان نیز که در صبح وصال کور و بیان کور سفت بوده
 و در حش ن روزی که چون عارض جوان زنگ غم از آینه دلها رود و جهان در این مسرت نموده

شد پیرش غم روز فرج شد پیر
 کمر کلستان گفت نره کلستان زید
 زاده که لعقوب و پیر زنده در درخت
 بود نمصر بقا، ز کلستان رسید
 ابو کهر زینا ز کرد چمن ز در
 بد سجا نفس طرف کلستان دریند
 از اثر مقدم مهدی آل رسول
 مهدی عهد دماغ هاله عشرت برید
 ز آنچه بوم اندر است منقبتش بر میند
 چه قائم که هست داور با بدست

اصبح وتود الأفاق بمصباح مولوده افصح وأماء الأقطار بلجان کوکب معوده
 جهان را در قابل این عهد ز پیر در شربت تازه دل عالمان ریش طی سردری به اندازه شیب و جوانی
 در این در هر نفسی بدین دار این بر هم عشق ابروی شقائق تیر حش و شورش رسته و لنگر و مهر این سردری بسته

ز نغمه عهد شد چه طرف کلشن کنا
 کنار فرخش از این مین دلم را حکا
 پیا ز مهر ای ستم قدم کلشن که ار
 بر رسته غم بزنی زایش مر شرار
 که کشت کسی جوان که تازه شد در کار
 مکن بقتل دگر دست غنچ و ددل
 موده همچون بهشت جهان به اردرین
 با سبای براج تو همچون بهشت
 کن جوهر جوهر جانین دمی طرفت
 بستی تا فرا که گشتم این سر نوشت
 بکار و در در بهشت بر آنکه از کف نوشت
 مشرق عالمت بر دینر مکاه وصال
 بیانکه از کور کفر نسیم صلی پرور است
 بهار می دهم همی برادر خور است

حَجَّةُ ابْنِ الْحَسَنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ

٩

فِي الدَّلَالَةِ وَالْهَادِي مِنَ الضَّلَالَةِ النَّوْدُ الْمَسْتَوْرُ فِي حِجَابِ الْغَيَْابِ وَتَمَرُ الْمُنِيرِ مِنْ وَرَاءِ كَسْحَابِ قَلْبِ الْأَطْيَابِ وَسَبِيلِ الْأَطْيَابِ الَّتِي لَا تَبْلُغُنِي إِلَّا الْكَافِرُ الْمُرْتَابُ وَلَا تَعْبُرُنِي بِهِ إِلَّا الْكُلُّ عَارِفٌ أَوْ لَا

حضرت محمدی شیرزدان شاعر	مظہر کمال مہ کوہان ہزار
حضرت محمود شہر مظہر	گادردین داوردین ویشتر
زور حسن شہدہ اولاد کن	فاک در حسن شہدہ کہ فاکان
قیم دین تہم آل بنی	حاصل کزاز بنی دوصی
اعلم سرار مدت ادب شہ	دیو برادرہ زازل باشہ
سکران رہبر ارادہ	نیت جبار حسن زازادہ
لحظہ چشمہ بواج نور	زشت بود در رخسار کور
آبہ بحر فردوس دردست	یا کہ ظهور شمس نظر شکل
دلم تدریس بجان جاکر	در ہم کل بر سر ادفاک
صانع الکونین کور	سہ عینی ز نور کور

صفت آریں بہترین عالمیان ز حیرتہ پیشین قدم زان عفت اصحابان و جہان ن
 امر الامرہ قائل الکفرۃ الفجرۃ فائد الحیرۃ البرۃ کلۃ اللہ و آیتہ حجۃ اللہ و خلقہ
 المفیط لایبہ و الذاب عن حرۃ مکن علمہ و معدن معرفتہ المجاہدہ فی سبیلہ و
 المنتقم من اعدائہ و المجدد فی طاعینہ و عبادتہ آیتہ فی خلقہ و عبادہ صغیرہ
 و صفوہ اولیائہ و در سلہ سدا کونین و مولیٰ لفقہین صیار لشرین و امان المؤمنین
 و ادیب البیطن الحنین امام السیر و لعلن کاشف الصیر و المبین صاحب الجود
 المین قانع الجود و لفضن مولیان و سیدنا امام ن شیرزدان شاعر ستمی بنی عمت زکا

عصام الدرسيه برمن	امام سدر محمد بن حسن
سكان اسخاسيه كمتقين	بنار ليعنى عين علم العتق
ان حسد الله اسود جان	حسد در جهان كجس كستان
سهر حيا حسد و كجس كستان	در ك خدا سرور كانيات
صيا دل ك نظر ره كان	جناات زمان غوث سكاركان
سكان صفا نور يزوان بارك	محيط سكارا در آب و فلك
كه ابراع آند فضايل در دست	شكلك ايكه فضايل كجس
ابست برين فلكه از كور اداست	زمن در زمان حوده در اداست
جهان بر در در از دراء سكارا	نشسته در سكارا
بر از عمل سزوكوان تاكران	في اعظم تا يك سنده جهان
عجبت بنه اگر در اداست	چو صفا و سكارا در اداست

ثم الحمد لله و شكره حيث اكرمنا بهذا اليوم العبد و شرفنا بولاية مولوده الرشيد محمد
 و فضلنا على غيرنا بهذه الفضيلة العظمى و الموهبة الكرى و جعلنا من المؤمنين بعبد
 الذي عهد لنا و ميثاقه الذي و التنايه و قد و جب بحكم العقل و ضرورة النقل الذي
 و رديه الشريف العراء و الملة البيضاء امانة مراسم هذا العبد الشريف و اليوم المبارك
 الميمون الخفيف و اجزاء السنة النبوية و تشهد مائة الطريقة النبوية كرمها
 و انم بنصفه لياثون و بيان تضائله و ان لم يبلغها العارفين و محجده و توصيفه و ان
 عجز عن تسمية الواصفون و مدحه و ثنائه و ان عجز في مدحه الجاهلون المادحون كيف لا
 و هو من اتم الكلمات و اتم الايات و قد قال سبحانه قل لو كان البحر مدادا لكلمات ربي

أبي القاسم محمد

١٢

الأعظم والمجيب الأليم الأرحم الأوفى البشير النذير والسيراج المنير سرك المكنون
 وتور المخرزون ومن في حقه ن والفلم وما يسطرون رحمة الكلمة الوا
 مخزن الوار الساطع هنيئا أنارك الأمنة وأطهر براهينك الطائفة
 كاتم إبانك الجامعة وأجل كلماتك الطائفة إمام الأئمة وسراج الأئمة نبي
 الرحمة وكاشف الغمة سبيل النجاة دليل الهداة ابن الولاية وأمان الدعاء
 الذي ألبسكم ونبي الكرم ذي المن بحيم والخلق العظيم مقل وصيد وإلهام
 بشير رحمة ونذير عقاب الذي بعثه بالحق ليجرح عبادة من عبادة لا
 الإعبادتك ومن طاعة الشيطان الطاعتك فأرهم من قدرتك وخوفهم
 من سطوتك خاتم الأنبياء والمرسلين سيد الأولين والآخرين وسيد
 المنجيين والمدوح في الكتاب المبين والمدعو لظهرك ولد الخلق يوم
 الأصل الأصيل في الدنيا والدين والرحمة والنعمة للعالمين إله المجد والأج
 وخلاصة الأوتاد والأعجام سيدنا وسيدنا لثقلين مولينا ومولى الكونين
 الرسول المتداد الموبد محمد

ع
والذي عمل على لراف
واسرى به من مسجد
الحرام المسجد الأقصى
وبلغ به جبرئيل إلى
سيدته لسمي ودني
لقد كان فاتح
أعادته

شاه ميمران مومنين سراج
اصفهار سرداران راج
ارباشم نور فضايل
مصدر كتاب عقل تحت
نقطة اوله
بردرش ملكات عبد وبل
بردرش سوي بمحتاج
قوام بربر طقت سم دس مصدر
مفتي حضرت عزت قسيم دروخ حنبت

عرض از راه حسن مراد ارادت درین
 سه دین حسد و عالم ز کلمه یاری اقدم
 هو اللدول بر اللدول بر اللدول بر اللدول
 بهای کلین ایمان صفای دهنه خود
 ز امرش امرش امرش امرش امرش
 ز نورش ماه تابنده ز نورش مهرش
 بطاهر رسپا خرم باطن بر عظم
 وجودش کرم بودی کرم بودی
 به تعظیم او خضع در کرم او
 ملاذ پس بگو سانه بوفد کرم
 ز کرمش دهم در حرمتش صفی عقل

جلیس عرشه رسن مکن تحت او ادنی
 حسد و ش با قدم توام وجودش
 بر العالی بر العالی بر العالی
 جهان را جان و دم فانی و کس عوده
 میرش از خورش ز سپهر قوسین آفرین
 ملک بر در کوش سنده ملک از فضل او
 جز او همه دایره بودی او همه شیدا
 که کرم هر او بودی عشقش با لوی سپید
 چه از اقصی چه از اوج چه از ادنی چه از اعلا
 عینش در مع عینش عینش آدم و حوا
 به حسرت و نه در حرمت ز صافی بطن کرم

در تمام مهر قیاس آسان
 که در روز بروز دارم از زبان

وَالَّذِي نَصَّ عَلَيَّ وَلَا يَبْرُؤُكَ وَالْحَائِمُ وَالْإِمَانَةُ سِرَّ حَبِيبِ الْمُصْطَفَى الْأَعْظَمِ الْمُؤَمَّرِ الطَّاهِرِ الْمَطَهَّرِ
 وَالْأَيَّامِ الثَّلَاثَةِ عَشَرَ الْمُنْتَظَرِ بِالْبُصُوفِ الْمُتَوَارَةِ وَأَوْجِبَ عَلَيْنَا وَالْإِنْسَ وَطَاعَتَهُ بِالْإِجَادِ
 الْمُضَافِرَةِ وَالْأَخْبَارِ الْمُتَوَقِّعَةِ الْمَكَاثِرَةِ فِي كِتَابِ الْفَرِيقَيْنِ وَالسُّنْدَةِ بِأَسْنَادِ الطَّرِيقَيْنِ
 وَقَدْ سَطَّرَ فِيهَا الْأَسَاطِيرَ وَمَلَأَهَا بِالطَّوَامِيرِ فِيمَا نَصَّ الْحَلِي الْمُرَوِّقِي مِنْ جَابِرِ
 الْأَنْصَارِيِّ وَثَرِيْبٍ مِنْ عَنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَعْرُودٍ قَالَ الْمَانِزِلُ قَوْلُهُ لَعَالَى يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا
 أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِي الْأَمْرِ مِنْكُمْ طُتُّ بِأَرْسُولِ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ وَالْمُنَا
 وَعَزْفَانِكَ فَاطْعَمْنَاكَ فَمَنْ أُولِي الْأَمْرِ الَّذِينَ أَمَرْنَا بِطَاعَتِهِمْ فَقَالَ هُمْ خَلْفَاءُ بِأَجَابِرٍ وَ

لمسحوقه من لصلواته
 والروايات المختوية
 لا تارة وعلامه
 والامير بطا
 ودلائله لاد

وَآرِلِيَاءُ الْأَمْرِ بَعْدِي أَوْلَهُمْ عَلِيُّ بْنُ أَبِي طَالِبٍ ثُمَّ مِنْ بَعْدِهِ وَلِلَّهِ الْحَسَنُ ثُمَّ الْحُجَيْنُ ثُمَّ عَلِيُّ
 ابْنُ الْحُجَيْنِ ثُمَّ مُحَمَّدُ ابْنُ عَلِيٍّ الْبَاقِرُ وَسَدْرُكَهُ بِأَجَابِرٍ فَإِذَا ادْرَكَتْهُ فَافْرَعُوهُ مَتَى اسْتَطَاعُوا
 ثُمَّ جَعْفَرُ بْنُ مُحَمَّدٍ ثُمَّ مُوسَى بْنُ جَعْفَرٍ الْكَاطِمُ ثُمَّ عَلِيُّ بْنُ مُوسَى ثُمَّ مُحَمَّدُ بْنُ عَلِيٍّ ثُمَّ عَلِيُّ بْنُ مُحَمَّدٍ
 ثُمَّ الْحَسَنُ بْنُ عَلِيٍّ ثُمَّ مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ بِلَاءِ الْأَرْضِ عَدْلًا وَقَطْطًا بَعْدَ مَا مَلَيْتُ
 ظُلْمًا وَحُورًا - وَفِي الْحِجْرِ الْمَشْهُورِ عَنْ جَابِرِ الْحَقْفِيِّ عَنْ جَابِرِ الْأَنْصَارِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا
 قَالَ ثُمَّ سَمِيَتْ حُجَّةُ اللَّهِ فِي أَرْضِهِ وَبَيْتِهِ فِي عِبَادِهِ مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ ذَلِكَ الَّذِي لَقِيَ
 اللَّهَ عَلَى يَدَيْهِ مَارِقَ الْأَرْضِ وَمَعَارِبَهَا وَذَلِكَ الَّذِي لَغِيبٌ عَنْ سَبْعِينَ وَأَوْلِيَاءِ
 غَيْبَةٍ لَا يَنْتَبِهُنَّ فِيهَا عَلِيُّ الْقَوْلِ بِإِمَانِهِ الْإِمْنِ مِنْ مَحْنِ اللَّهِ قَلْبُهُ لِلْإِيمَانِ قَطَبٌ بِأَسْوَلِ
 اللَّهِ وَهَلْ يَنْتَفِعُ شَيْعَتُهُ مِنْهُ فِي غَيْبَتِهِ فَقَالَ إِي وَالَّذِي كَتَمْتَنِي بِالْبَيْتِ لِيُنْصِتُوا
 بِنُورِهِ وَيَنْتَفِعُوا بِبُورَانِهِ فِي غَيْبَتِهِ كَانْتَفَاعِ النَّاسِ بِالشَّمْسِ مِنْ وَرَاءِ السَّحَابِ
 وَمِنْهَا قَوْلُهُ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ الْأَئِمَّةُ بَعْدِي اثْنَا عَشَرَ أَوْلَهُمْ عَلِيُّ بْنُ أَبِي طَالِبٍ
 وَآخِرُهُمُ الْقَائِمُ هُمْ خَلَفَاؤِي وَأَوْصِيَاءِي وَرَجَّحَ اللَّهُ عَلَيَّ أُمَّتِي بَعْدِي الْمُقَرَّبِينَ مِنْهُمْ
 وَالْمُنْكَرَ لَهُمْ كَأَنَّهُمْ وَمِنْهَا قَوْلُهُ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ الْأَئِمَّةُ بَعْدِي اثْنَا عَشَرَ
 أَوْلَهُمْ عَلِيُّ وَرَابِعُهُمْ عَلِيُّ وَثَامِنُهُمْ عَلِيُّ وَعَاشِرُهُمْ عَلِيُّ وَآخِرُهُمْ مَهْدِيُّ
 وَمِنْهَا قَوْلُهُ الْحَسَنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ ابْنِي هَذَا الْإِمَامُ ابْنُ إِخْوَانِي الْإِمَامِ الْإِمَامِ الْإِمَامِ الْإِمَامِ الْإِمَامِ الْإِمَامِ
 قَائِمُهُمْ وَمِنْهَا قَوْلُهُ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ أَنَا سَيِّدُ مَنْ خَلَقَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ وَأَنَا خَيْرُ مَنْ
 جَبْرَيْلُ وَمِيكَائِيلُ وَإِسْرَائِيلُ وَحَمَلَةُ الْعَرْشِ وَجَمِيعُ بِلَايِكُمْ اللَّهُ الْمُقَرَّبِينَ وَأَسْبَاءُ اللَّهِ
 الْمُرْسَلِينَ وَأَنَا صَاحِبُ السَّفَاعَةِ وَالْحَوْضِ الشَّرِيفِ وَأَنَا وَعَلِيُّ ابْنُ أَبِي طَالِبٍ الْوَاهِدِيَّةُ الْآئِمَّةُ مِنْ

نَشْفَعُ لِي عِنْدَ اللَّهِ فِي قَضَائِ حَوَائِجِي وَكَيْفَ يَهَيِّئُ وَيُلَوِّحُ أَيْدِيَهُ وَإِنْ تُرِيدَ أَنْ تَطَّلِعَ الرَّسِيدَةَ وَالْمَعْرُوفَةَ
 الْحَمِيدَةَ وَتَشْرَفَنِي بِقِيَامِ وَجْهِكَ الْكَرِيمِ وَتَمُنَّ عَلَيَّ بِبَدَايِ الْمَنْ لِحَيْمٍ وَلَا تُرَدَّنِي عَنْ بَابِكَ وَ
 لَا تُجِيبْ أَلْمِي فِيكَ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَتَسْأَلُ اللَّهَ أَنْ يُرِيَنَا فِيكَ السُّرُورَ وَالْفَرَجَ وَخَيْرَنَا

بِكُمْ عَنْ لَيْسِي وَالْحُجْرَ وَتَجَلَّ لَكُمْ النَّصْرَ وَالْقَلْبَ حَفِيدًا مِنْ بَابِكَ الطَّاهِرِينَ
 (الابواب لي لعصر خبر برتبه)
 (وصالك مشر في فوافك مملكي)
 (لغانك مطلوب في فغانك مقصد)
 (وانت مني قلمي وانت ذخيرتي)
 (شربت بكاس الحب منك حرمنا)
 (فانت جدي انت هي مقصدي)
 (بنفسي محبوب ذواتي لعلي)
 (وما احد مثلي بنال ستره)
 (وان كنت عن نيف الحضور محرمي)
 (لقد كنت هديا وادم لم يكن)
 (ظهورك امر واضع لمن جدي)
 (مجيب ولكن نور وجهك مشرق)
 (الي كم تعيب من وجهك ذكري)
 (فبا عدل حق كم اردك مشرا)
 (الي باب من امني الحواج سدي)
 اصبا ارضي شبارنا

بِكُمْ عَنْ لَيْسِي وَالْحُجْرَ وَتَجَلَّ لَكُمْ النَّصْرَ وَالْقَلْبَ حَفِيدًا مِنْ بَابِكَ الطَّاهِرِينَ
 فدانت جمانه وروحى ومهيجى
 فمنا ملخنا في جنابك كعنى
 هو اول محبوب رضانك بعنى
 وانت شفانفسى وانت سلفى
 فلذت من ساعه بعد ساعه
 ودنيت ودينى وعانة رغبى
 بنفسي محبوب شفانك لعلى
 اذا كان نفسى بالوصال سلفت
 فان اصطبارى ثم ابن شكسى
 من الله مدعوا باسم الحليفه
 ولكنما الاهواء عمت فاعمت
 لظنت وبان من كل حصه
 محاط بظلم مظلم كل صفه
 ولم يتبق في الارض سوى اسم لعلى
 وانت ترى حالى ولعلم حالى
 اصبا ارضي شقان علك

از دین فخر کانی
از طغیان و غلبه
از غلبه سلطان
از غلبه قیام
از غلبه قیام
از غلبه قیام
از غلبه قیام
از غلبه قیام

ای بر بخت چرخ عشق
کو جواد صافی ای خسته نام
میرا نذر دورا سپید درود
ز آن پس که کبر که است هجان
از غبار در کت کجس لبهر
از چه امیر سپهر فحشا
بجرتو بر بنه کان بس شکل است
آفتاب چنه بنزد در حجاب
آفتاب تا این خط
صبح کن ای صبح ازل
ظلم عالم را بر سر در نمود
شکر است؛ توده غنبر اگر
گشت از حور بدست کستی حجاب
ای صیبا سرق بزدان پاک
حبس کن اخرا محبت با هم
حبس کن تا که گردد حبسده که
چو صافی صفا از آن سواد
از لغات جان او را کتب

کو در سر در کور آن سلطان صاف
بر خست عرصه سپید در سلام
مست که کور نور از در سجود
آفرینش بر لب سلطان
از فردن از آنچه کبر در کمان
ذره از نور تومس و قمر
سایه غنیمت نمودر اختیار
غنیمت ترش از این بار دل است
برده بر در از رخ چون آن است
صبح فرما از کرم این شام
صبح کن ای صبح ازل
وقت نه از غنیمت آن در شود
عالم را از تدم کجس کت
عده لقا با بنه اندر کاب
دور و ماطلت از این آب و خاک
تا رود ترک از وجودت در عجم
دهر حق حقی در بشر
دین روز تو اورا آورد
دار غنیمت بر دو جهان ازاد کن

يا جوادا لب من حب الجواد انت ذخر ورحمة عماد

بسم الله الرحمن الرحيم

اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى وَلِيِّكَ الرَّضِيِّ وَوَصِيِّ نَبِيِّكَ لِصُطْفَى وَأَخِي رَسُولِكَ الْمُحِبِّي
 الدَّاعِي إِلَى شَرِيعَتِهِ وَخَلِيفَتِهِ فِي أَمْنِهِ وَمُفْرِجِ الْكُرْبِ عَنْ وَجْهِهِ النَّاطِقِ بِحَبْلِ
 وَجْهِهِ الْمُوَاسِي لِنَفْسِهِ وَالْوَاقِفِي لِمَجْمَعِ السَّيِّدِ الْمُعْظَمِ وَالْإِمَامِ الْمَكْرَمِ الصِّرَاطِ
 الْأَقْوَمِ وَالسَّبِيلِ الْأَعْظَمِ الْمَنْجِ الْأَثَمِ عِمَادِ أَرْكَانِ التَّوْحِيدِ مَدَارِ نِظَامِ التَّجْرِيدِ إِمَامِ
 الْمَجَالِي وَالْمُظَاهِرِ مَوْلَى الْأَوَّلِ وَالْآخِرِ صَاحِبِ الْمَنَائِبِ وَلِمُفَاخِرِ أَوْلِيَاءِ مَنْ
 يَدُ وَبَلَدُكَ وَصِيْرِ رَسُولِكَ وَحَسْبِ حَسْبِكَ وَمَوْضِعِ سِرِّهِ وَسِرِّكَ وَصَفْوَتِهِ
 وَصَفْوَتِكَ وَبَابِ عِلْمِهِ وَمَعْدِنِ حِكْمَتِكَ ^{تد} الْأُمَامِ الْأَوَّلِ الْأَكْبَرِ السَّيِّدِ الطَّاهِرِ الْأَطْهَرِ
 الْوَلِيِّ الْكَامِلِ الْمُطَهَّرِ الشَّمَاعِ الْمَنْضُورِ لِنُضُورِ حَائِلِ اللَّوَابِدِ فِي مَجْمَعِ سَائِغِ أَوْلِيَاءِهِ مِنْ
 الْكُوثرِ الْمُحْضُورِ مِنْ جَنْبِئِهِ مَا أَحْبَبْتَهُ وَلَكِنَّ اللَّهَ حَسْبَاءَهُ وَالْمَضُومِ نَقَرٍ مِنْ كُنْتِ
 مَوْلَاهُ فَهَذَا عَلَى مَوْلَاهُ نَقْطَةُ دَائِرَةِ الْإِيمَانِ شَمْسُ فَلَاحِ الْعِرْفَانِ الْعَالَمِ بِأَمْرِ الْعَالَمِ
 اللَّيْحِ وَالْقَائِلِ بِقَوْلِ سَلَوِي قَبْلَ أَنْ تَفْقَدَ دَوِي مِصْبَاحِ الصِّبْيَانِ سُلْطَانِ الْأَوْلِيَاءِ
 عِمَادِ الْأَنْبِيَاءِ ذَخْرِ الْأَنْبِيَاءِ خُلَاصَةِ الْأَصْفِيَاءِ خَالِصِ الْأَجْلَاءِ زَوْجِ سَيِّدَةِ
 الْبَيْتِ كَيْفِ الْفُقَرَاءِ وَلِضَعْفَاءِ سَيِّدِ الْمَوْجِدِينَ سَيِّدِ الْبَلَدِ الْبَلَدِ قَطْبِ الْعَارِضِينَ
 صَاحِبِ الْمُؤْمِنِينَ وَارِثِ عِلْمِ الْبَشَرِيَّةِ غِيَاثِ الْمَكْرُوبِينَ نُورِ الْإِسْلَامِ مَوْلَى الصِّدِّيقِينَ
 نُورِ الْمَجَاهِدِينَ وَاضْئِلِ الْقَائِمِينَ وَمُجَاهِدِي عَرَمِ كُوفَةٍ وَقَائِلِ الْمَادِيَّةِ وَالْمَكِّيَّةِ وَالْمَدِينِيَّةِ

وَسَلَامٌ عَلَيْهِ
عَلَى ابْنِ سِبْطَانَ صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ

٢٠

وَلِبَّاءِ وَآدَمَ
بِزَيْنِ الْمَاءِ وَالطَّيْنِ

بِعُوبِ الدِّينِ أَفَانِدِ الْأَوَّلِينَ وَالْآخِرِينَ أَيْ الْأُئِمَّةِ الرَّاشِدِينَ الْأَمَامِ لِمُسْتَنَدِ الْإِسْلَامِ
الَّذِي مِنْ تَقِيَمَا بِنَزَلِ هَرُونَ مِنْ مُوسَى وَالَّذِي تَكَلَّمَ مِنْ وَلائِهِ فِي الْمَهْدِ عَيْسَى وَآهْلَهُ
فِي الْمَهْدِ حَبَّةَ تَسْعَى فَاحْتَجَّ كِتَابُ مِثْقَالِ الْوَلَايَةِ حَبَّةُ أَرْبَابِ الْبَيْتِ وَالِدَرِيَّةِ ^{مُتَكَلِّمِينَ}
وَالْكَفَرَةِ قَائِمِ الطَّالِبِينَ وَالْفَجْرَةِ أَيْمِرِ الْبُرْدَةِ وَالْحَبَّةِ حَامِلِ الْقَاسِمِينَ عَمْرٍا مُسْتَنْفَرِهِ
وَالْمَارِفِينَ ذِي بَابِ قَرْتٍ مِنْ لُصُورَةِ سَفِي اللَّهِ وَسَفِي رَسُولِهِ أَسَدِ اللَّهِ وَرَسُولِهِ
الْمَهْدُوحِ فِي الْكِتَابِ الْكَرِيمِ الْمُحْتَضِرِ بِالْجَلِيلِ وَالْعَظِيمِ وَالْمَقْصُودِ مِنَ النَّبِيَّاتِ
الْمَعْظَمَةِ قِيمِ الْجَنَّةِ وَالنَّارِ حَجَّةِ الْجَبَّارِ وَمَدِيرِ الْأَسْرَارِ وَالْمَوْلُودِ فِي الْبَيْتِ ذِي
الْأَسَادِ الصَّادِقِينَ الْأَكْبَرِ الَّذِي صَدَّقَ بِهِ كُلُّ مَنْ مَرَّ بِعَاقِلٍ وَالْفَارُوقِ الْأَعْظَمِ الَّذِي
يُفَرِّقُ بَيْنَ الْحَقِّ وَالْبَاطِلِ وَالْأَثَرِ بِهِ الْإِكْلِ مُؤْمِنِ كَائِلٍ وَلَا يَجِدُ وَلَا يَنْبَغُ إِلَّا
مَنْ هُوَ مَحْبُودٌ أَوْ جَاهِلٌ التَّوَدُّ السَّاطِعُ لِبَارِقٍ وَالْمَجْمَعُ فِي مَنَافِعِهِ الْمُخَالَفُ وَالْمُؤْتَمِرُ
وَالَّذِي رَدَّ لِهَيْبَتِهِ مَرْتِنَ أَبِي لَيْسَبِطِينَ الْحَسَنِ مَوْلَانَا وَمَوْلَى الْكُرَيْنِ وَرَسُولِ سَيِّدِ الْبَشَرِ
الْقَلْبِ أَيْمِرِ الْمُسْتَمِينِ - ^{عَائِدَةُ نَفْسِ الْمُحِبِّينَ بِرَأْسِ الْبَيْتِ} أَنْبَسُ رَجُلٍ كَبِيرٍ كَرِيمٍ جَدِّ قَلْبِ الْبَيْتِ وَرَسُولِ سَيِّدِ الْبَشَرِ

مَا أَصَابَ لَيْسَبِينَ
الْحَاسِنِ رُحْمِينَ
وَمَا جَرَّ لِحُجْرَتَيْنِ
وَبَايَعَ لِسَبْمِينَ
وَلِقَائِلِ بَدْرِيَيْنِ
الَّذِي كَفَّرَ بِاللَّهِ
طَرَفَيْنِ

پادشاه عزیز در شرف حضرت ائمه
تسعی است هر چه حل است
مخزن لطف آسمانی است
قال دل سوز از پیش است
مژده مشرق در کونین صبح
شماره عرضه بر ائمه سلطان دین
جبهه صفه بی عالی کردون
جو علم است هر چه دافع له ایضال
معه در نزل مع زرضی در ذیل
عالم علم له نه ریشه فضل و کمال
حل نفس است هر که کفره یغایزال
آنکه نه از ضرب شمشیر در جانب خط اول

صورت چوب که نه چوب بود همش
 سینه قد تا هکتار کفن در عرنه
 دایه ملک دلت داور لول مکان
 بین داور ستر آبر و دهن سین
 عبت ای دعای مهر دین عم رسول
 ایات افضل کا الله است فی لیل
 کد اندر لیل آنه حش خیر به لیل
 بان نورنه کما تحت لبس
 بر خفت حق ذات کاد کاد
 تا عی باشه نسیم فر کی تم و غیر
 در عالم کافرا کما شر و دانه سنت
 بعد ما تصح عنه انه قال ملک
 رسم از ادرا کوم است خلد و حیل
 مکن فی عقل اذنه است ذاب
 عش کوم و حب است عقل کوم عش
 کف از لب ناکال نورا صا
 نه من شامه از حق روح او کلمه
 حق حش را راه کف مکن صفا

پیش از آن است که پاره کا و نون بصال
 فضل قد کان کل کس لوق فی افضل عال
 کوم کبر ایت حشر روح عدل
 کبر انش اصل عش حدث از دفضل
 مقصد مسخ ز خفت مکن و حب کمال
 فر میو لده تم بر لبه رب ذو عدل
 کف از راه نشتش قدر به مثال
 ربه خرموسی منه و اندک الجبال
 کوم از در حشر کوم در اد قمر و قال
 تا عی باشه چه کوم با ام و قال
 عمت بار در ایل خرد بر خط و حال
 بسف قد عال فی و محب فی عال
 کوم در در خرد ام غله ادرا جمال
 حب فی عش اذ فی عقل ذاب
 عش چون آمد غانه عقل یاد کمال
 عقل قاصد هم نرسو کوم نظر به
 کوم عش کما کبر حشر کمال
 کوم کف کرا از حشر و حب در حال

الذي نصر بولاية الوالي العايب المنظر والقائم لمهدي المنتظر الامام الثاني عشر صاحب العصر والزمان

عنه كنهات ان ابراهيم بن الحسين اول روضتين ادر من حضرت مصطفاين النبي
 حضرت الأوهام من فهم مراتب جلاله وعجزت العقول عن ادراك فضائله وعجزت
 كماله فدعا على الناس نعوذوا ووصافا وفاق الخلائق جودا وخلفا والطافا منظر حقيقي
 صورت تحقيق قاض بطن امم برحق صادق صاحب الارسطه دار منجيات بيرة له
 صدقات قاطم ركن عظيم حبيب من غير سهر بخره مجرب عدو حبيب بن كامل خسر ودره اول
 خزنة جوار اسرار دبرت نفيه در حقايق انوار المعلى بانوار العظمة والجبروت وهداد
 ما في الملأ والملاوت ومبهر مظالم بعبه الجبب والطاغوت عن الله الباطنة
 اذنه الواعية ويده الباسطة وليه فارضة حكمه في خلقه امنه في سيرة وعلا
 اسم الله الرحمن وحباله المصطفى حبب الله القوي صراط الله السوي مرآة
 الصفاة وعن الحياة سفينة النجاة وقابل الطغاة خاتم الأئمة الهداة سلطان
 الكونين وولي الدارين امام السيرة والعلين عن اللاديني لمن وعه الله الاكرم
 مولينا وسيدا ناسحة ابن الحسين عليه صلوات الله الملك المؤمن

سبل خم اسل لطف ايزوداؤ	سبل كل اسل نوز دره حبه
وام عالم اسكان مشر من دريان	محيط كون اسكان بادشاه بن در
كمال قدرت بزدان ولي داد قدر	هر شرق و مغرب امم مستظهر
حده بكان دو عالم جهان خود وكرم	عرض ضعف خلق جهانان كبر
يعات اكبر دستر كشود بر اسكل	بناه هنر دكتر شه محبة سبه
جهد حضرت حق نجم آسمان برف	سپر حشمت در زكوت جهان سطر ورف

بِقِصَّةِ دُرِّ مِثْلِ اِمَامِ حَنِ بْنِ اَبِي	اَبِي كَمَلٍ حَسَلِيٍّ وَ اَبِي عَصْرَةَ كَرِي
كَدْرَتْ حُدُوثَ دُرِّ زُرِّ مِثْلِ اِمَامِ حَنِ	سَبِيهِ دُرِّ اَبِي مَيْمُونَةَ زُرِّ كَرِي
بِرِيقِ مِثْلِ مِثْلِ اِمَامِ حَنِ	بِرِيقِ مِثْلِ مِثْلِ مِثْلِ مِثْلِ مِثْلِ
بِرِيقِ مِثْلِ مِثْلِ مِثْلِ مِثْلِ مِثْلِ	بِرِيقِ مِثْلِ مِثْلِ مِثْلِ مِثْلِ مِثْلِ

الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا اَبَا الْقَاسِمِ اَيُّهَا الْقَائِمُ الْمُنْتَظَرُ يَا حُجَّةَ اللَّهِ عَلَيَّ خَلِيفَةَ نَبِيِّهِ
 وَمَوْلَانَا خَلِّدْ بِنَجْوَى اللَّهِ عَلَيَّ وَبِنَجْوَى حَدِّكَ مُحَمَّدٍ الْمُصْطَفَى وَبَابِكَ عَلَيَّ لِمَنْ نَصَّبَنِي
 وَجَدَّ نَبِيكَ فَاطِمَةَ الرَّضَاءِ وَبَابًا نَبِيكَ النَّبِيَّ الْجَبَّارَ اَنْ تُثَقِّعَ لِي عِنْدَ اللَّهِ فِي
 قَضَائِ حَوَائِجِي وَكُفِّ عَنِّي وَضْرِي وَبَلُوعِ اَمَالِي وَانْ تُرِيحَنِي طَلْعِنَا الرَّشِيدَةَ
 وَالْعُرَّةَ الْمُحَمَّدِيَّةَ وَتُشَرِّفَنِي بِلِقَاءِ وَجْهِكَ الْكَرِيمِ وَتَمُنَّ عَلَيَّ بِمِثْلِ الْمَنْ لِحَيْمٍ وَلَا
 تُرَدَّنِي عَن بَابِكَ وَلَا تُجِيبْ اِلَيْكَ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَاسْأَلُ اللَّهَ اَنْ يَرِيحَنِي
 فِيكَ السُّرُورَ وَالْفَرَحَ وَتُخْرِجَنِي بِلَيْسَ عَنِ اَضْبُقِ وَالْحَرَجِ وَتُعْجِلَ لَكُمْ النُّصْرَةَ وَالْفَلَاحَ بِحَقِّكَ
 وَبِنَجْوَى حَدِّكَ وَابْتَدَاءِ الطَّاهِرِينَ

و كجمله صحیح است
 و این قول که در این
 است

وَأَنْتَ مَنِّي قَلْبِي وَعَيْنِي مِثْلِي	أَبَا كَعْبَةَ لَمَّا قَامَتْ وَسَلَّمَتِي
وَأَنْتَ الَّذِي خَدَّ حَزْبِي كُلِّ تَضَلُّعِي	وَأَنْتَ الَّذِي حَزَبْتَ عَقْلِي أَوْ لَمَّعِي
وَأَنْتَ إِمَامٌ وَأَقِفٌ بِالسَّرِيرَةِ	وَأَنْتَ وَلِيُّ مَشْرِقِ الْكُونِ وَبَحْرِهِ
وَأَنْتَ نَسَبِي وَالْوَلِيُّ لِنَجْمِي	وَأَنْتَ مُعَلِّقِي حَمَلِي لِعَيْنِي لَعْدِي
وَأِلَّا الْإِمْنِدَ حَسُنَ الْعَطِيَّةُ	وَأِلَّا الْإِنَّا نَكْمَفُ وَعَدَّةُ
وَأَنْتَ سِفَا لِقَنِي وَأَنْتَ عَرَبِي	وَأَنْتَ مِنْ الدُّنْيَا مَرَادِي وَنَسَبِي

الْوَنُّ لِنَفْسِي فِي سَبِيلِكَ يَا ذَلَالَةً
 فَيَا غَايَةَ الْأَمَالِ يَا مَنْتَهَى لَمَحِي
 وَيَا مَحْرَزَةَ الْأَنْوَارِ مَشْكُوهَ رَحْمَةٍ
 حَوْبَتٍ مِنَ الْأَوْصِيَاءِ يَا مَوْجِزَهَا
 تَعَالَيْتَ عَنِّي بِدَعْوِي يَا بَلِغَ مَا دَحِ
 وَتَاكُنْتُ مَدَا حَالِكُمْ مَعِي مَدَحِ
 وَلَمَّا مَطَفَى الصَّاعِدُ مَدَحِي فَلْيَكُنْ
 فَعْدُ لِي بِجُودِ يَا جَوَادُ يَا نَبِيَّ
 بَرِّكَ كَرَامَتِهَا أَرَبُ قَوْمٍ هَجَلُ
 زَوْجِ طَهْرٍ جِهَانِ وَجِهَانِ وَجِهَانِ
 تَوَدُّهُ أَمَامَ زَمَانٍ وَتَوَدُّهُ مَحَطَّ كَانِ
 تَوَدُّهُ سَبِيلَ رَسُولٍ وَتَوَدُّهُ كَلَامُ
 بَرِّتِ تَوَدُّتُ أَرَادُ وَرُوحِ تَوَدُّتُ كَبْرِي
 طِفْلِ تَوَدُّتُ بِمِجَنِّي تَوَدُّتُ يَا نَبِيَّ
 زَهْمِ تَوَدُّتُ كَمَا نَدَى رُوحِ دَرِينِ
 شَهَادَتِ لَطْفِ بَورِ فَرِيكَ أَنْظَرِ
 بَرَّاهِ حَبِ صَادِقِ جِهَانِ مَصْفَا كُنْ

إِذَا كَانَ عَيْنِي بِالْمَلَأَاهُ قَرَّتْ
 وَبِأَمَّصَدِّ الْأَثْبَالِ يَا خَيْرَ صَفْوَةٍ
 وَيَا كَارِثَةَ الْأَسْرَارِ مَصَابِيحِ
 وَأَعْلَيْتَ عَنِّي وَهَمِي وَعَن كُلِّ فَلَاحِ
 كَلِيلُ بِلَارِبِّ وَكَلِوَذِ الْبَصِيرَةِ
 وَلَكِنِّي بِكُمْ أَلْحِي مَدَحِي مَقَالِي
 يَدَاكَ جَزَاءُ عُنْدِ مَوْرِدِ نَظَرِي
 لَصَبِّ الْبَلَدِ الْوَجْهِ الْوَسْكَانِي

محمد حميد المجدد

بَرِّكَ كَرَامَتِهَا أَرَبُ قَوْمٍ هَجَلُ
 زَوْجِ طَهْرٍ جِهَانِ وَجِهَانِ وَجِهَانِ
 تَوَدُّهُ أَمَامَ زَمَانٍ وَتَوَدُّهُ مَحَطَّ كَانِ
 تَوَدُّهُ سَبِيلَ رَسُولٍ وَتَوَدُّهُ كَلَامُ
 بَرِّتِ تَوَدُّتُ أَرَادُ وَرُوحِ تَوَدُّتُ كَبْرِي
 طِفْلِ تَوَدُّتُ بِمِجَنِّي تَوَدُّتُ يَا نَبِيَّ
 زَهْمِ تَوَدُّتُ كَمَا نَدَى رُوحِ دَرِينِ
 شَهَادَتِ لَطْفِ بَورِ فَرِيكَ أَنْظَرِ
 بَرَّاهِ حَبِ صَادِقِ جِهَانِ مَصْفَا كُنْ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى نَبِيِّ بَلَدِكَ وَوَلَدِهِ وَكَرَمِيهِ السَّيِّدِ

الْجَلِيلَةُ السَّيِّدَةُ الرَّشِيدَةُ وَلَمَطْلُومَةُ الْفَهْوُورَةُ الْمَكْرُوبَةُ الْخَزِينَةُ السَّهْبَةُ الْمَعْتُورَةُ
 الذَّكِيَّةُ النَّقِيَّةُ النَّفِيَّةُ الْحَمِيدَةُ الطَّاهِرَةُ الطَّيِّبَةُ الْعَفِيفَةُ الْحَسَنَةُ وَالْعَالِمَةُ
 الْعَاطِلَةُ الْكَاطِلَةُ الْعِرَاءُ الثَّقِيَّةُ فِي دَارِ الْجَزَاءِ الْأَخِيَّةُ الْحَوْرَاءُ السُّبُولُ الْعَدْلُ
 الْأَيْدُ الْعُطْيُ وَالصِّدِيقَةُ الْكُرَى صَفْوَةٌ ذِيَاءِ الْعَالَمِينَ سَيِّدَةُ الْأَوْلَادِ وَالْأَوْلَادِ
 الْأُخْرَى جَبَلِيَّةٌ وَحَبِيبَةٌ رَسُولَاتُ سَيِّدَاتِ الْمَلِكِينَ أُمُّ الْأُمَّةِ الْحَسَنَةُ الْكُنْيَا
 فَلَا الشَّمِينَ وَالْفَرَمِينَ مَطْلَعُ النُّورِ الْبَيِّنِ مَجْمَعُ الْبَحْرَيْنِ وَذَاتُ الْمَحْدِ
 الْغَرَمِينَ مِنْ جِلْدِ الْكُوفِيِّنَ أُمُّ السُّبُطِينَ الْحَسَنِينَ فَاطِمَةُ الرَّهْمَاءِ الَّتِي كُتِفَتْ عَنْ وَلَا
 الْأُمَّةِ الطَّاهِرِينَ بِاللَّحِ الْمَعْرُوفِ مِنْ عَلِيٍّ عَلَيْهِ السَّلَامُ مَبْدِيَّتُهُمْ وَأَفْضَلُهُمْ إِلَى
 مَوْلَانَا صَاحِبِ الزَّمَانِ قَائِمُهُمْ وَخَاتَمُهُمْ صَلَوَاتُ اللَّهِ وَسَلَامُهُ عَلَى أَوْلِيَّهِمْ وَأَحِبِّهِمْ

فاطمه ان حور انى برت	فاطمه ان روتن باع برت
قرة عين ابى اوس	سيده العالم ام الحسن
خيراتان سپهر من جنت	كوبه خسته سحر صفا
صلت و ايمه من جنت	حال در سحر كبره كيه
حضرت صه يد لطا جها	كون و كنان به فداك ادا
دخت نر انبه خرد حال ادا	ز انچه خسته خسته روز ازل
دخت نر انبه لود با فصل	دخت نر انبه عقل كل
دخت نر انبه نر كل	جان عصمت و عفت شفيعه محتر
بزل نمه را ام الله امه انفت	توام دانش و ام الكتاب و دين بود
لفظ نر برب و فصل كتاب و فلك نر	

بسم الله الرحمن الرحيم

سكته زكل باع عدل پرمبر
كلايه شيعه ان حبه صفا

تو که کمال معبد خدا را نمود
 تو که کمال لیل نبی است
 تو که دادی برت تو از روی
 عنان که شش این بر افش
 که گشت غیر تو حسیل زبان
 که هر غیر تو بر سگوان عالم
 که در غیر تو جز به شیعیان
 که در غیر تو زنده چکن شمشیر
 کسی که لطف تو شش بعد کون
 بر آنکه گشت علام در تو را
 بر آنکه گشت علام در تو را

و هر غیر تو که غرض خدا
 اندر من و ملک است
 و حق در حق او
 و غیرت بسیار

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله الذي جعلنا في زمرة من تولى بولائه بيت بنته الزهراء وخصنا بحجة انبائها
 وبعينها التقياء النجباء وكف بهم عنا الغم والضراء وكلامه الطاهرات لبا
 واية الباهرات الطاهرات الراهرات والصلوة والسلام على خير خلقه واصل نعم
 ومصطفى رسله افضل النجباء واصلوات وعلى اهل الكرام لعظيم من تادار مشورة
 وما كن علم الله وعباد الصفات والمزبين للشكر والشهات والكافرين
 للحجابين للقباهات ومفاتيح المضلات والحجرات سماء الطاهر على الدين
 ومفزع المغمومين وكايف كرب المكروبين ومدرك نار المؤمنين وخليفة الله في
 الارضين و امام الخلائق اجمعين وعمود فسطاط الدين ثمرة شجرة النبوة بنية
 الرحمة ومعدن الحكمة منسوبة نور الله ومصباح لطلبة مصباح النجاة ومختلف
 الملكة المجافى كل ذي فضل فضله والمكان كل ذي حبل يحمل المجرى عن ربه

و دان که سلطان بر صفت کبر
 ما بر او نه هر صفات کبار
 و ما تابد و تادار مشورة
 که او نه تو که در صفت کبر
 تا به حق روز جزا است
 شجاة درستان از غم و غم

و هر غیر تو که غرض خدا
 اندر من و ملک است
 و حق در حق او
 و غیرت بسیار

وَالْمَيْتَةَ بِأَمْرِ إِيْمَانِهِ وَوَادِعَتْ كُلَّ عِلْمٍ وَحُطِبِهِ الَّذِي لَا يَقْبَلُ مِنَ الْعِبَادِ عَمَلًا إِلَّا بِعَرَفَتِهِ وَ
 الَّذِي حَبَلَهُ عَيْنًا عَلَى عِبَادِهِ وَبَرِيئَةً إِلَيْهِ بِأَمْرِ الْأَشْيَارِ وَبِأَمْرِ حَرِّتِ الْأَنْهَادِ
 وَالَّذِي غَابَتْ عَنِ الْأَبْصَارِ وَهُوَ مَوْجُودٌ فِي الْأَفْكَارِ وَمُحِطٌ بِالْأَبْصَارِ بِنَفْسِهِ الْأَكْبَادِ
 وَخَلِصَةً الْأَجْبَارِ غَوْثُ الْأَنْبِيَاءِ الْعِطَامِ حَيَاتُ الْأَوْلِيَاءِ الْكِرَامِ الَّذِي لِكُلِّ نَأْمٍ
 فِي كِسْوَةِ الْوَجُودِ قِوَامٌ وَالَّذِي بِقَوْمٍ بِأَمْرِهِ يَوْمَ السَّاعَةِ وَالْقِيَامِ هَلْ صِرَاحٌ وَرَبَانِي
 أَمَّ آخِرُ دَعْوَاهُ إِذْ حَقَّقَتْ دَرَانِ عَظِيمٍ بِسَبْعِ شَأْنٍ كُنَّ عَظِيمٌ أَوْ قَوْمٌ رُحِمَ مِنْهُمْ سَبْعُ حَبْرٍ كَمَرٍ كَرِيمٍ
 زَاغَ لِقَائِهِ أَعْيُنُ ذَاتِ رُؤْيَى السَّمَاءِ وَصَفَتْ خَلْقَهُ مَرَجُودَاتٍ وَرُؤْيَا كَمَا تَحْتِ حَرَطَاتٍ لَشَيْءٍ
 بِنَاتٍ قَطْبُ كَيْفَاتٍ وَمُحَمَّدٌ حَبِيبَاتٍ سَلَامٌ لَكَ حَقِيقَتِ مَجْدٍ دَقِيقَاتٍ وَتَوْجُوهٍ مُرْتَبِتٍ مُحَمَّدٌ إِذَا
 رُبَّمَا لَقِيتَ الْبَاءَ حَجَّةً وَلَا حَجَّةً بَعْدَهُ وَالْقَائِمُ حَقًّا وَلَا حَقًّا إِلَّا مَعَهُ الْبَقَاءُ لَا يَمْلِكُ
 مَدْحُهُ الْمَادِحُونَ مِنَ الْبُلْعَاءِ وَلَا يَحْطُبُ بِكَيْفِيَّتِهِ وَصِفَاتِهِ الْعَارِفُونَ مِنَ الْحَمَاءِ وَلَا يَحْصِي
 ثَنَاءَهُ الْعَادُونَ مِنَ الْفَصْحَاءِ وَلَا يَبْقَدُ فَضَائِلُهُ الْوَاصِفُونَ مِنَ الْعُلَمَاءِ حَامِ الْأَنْبِيَاءِ
 الْأَنْبِيَاءِ لِأَنَّ الْأَوْلِيَاءِ وَالْأَصْفِيَاءِ وَلِيَّ اللَّهِ فِي بَيْنٍ وَجِبَّ اللَّهُ الْأَكْرَمِ الْأَكْبَرِ
 سَيِّدِنَا وَمَوْلَانَا حَجَّةُ ابْنِ الْحَسَنِ صَلَوَاتُ اللَّهِ وَسَلَامُهُ عَلَيْهِ

تقریباً در روز طهارت سال
 ششم از آنکه نزد ایشان بیاید
 در معنای قطب عالم حضرت در میان
 ایشان چه قدر غایب از آن سال
 شده و در آن روز حضرت را نام

در روز طهارت سال
 ششم از آنکه نزد ایشان بیاید
 در معنای قطب عالم حضرت در میان
 ایشان چه قدر غایب از آن سال
 شده و در آن روز حضرت را نام

در میان چشمش چون سگال کمال
 در نظرم الف قدس قدس ابراهیم ال دال
 مینه فی سماع اللہ فی طاریح اللہ العالی
 وازدول لطف وحرش خفاطه در حال
 بر برادر استرانه طیار اقبال عالی
 بر صفا از زبان وصف انجمن اقبال

مهر حسان آن کوب خیر سیل
 در شرم از چشم چشم خار جان
 رفته در دهر اللہ لطف اللطاف
 از دهن چشم و در شرم خاطر سیل
 که کسی را بر رخ دل بهر زهر سیل
 در حسد لافزون از آن کای سیل

خبر بروج خلدت نفس کردون قبتدا	حضرت حجة و اعظم سرور کار
دادد دار غلام و مهره داره سبار	سرور دنیا و دین خیر و نافع بخش
جست و صفادانه عن کل و رسم و کار	عمر شخصاً نوره فی کلین فزدرک لفقول
یک نفر نیست با درش محال کردد در	مهر و حسابان شمر که روز دارو کرد
ادوی قطب مطلسن تپسار را افشا	آن خلیفه حق که آمد ذات پاک آتش
دو همه از امرش سکون از عزم هم نشکا	آنکه شد حبیب و عهدش شتر از ارکن
حدک اعدایش بگریخت کرده در کرد	آن دو که اعظم فارس کرد عظم قدر
اسم عظم دار است و زارت کار او	آنکه اسلامت بر سرش را اینست
مقصود سلسله در عالم مکن در شفا	باعت کجا آدم کور کسب وجود
فانکه به ابرش از زرد بر زمین بر کرد نما	آنکه به مهرش بر ارد طاعتی از کس
بارگ کردم نطن خوش صاحب خبا	حق جوش را بخر حق تا تو از کف کس

الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا حُجَّةَ ابْنِ الْحَسَنِ يَا أَبَا الْقَاسِمِ أَيُّهَا الْقَائِمُ الْمُنْتَظَرُ وَخَلْفُ الصَّالِحِ الْمَهْدِيِّ
 يَا ابْنَ رَسُولِ اللَّهِ يَا ابْنَ إِبْرَاهِيمَ الْمُؤْمِنِينَ يَا حُجَّةَ اللَّهِ عَلَى خَلْفِهِ يَا سَيِّدَنَا وَمَوْلَانَا نَسْتَلِكُ بِحَقِّكَ
 عَلَيْكَ وَيَحْتَجُّ حَدِيدَكَ مُحَمَّدَ الْمُصْطَفَى وَأَيْدِيكَ عَلَيَّ لِمَرْضِي وَيَحْتَجُّ حَدِيدَكَ الرَّهَاءِ الْأَوَّلِيَّةِ
 الْحَوْدَاءِ وَيَا أَبَانَاكَ النَّصَائِيَّ الْجَبَّارَ أَنْ تَشْفَعَ لِي عِنْدَ اللَّهِ فِي نَصَائِي حَوَائِجِي وَكَشْفِ عَمِّي وَضُرِّي
 وَبُلُوغِ أَمَلِي وَأَنْ تُرَبِّيَنِي طَلْعَةَ الرَّسِيدَةِ وَالْعُرَّةَ الْحَمِيدَةَ وَتُشَرِّفَنِي بِإِقْبَائِي وَصِحْبِكَ الْكَرِيمِ
 وَتُنَزِّلَنِي عَلَى بَيْتِ الْمَنَنِ الْجَبِيمِ وَلَا تُؤَدِّبْنِي عَنْ بَابِكَ وَلَا تُجَنِّبْنِي لِي فِيكَ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ
 وَاسْأَلُ اللَّهَ أَنْ يُرَبِّيَنِي بِكُمْ السُّرُورَ وَالْفَرَجَ وَيُخْرِجَنِي بِكُمْ عَنِ الضُّيقِ وَالْحَرَجِ وَيُعْمَلْ لَكُمْ لِنَصْرِي
 وَالْفَيْحِ بِجَنِّفِكَ وَحَقِّ أَبَانَاكَ الطَّاهِرِينَ صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَعَلَيْهِمْ جَمِينَ -

يا نور يا نور البصر	يا نور الله يا فخر البصر
عزير من يا محراب القصر	عظيم القدر يا منى القصر
من نور ما ديد دم حرمه دم	ولا اله الا انت يا نور البصر
انت من نور اذا اشتد العن	انت حسي كما حل الخطر
ادليس ابداع ذاتك لو	كمن هو لدرت في صورت
ان نور طمسنا مجا	اه و غشاها بالمنظر
صبح فانا اخرا من نور	تارقه رور عسر ما له
اي حال حضرت حق جلوه	تا شود ذات حسنه اهلوه
رو انز سطر رت روز	ان شب غم را كمر بود سحر
باز آرای عدل مظهر آرای	كز تم شده عالم روز در روز
هر صاف بنده از نوبه كان	بود از رحمت تو ماكن نظر
لده عمر في العبد والحق	ادرك لهدية له لهدية

بسم الله الرحمن الرحيم

اللهم صل وسلم على السبط الأكبر والنور الأظهر والسيح الأدهر الأ نور السيد الكريم
 العليم الحليم والمولى البار الصابر الكظيم الصراط المستقيم خزيه الأنوار والأسرار والملك
 الواجب بالأنوار المصطفى من المصطفى والمحبى من المحبى الولى الذى الوفى والبر الطاهر
 الصفى والنور لمضى البهى سراج البهين ملائ الدين الجبل المنين وليك ادر مند
 وتجد على ربك ووعاء علمك وحلمك والدليل على مرضاك والمستقيم محمد

وَالْمُجْتَبَىٰ مُشَاهِدًا وَمَوْضِعَ مَشِيدٍ وَإِدَادًا وَصِيًّا فِي الْأُمَّةِ سَيِّدِ سُبَابِ أَهْلِ
 الْجَنَّةِ مَصْبَاحِ الْهُدَايَةِ مِسْكُوهُ الْوِلَايَةِ مِنْهَاجِ الْكِرَامَةِ مِصْبَاحِ الْأَمَانَةِ الْمَوْلَى الْمُجْتَمِدِ
 الشَّهِيدِ السَّعِيدِ الْمَطْلُومِ جَمْرًا وَاهْتِزَالِ سِرًّا وَالْمَسْجُومِ حُورًا الَّذِي يُعِينُهُ رِزْقُ لُودِي
 وَيُمَثِّلُنِي الْأَرْضَ وَالسَّمَاءَ عِصْمِ الْمَلِكِ وَالْمَلَكُوتِ لَهَاجِ أَرْكَانِ النَّاسِ قُوَّةِ عَيْنِ رَسُولِ
 الْأَعْظَمِ وَمُهَيِّجَةِ قَلْبِ دَلِيلِ الْأَكْرَمِ ثَانِي الْأُمَّةِ الْهَاهُتِ صَاحِبِ لِعَطَايِ لَهَا هَيْهَاتُ فَفِ
 السِّرِّ وَالْعَلَنِ مَخْرَجِ الْحُجُودِ وَلَيْسَ كَاشِفِ الضَّرِّ وَالْمِحْنِ الْأَمَامِ الْأَمِينِ الْمُؤْتَمِنِ بِعَيْنِ وَجْهِ
 الْأَخِيرِ مَوْلَانَا وَمَوْلَى الْكَوْنِ سَيِّدِنَا أَبِي مُحَمَّدٍ الْحَسَنِ صَلَوَاتُ اللَّهِ وَسَلَامُهُ عَلَيْهِ

حسن امام دوم پادشاه دین پرورد	حسن امام دوم پادشاه دین پرورد
حسن امام دوم قوت روان قبول	حسن امام دوم نور دیده حسد
حسن اولی دلی گانه از دیاک	حسن زهوی وصی رسول استظهر
حسن که رتبه از فیض او است	حسن که قطره از جبر او بود
حسن بنال بر دهنه دوم سن	هناد کشته سپهر فضل و سحر
مرا در رخ راست مکان جو دو کرم	مکد ملک دیت ضیا نور بصیر
این در سببان دلی لون و مکان	دلی که باک بر رخ امام حین دلش
بجز زلفت او است فانی از لعل	حکیم آیه تطهیر ذات او اظهر
دیگر از آتش دوزخ چه عیب ارض	عقب صافی داری چه عیب او بصر
بجز فب او را زمرکات خود	بخوان قصاید او را زمرکات خود

عن أبي بصير عن الصادق عليه السلام قال سمعت رسول الله صلى الله عليه وآله يقول لعلي بن أبي طالب
يا علي أنت خير مني وأنت خير خلق الله وأنت خير خلق الله وأنت خير خلق الله وأنت خير خلق الله

الذي بشر بالولاية الخاتم الموعود النور الساطع المدود لقائم لمهدي لسنظر والامام المهدي
عليه صلوات الله الملك الأكبر بقوله عليه السلام سألت عن جدي رسول الله صلى الله عليه وآله
من بعده فقال الأئمة من بعدي بعدد نبي إسرائيل وهم اثنا عشر اعطاهم الله علي
وفهمي وانتم معهما باحسن فقلت يا رسول الله ابن بطير يخرج فائنا اهل البيت
انما مثل الساعه وقد اخفى الله علمه على اهل السموات والارض وما امره الا بغيبه
الصلوة والسلام عليك يا ابا محمد يا حسن بن علي انها المجهني بان رسول الله بالان
يا حجة الله على خلقه يا سيدنا ومولانا انا نوحينا واستشفنا ونوسنا الى الله وقد
بين يدي حياتنا في الدنيا والاخرة يا وحمم عند الله اشفع لنا عند الله

عن أبي بصير عن الصادق عليه السلام قال سمعت رسول الله صلى الله عليه وآله يقول لعلي بن أبي طالب
يا علي أنت خير مني وأنت خير خلق الله وأنت خير خلق الله وأنت خير خلق الله وأنت خير خلق الله

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله الذي انعم علينا بسوانج بغير والائمه و جعلنا من ثم صفوه رسله و
خانم انبيائه وفضلنا بولاية الائمة الهداية لعباده وامانه والكرامات
ومتوده اصفيائه واسلكنا في سلك شيعتهم لمصعبين من شعاع انوار كبريائه ونور
قلوبنا بغيره معالم عرفائه واوليائه وصبرنا من الرحمن للقيامهم ولقائه والمنظرين
وطهور قائمهم المسور عن عوالمهم خاتم خلفائه والصلوة والسلام على اشرف من خلقه
بالرسالة والفضل من دماء النبوة واصطفاه بالهداية واعظم من احب الله الاطاعة والولاية
من البداية الى النهاية وعلى الله المعصومين الذين كف بهم عن ظلمات الغيابة والغيابة
وجعل مع قنم رزقته على عزم خلفه وعناية برئته من البداية الى النهاية سيما الذي
سلكه الامامة والوصاية وبه منهدم اساس الشرك والضلالة وبيات الحري والحرمان

عن أبي بصير عن الصادق عليه السلام قال سمعت رسول الله صلى الله عليه وآله يقول لعلي بن أبي طالب
يا علي أنت خير مني وأنت خير خلق الله وأنت خير خلق الله وأنت خير خلق الله وأنت خير خلق الله

الجليل الذي لا يصادف مكن في لجلاله وتيسل الذي لا يصل اليه احد في تبنائه
 سيف الله الذي لا يلبو نور الله الذي لا يخبو وذو العلم لا يصبو ولما في
 الذي لا يخو قطب فلك السياسة والسيادة مركز دائرة الافاضة والريادة
 ما اثبت وصفت مرات انزلت في نزل حقيق ثبت نور الله لمبا لى
 ضيائه المنبسط المشرق عزم ارضقت كليات بعث انزل موجود حقيق انما صفت
 صاحب الاشارات القدسية مورد لشارات القدسية موضع الالهات
 الشافية الملكوتية منفس الانفاس ملك الجنة والناس منزل الشجرة والوا
 جنب الله الذي انزل في كتابه سبحانه يا حسرتي على ما فرطت في جنب الله
 والذي قال في شأنه رجال صدقوا ما عاهدوا الله وكفى في فضله وقع لك في نزل الله

عقل مرالوهر انه محال	حسد امي كوش از من عشق
نه بر حمت او كوت غايه نيل	به طواف در شربت كعبه ليق
بنميت ملك بقدر ودر حال	كبر دست ملك بعشي والله را

تخصر كامل خرد وجود در بدل بزل ، من حاصل عمل عادل البحر الداخر الذي ليس له سا
 ولا يغوصه اولى الافكار والافاضل ولا ينال كنهه وصفه نائل وجميل النافع
 الذي لا يعلموه كل عارفين وصل ولا يصعد لله الاولياء والامثال
 وهو موجود مسود منظر خرد عظمت نمود دادگر انب حجاب جهان برور الامام الذي
 يلازم الارض في طها وعد لا بعد ما طبت ظلما وحقا والولي الذي لا يدرك على الارض

الْحَبِيبِ الْمَسْهُومِ بِسْمِ الْجَفَا الْمَظْلُومِ فِي لَعَلَّنَ وَخَفَا وَبَحْنِ ابَائِكَ الْبِقَابِ الْخَبَاءِ أَنْ تُشْفَعَ
 لِي عِنْدَ اللَّهِ فِي فُضَاءِ حَوَائِجِي وَكُفِّ مَنِي وَصَرِي وَبُلُوعِ أَمَالِي وَأَنْ تُرَبِّي طَلْعَكَ كَوَسْمَةً
 وَلِقْرَةَ الْحَمِيدَةِ وَتُشْرِفَنِي بِلِقَائِهِ وَجِهَلِ الْكَرِيمِ وَتُنَّ عَلَيَّ بِهَذَا الْمَنْ لِحَيْمٍ وَلَا تُرَدَّنِي عَنْ بَابِكَ
 وَلَا تُجَنِّبِ الْمُفِيدَ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَاسْأَلِ اللَّهَ أَنْ يُرِيَنَا فِيكُمْ الْسُّرُورَ فَالْفَرَجَ وَخَيْرًا
 بِكُمْ عَنِ الْبُصْرِ وَالْحَرَجِ وَبِعَمَلِ لَكُمْ النَّصْرَ وَالْفَلَاحَ بِجَعَلِكِ بِحَقِّ حُدُوكِ وَأَبَائِكَ لِطَاهِرِينَ

اردو حق نام منتظر	ار سہر کمرت فخر بے
ای ہفتہ سر زردان بازی	نیت بار اظہت بحر ان نظر
رفیق دین اردو آفرینا	در حجاب سید با شریستہ
تا نامہ عیب مکتون آشکار	چھوڑ کن از بردہ عیبت ہر
مکتوب از خرب شہان اول	نیت خصمت غیر مستی ہر
دیدہ جھانش نورا اول	کریمت لقص دار در لہر
وقت نہ کر عمل ساز رز جہان	وارسم کا از ان تا نہ تک لہر
حسن عیبت رائس در روزین	سینغ اشبار سبہ لندر لہر
دلگشا را بدہستی ہر باد	سکرات رازین بر جان ہر
اللہ ان ای حسرت و دنیا و دین	اللہ ان ای حبت مکن ہر
انہیات ای داور ملک وجود	انہیات ای بادشہ مطر
بردوت صاف کد ای پیش	برکہ ای بادشہ کن نظر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

مطهر زینب کرمه
حنین برینا ایچ
ام سہاں نامہ صدوق
نہاؤن ایچ شہزادہ اور
ذوات نامہ ایچ صفیہ
سراج راہ زینب کرمہ
غرب نشہ حران غرق

مصدقہ حسن و حسنہ فاطمہ زینب
انکہ اعداد حسدات کلمہ عشق
سرور نام نہاہ و داد کستی ہر
دہشت ابرار عینی عیش گردن
اومیش ایچ زینب نامہ واد
انکہ میں میر از وندش استوار
سبط احمد بسطید محشی ایچ
سمع جوان سر زینان لطف
حسنت شرع مطہر قدرت
ریشہ ایچ حافظش زینب
حسد اوضح زینب و فضل
دکھنتر کرد در دست
دیگسین عمر خوش کرد
حت صانع برادر و در
چون بران و...

سر سنی صورت صورت زینان
مکن در جب نامہ و جب
حزرت بخشیم سواد و بادش
سببین نم کر است پچین ال
بخت منزل قرآن مصدق
والی بلکہ لایت حکم
نفس دیش میں پیش مصطفی
جود اوضح زینب در
تشر کرد در جنم
ایکے اور عبد صانع
میر حسین
نہیہ زینب

مترکز احیاء التراث الاسلامی

الذی بشر بطور الامام المنظر الثاني عشر والولی المهدی عشر عليه و عليه صلوات الله الشاد
الاکبر بقوله عليه السلام مينا اثنا عشر مهدي اولهم علي ابن ابي طالب اخرهم باسح اولادي
وهي العالم بالحق يحيى من الارض بعد موتها وظهره على الدين كله ولو كره المشركون و...

وَفَهْمَةُ الدَّامِغَةِ مَعَ الْفَجَارِ عَنِ اللَّهِ السَّاطِرَةِ وَاذْنَةُ الوَعْبَةِ بِدَّةُ البَاسِطَةِ وَتَسْفِينَةُ
 الجَارِيَةِ فِي اللُّجْجِ العَامِرَةِ بِأَمْنٍ مِنْ رُكْبَتَيْهَا وَتَعْرِيفُ مَنْ تَرَكَبَهَا الصِّرَاطُ القَوْمِ الوَاضِعِ وَ
 التَّخَمُّ الأَرَاهِرُ اللِّبَاحِ وَالمَوْكِيُّ الكَامِلُ السَّامِعِ الخَلْفُ المُنْظَرُ الصَّالِحِ الزَّنَادُ لِفَاحِجِ
 صَاحِبِ الفَضْلِ وَالتَّوَائِلُ ذَوَا الكَرَامَاتِ وَالتَّوَائِلُ دَافِعُ الكُرْبَاتِ وَالتَّوَائِلُ مَتَّبِعُ العَمَلِ
 وَالتَّوَائِلُ مَحْضُ حَرِشَةِ سَاهِرِ مَنْ تَمَسُّهُ فَرْدُ نَمُوذُ سَهْرِ مَنْ وَتَقَانُ قَاعِ حُورِ بَرْدِ مَنْ وَتَمَرُ
 دَادِرسِ دَرَاهِمِ مَنْ دَادِ خَوَاهِ سَمِ دَرِيهِ مَنْ كَشَنَةُ تَمَّ كَارِنِ بِكَرِشَةِ زَمِينِ زَرَّتِ مُحَمَّدِ بْنِ وَرْدِ وَتَمَرُ
 سُلْطَانِ عَمَلِ رَأْسِ مَلِكِ سَبِينِ خَلِيفَةِ اللَّهِ المَلِكِ المَنَانِ الَّذِي عَلمَهُ البَيَانُ وَتَمَرُ
 سُلْطَانِ المَلِكِ وَالأَيْسِ وَالجَانِ الَّذِي ذَلَّ السُّلْطَانَةَ كُلَّ سُلْطَانٍ لَمُنْجِبُ فِي لَمُنْجَانِ وَ
 التَّشْرِيفُ فِي الأَفَاقِ وَالتَّجَمُّدُ فِي الخَلْقِ عَلَى الأَطْلَاقِ مَعْدِنُ حِكْمِ اللَّهِ وَسِرُّهُ وَعَيْبَةُ عِلْمِ اللَّهِ
 وَخَازِنَةُ بَابِ اللَّهِ وَآيَةُ خَاصَّةِ اللَّهِ وَخَالِصَةُ خَلِيلِ اللَّهِ وَصَفْوَةُ النَّاطِقِ بِالتَّوَابِ
 إِمَامِ أُولِي الأَلْبَابِ عَيْنُ الحِكْمَةِ وَفَضْلُ الحِطَابِ مِيزَانُ نُورِ الحِجَابِ وَالكِتَابُ الَّذِي وَرَدَ
 فِي الكِتَابِ شَفَعُ رُوْمِشَرِ سُرُورِ رُوْمِ رَكْتَرِ شَيْئِ عَجَبِ سِرِّ آخِرِ أُمَّةِ عَشْرِ دَهَامِ وَتَمَرُ
 عَشْرُ نِجَالِ بَرْدِ مَنْ دَرُوسِ مَنْ فَرَزْدِ رَحْمَةِ سَيِّدِ رَسْمِ مَنْ سُرُورِ سِنَةِ رَوْضَةِ طَسْنِ وَارِثِ عِلْمِ لَوْنِ
 دَرِي طَرِيقِ آخِرِ إِمَامِ المُخْلِصِينَ سَيِّدِ المُجَاهِدِينَ مَدِيرِ الطَّالِبِينَ المَارِثِينَ فَايِلُ الكَفَارَةِ وَتَمَرُ
 الكَلْبُفِ الحَصِينِ وَالبَلْدِ الأَيْمَنِ غِيَاثُ المُنْصَرِّفِ المَسْكِينِ لَمَحَا الأَهَارِسِ وَتَمَرُ الحَايِضِ
 مَنَامُ الأَنْدِينِ وَعِصْمَةُ العُنُوتِ مَوْلِيَا وَمَوْلِي العَالَمِينَ سَيِّدُ الأَوْسِيَّةِ وَتَمَرُ الكُلِّ المَجْمَعِ
 عَجَبُ ابْنِ الحَسَنِ المَسْكِينِ وَخَلِيفَةُ اللَّهِ فِي السَّمَوَاتِ وَالأَرْضِ عَلَيْهِ صَلَوَاتُ اللَّهِ وَتَمَرُ

سرورین داور کون درگان
 داور کل مهر کرددن بر
 قزدرین سرور ایض وجود
 کور تانبه محسب وفا
 شاه جهانش دولت مراد
 زین جهان نای فصل محط
 کور تاج سر آزادگان
 او سر دیره اسید دار
 عت یکا پرو کون از غم
 مصدق از ایه قتلها
 فیض وجودش ز سما سگ
 عرش برین خطه سیدان

قطب جهان مهر حسن زمان
 شمع سبل حسد افاق کور
 انبوه ترین کور دریا بر جود
 مجسم فرخنده جرح صفا
 رحمت حق محبت سرور دکان
 جان جهان سمنز ام کتاب
 داور سبیل شمع دیر کون
 جان جهان حسد و کور
 وقت ابرار حسد شدم
 حاصل از صفت از غم سما
 خاک درش سر به چشم ملک
 کور زمین در چشم جوکان

در کور زمین
 در چشم جوکان
 در کور زمین
 در چشم جوکان

الصلوة والسلام عليك يا ابا القاسم يا حجة ابن الحسن ايها القائم المنتظر المحقق الخلفي
 المهدي بابن رسول الله بابن امير المؤمنين يا حجة الله على خلقه خلد بحق الله
 عليك و بحق جدك محمد المصطفى وايدك علي المرتضى و بحق جدك فاطمة الزهراء
 و اباك الثقات النجباء سيما الحسين الشهيد المزل بالداء ان تشفع لي عند الله في
 قضاء حوائجي وكشف همي و ضرري و بلوغي اباي و ان يرضي طلعند الرشد و لقره
 المحبذة و تشرفني ببقاء وجهك الكريم و تمن علي بهذا المن اجيم وان لا تردني عن

وَلَا تَجْتَبِ الْمَوَدَّةَ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَأَسْأَلُ اللَّهَ أَنْ يُبَيِّنَ لَكُمْ السُّرُورَ وَالْفَرْحَ وَيُخْرِجَنَا بِكُمْ مِنَ الضَّنَنِ

وَالْحَرَجِ وَيَجْعَلَ لَكُمْ النُّصْرَةَ وَالْفَلَاحَ بِجَهْدٍ وَتَحَنُّنٍ حَدِيدٍ وَأَبَائِكَ الطَّاهِرِينَ

بجز کوارشها از سه چیز بود و صد سال
بزرگوارشها اید در سر بر می
کما میگویند دادار از دستش
حسد ای کفایت و المحرور به حال

بزرگوارشها از محبتش بود که
بزرگوارشها از محبتش بود که

تا در بنال برودند در حدیث
تا در بنال برودند در حدیث

تا خود دلای حسد بودی در حدیث
تا خود دلای حسد بودی در حدیث

در حدیث کس در فضل او است حدیث
در حدیث کس در فضل او است حدیث

شما تو را که لطف بر تو کرد
شما تو را که لطف بر تو کرد

بطور نور بود حسد است از حدیث
بطور نور بود حسد است از حدیث

کمال بود حق تو از حدیث
کمال بود حق تو از حدیث

پیدا بین که نور ادد است از حدیث
پیدا بین که نور ادد است از حدیث

در آنچه برده که مردم مخلصان از حدیث
در آنچه برده که مردم مخلصان از حدیث

دینت که از بعد ضعیفم
دینت که از بعد ضعیفم

ز کس سوال نام در حدیث
ز کس سوال نام در حدیث

جو ادهای محبت است با حدیث
جو ادهای محبت است با حدیث

که رخود تو ای محراب است
که رخود تو ای محراب است

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى الْأَمَامِ الرَّابِعِ النُّورِيِّ طَبَعِ وَالْبَدْرِ الْأَمِينِ لُرَبَّهِانِ الْفَاطِمِيِّ وَالْعَبْدِ

الرَّائِعِ نَجَاحِ الْحَاشِعِ السَّيِّدِ الْعَابِدِ الرَّاهِدِ وَالْمَوْلَى الرَّضِيِّ السَّاجِدِ الْمُتَّجِدِ الْمَاهِدِ هَيْبَةِ
 وَبَيْتِهِ الرَّسُولِكَ وَوَلِيِّكَ وَوَلِيِّكَ وَالْأَيَّامِ الدَّعَاءِ وَالْحَزَنِ الْبَكَاءِ كَأَيْفِ
 الضَّرَاءِ وَوَلِيِّ الْعَمَاءِ زَيْنِ الْعَابِدِينَ سَيِّدِ السَّاجِدِينَ فِرَازِ الرَّاهِدِينَ كَيْفِ السَّالِكِينَ بَيْنَ
 الْمُوَحِّدِينَ سِرَاجِ الْبَقِيَّةِ إِمَامِ الْمُسْلِمِينَ عِمَادِ الْمُؤْمِنِينَ عَمُودِ الدِّينِ الْأَجْمَعِ الْمَلِكِينَ
 الْمَأْمُونِ الْأَبِينِ الْمُسْتَفْتَاتِ بِرِزْوَانِ جُودِ السَّلَامِينَ وَالْمَقَرِّ لِمَا بَيْنَهُ مِنْ فَتَى السَّالِمِينَ
 الْكَلِمَةِ النَّامَةِ الْبَكْرِيَّةِ وَالْأَبْنَةِ الْمُحْكِمَةِ الْعَطْمِيَّةِ فَرِيحِ الْمَهْفُوفِ وَالْعَمُومِ ذِي الْمَصَانِبِ وَالْمَهْمُومِ
 لِقَوْلِهِ بَيْنَ بَدِيهِ الْأَجْبَاءِ وَالْأَسْبَرِ لِمَخْلُولِ بِيَدِي الْأَعْدَاءِ صَاحِبِ الْمَجْدِ وَالنَّجْدِ وَالْمَهْمُومِ
 الْعَابِرِ فِي دُرُودِ الْبِلْيَاتِ وَالنَّوَابِغِ غَوْثِ الْعِبَادِ عَيْنَاتِ الرَّهَادِ نَيْلِ الْأَعْيَادِ
 قُطْبِ الْأَوْبَانِ الْأَيَّامِ الْمُسْتَدَدِ وَالرُّوحِ الْمُجْتَدِ وَالْفِضْلِ السَّرِيدِ وَالْحِجْلِ الْمُسْتَدِدِ وَالنُّورِ الْمُسْتَدِدِ
 الْمُبْتَرِّينِ كُلِّ شَيْءٍ وَالْمَنْزَعِ مِنْ دَسْرِ الثَّقَلَيْنِ مَوْلَانَا وَمَوْلَى الْحَافِظِينَ سَيِّدِنَا وَوَسِيئِنَا
 الْكَلْبَيْنِ أَبِي مُحَمَّدٍ عَلِيِّ بْنِ الْحُسَيْنِ صَلَوَاتُ اللَّهِ وَسَلَامُهُ عَلَيْهِ

وَمَوْلَى الْأَعْيَادِ
 السَّيِّدِ الْعِبَادِ

بَدِيَّةِ جَنِّ دَسْرِ حَزْرَةِ دَاوُدَ	حَاكِمِ الْإِسْمَاعِيلِيَّةِ فَارِغَةَ الْإِسْرَائِيلِيِّينَ
فَخَرَّ كُلُّ أَوَّلِي نَيْسَابِ بْنِ حُسَيْنِ	كَعْبَةَ زَادِ كَرْنِ دِينِ الْأَمِّ جَارِيَّةِ
قَلْبِ السَّكَّانِ رُوحِ إِيْنِ أَوْشِيَّةِ	رَيْثِيَّةِ عِلْمِ دِهَابِ رَسْمِ رَمْلِيَّةِ
مَقْعَدِ خُسْرُو دَوْلَتِ عَالَمِ سِيُوَّةِ نَاعِ تَوَلَّى	بَرْزِدَانِ عَمْرَهَانَ سِرْدَانِ سَتَانِ
مَعْرُوفِ نَدَاةِ الْمَرْسَمَةِ نِ الْوَالِدِيَّةِ	بَرْكَشِيَّةِ مَلِكِ دَوْلَتِ قَزْوِينِ مَازِينِ
أَخْبَرِ بَرَجِ دِيَّةِ غَوْثِ دِينِ قَطَنِ	كُوْبَرِ كُوْبَرِ مَهْتِ رَدْفِ نَيْسَابِ

دی زمین داورانستان	ای لعلاب صحرانورستان
زیرشین علمت کاسماکت	صده نشین بزمه کن بررقتان
فاک درت سحره نه کایان	زورجسته افلاکین
ارض رساله شراک تو	باع حسن قصه ازفاکتو
عالم از فیض ترکتش شده	حس جهان به نور روشن شده
صده سیمان دکندر خنسل	ای بوجودت به شیا طفل
فطر ویدین ردر توایم	ماکه هم ردر بسوی توایم
ای سپه ان وفا رانده ام	دشمن عشق تو ز بر خوانده ام
بغشم تو رحمت د حوشم	دیده براه تو بسی دوستم
گر بوزاری به بقایه رود است	چون ز تو بر لطف تو باشم بجا
وزر خطم خواطرا دکن	صفا خود را غشم آزاد کن
حس بهر حسه کن رود	ای ز تو این کسبه کردون به پا

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى الْأَمَامِ الْهَيْهَامِ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ الْعَلَّامِ خَاصِ الْجَلْفَاءِ لِعَطَامِ سَيِّدِ الْأَعْلَاءِ
 الْكِرَامِ وَسَيِّدِ الْحِزْبِ الْهَيْهَامِ وَسَيِّدِ خَيْرِ الْأَنْبِيَاءِ الَّذِي قَرَأَ النَّبِيُّ عَلَيْهِ السَّلَامُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
 وَالَّذِي لِلْعَالَمِ نَهَامٌ وَلِلْكَوْنِ عِصَامٌ وَوَلَدَيْهِ قَوَامٌ وَبِحَمِّ الْمَرْفَانِ وَنُورِ الْأَبْقَانِ
 وَنَاشِرِ الْعَدْلِ وَالْمَعْرِطِيِّ الْأَيْمَانِ مِنْهَاجِ الطَّرِيفَةِ مِصْبَاحِ الشَّرِيعَةِ مِصْبَاحِ الْحَقِيقَةِ
 الْبَحْرِ الْبَاطِنِ وَالذَّرِّ الْفَاحِشِ الْكُوكِبِ الرَّاهِجِ وَالْفَجْرِ الْبَاهِرِ وَالنُّورِ الْظَاهِرِ

وَلِلَّهِ الْمَلِكِ الْعَلَّامِ

وَالَّذِي حَبَّ لِأَحْبَابِهِ حَبًّا وَجَامًّا فَجَبَّ فَمَجَّ الخلق وَجَمَّ المرام الكاشف عن أسرار الجبروت
 وَالوَاقِفُ عَلَى مُشَاهَدَاتِ الْمَلِكِ وَمُعَلِّبَاتِ الْمَلَكُوتِ وَالْعَارِفُ بِجَوَاهِرِ اسْمِ الرَّبِّ الْأَلُوتِ
 الْمَجَلَّلِ بِجَلَالِ الصِّفَاتِ الرَّبُّونِيَّةِ وَالْمَخْصُوصِ بِخَوَاصِّ السَّمَاتِ الْأَلُوْهِيَّةِ النَّوْرُ السَّاطِعُ
 لِشَهْرٍ وَالْبَدْرُ الْأَمْعُ الْمَطْوَرُ وَالْبُرْهَانُ الْفَاعِلُ الْمَسْوَرُ الْعِلْمُ النَّوْرِيُّ فِي طَبَقَاتِ الدُّجُورِ
 مُمْتَدِّ قَوَائِدِ الدِّينِ مُمْتَدِّ مَالِكِ الْبَيْضِ مَنُورُ قُلُوبِ الْعَارِفِينَ إِمَامُ الْعَالَمِينَ
 الْوَاصِلِينَ وَكَلْبَةُ الْمُخْلِصِينَ الْوَحِيدِينَ بِكَرِيمَةِ أَدِيَانِ عَرَضِ زُرَّارِ نَسْرِ عَالَمِينَ
 بِشَرِّهِمْ شَيْبَانِ قِيمَةِ رَهْمَانِ رَهْمِ دُورِهِ كَمَفِّ حَيْتِ دِهَانِ كُورَتَانِ كَرَامَاتِ اسْمِ الْعَظِيمِ
 سَنَنِ إِمَامِ بَيْشِيدِهِ دِهَانِ فَرْهَانِ زَمَانِ زَيْنِ آسَمَانِ سَلْطَنِ سِرْدَهَانِ سَمْتِ مَهْمِ حَبَابِ قَلْبِهِ
 سِكْرَانِ وَفِي سَكْرَتِهِ نَهَانِ بَقِيَّةِ الْأَنْبِيَاءِ نُورِ الْأَصْفِيَاءِ كَاشِفِ الْعِظَامِ حَرَامِ الْحُجُورِ
 وَالسَّحَابِ مُدْعِي الْأَبْيَاتِ مُتَفَرِّقِ الْكُرْبَاتِ وَاهِبِ الْعَطِيَّاتِ الَّذِي كَانَ الرَّاعِبُ نَسْنَةً
 مَارِقًا وَالرَّاعِبُ الْبِرِّ لَاحِقًا وَالْمَقْصَرُ فِي حَقِّهِ زَاهِقًا وَالْجَاهِلُ بِقَابِهِ مَاسِقًا الَّذِي سَعِدَ
 وَاللَّهِ مِنْ وَالَاهِ وَهَلَلَ بِاللَّهِ مِنْ عَادَاهِ نَازِمٌ نَصْرُهُ وَعَرِيفُهُ وَخَدَلٌ مِنْ خَدَلِهِ
 وَجَمَلُهُ وَحَابٌ مِنْ أَنْكَرِهِ وَحَجْدُهُ مِنْ أَحَبِّهِ فَقَدْ أَحْتَلَّهُ وَمَنْ الْغَضَبُ فَقَدْ تَعَصَّى
 الْأِيَامُ الَّذِي لَا يَفُوقُهُ بَعْدَ بَابِهِ فَاثِقُ وَالْقَلْبُ الَّذِي مَا سَبَقَهُ فِي الْفَضْلِ فَلَيْسَ سَابِقُ
 قَالَتِي سَجِينَةُ الْكِرْمِ وَالْحَبَاءِ وَالرَّفْرِقِ وَعَادَةُ الْأَحْسَانِ حِلْمٌ وَالصِّدْقِ الَّذِي
 يَنْوَدُ بِنُورِهِ كُلُّ طَلِبٍ وَتَمْتَدُّ بِرُكْنِهِ كُلُّ بَيْعَةٍ وَيُهْدَمُ بِغَيْرَتِهِ كُلُّ ظُلْمٍ مُضَلَّلٍ وَمَنْ لَمْ
 يَخْرِضْ مَاتَ مَيْتَةً جَاهِلِيَّةً إِمَامُ الْبَشَرِيَّةِ وَالْمُرْتَبِينَ مَوْلَانَا وَمَوْلَى الْكَلْبَيْنِ كَاشِفُ الْغَمْرِ

وَالْحَيُّ وَاقِفُ السِّرِّ وَالْعَلَنُ وَعَدُّ اللَّهِ الْأَكْرَمُ الْأَتَمُّ الْحَسَنُ سَيِّدُ مَا وَكَلْنَا وَإِمَامُ دِيَارِ رَقَّتَا
عَلِيٌّ ابْنُ الْحَسَنِ مَلِكُ الْمَدِينَةِ

روزگار در نظر تو از این بهتر

امام کل حسد تو در عینش و قهراً
شهر بر برهت خسته ایجان جان
این در سببان این خلق زین
شهر که باک ضد این نهنگ اندر شد
شهر که در زمانه تو سخن راند
مرا در آیه نوز و عرض ز نایب بجز
باین چه گمان در ماکان ایچم لوف کن
چنان وجود خدا در است نظری بودن
چین دل خسته اند ماه تا ما
چین دل خسته اند خلد در آرد
چین دل خسته اند که تسیان باوق
نقطع او است سپهر و غلغم او است خرد
چین دل خسته اند دور صاحب امر
بمع کله مؤثرانه نمود کسر صاف

که هست با تیرش ز ما نوی بر آید
نه میر برهت امام جن در بشر
بهر هر دو صفا آسمان توکت در
کلیدت است در نام معضت
ز فرط عشق نماند عسکان باور
که خیر محض بود در وجود او
بود امام و دودش، روبرو
در حق مرغان کرد طیار از مظهر
بلاطعت امرش بطوع است
پیک در کام زبانت آسمان نموده کند
بناده از پیکر سجد بر آستان
کم ادا است قضا و با مراد
کرده باز بود ز حق قول صواب
رسم بر اوج صدها شکر سلطنت

وَأَتَّصِلُكَ وَالسَّلَامُ عَلَيَّ يَا أَبَا الْقَاسِمِ يَا حُجْرَةَ ابْنِ الْحَسَنِ أَيُّهَا الْقَائِمُ الْمُنْتَظَرُ وَخَلْفَ لِقَاءِ
الْمَدِينِيِّ يَا بِنَ رَسُولِ اللَّهِ يَا بِنَ أَسْرَ الْمُؤْمِنِينَ يَا حُجْرَةَ اللَّهِ عَلَى خَلِيفَةِ حَبِيبِنَا نَسَلِكَ بِحَقِّ اللَّهِ

عليك وبتوحيدي محمد لمصطفى وآيد علي المرتضى وحبك الزهراء وبتوحي ابائك لغيا لغيا
 بما وارت علم الانبياء وقره بين الاولياء كف الاوابل والواجر والجر المسلام
 الراجر مولانا ابجعفر محمد الباقر صلوات الله عليه ان تشفع لي عند الله في قضاء
 حاجتي وكف عني وصرعي وبلوغ الي وان تربني طلعت الرسيده وقره
 المحمديه وشرفتني ببقاء وجهك الكرم وبتوحي علي بن ابي طالب المن الحميم وان لا يردني
 عن بابك ولا يخب المي في الدنيا والاخره واسئل الله ان يرينا فيكم لير
 والفرح وخرجاتكم عن الصيق والرحم ولعلكم الضر والفرح لفلح بجل محمد كذا

درب بيوه مانع رسول	ارزش زاده كبري
حاصل كذا از سر دودي	قیمتین قتم آل بی
شانه خال درت سیده	در لب تو آب حیات از آینه
لاجرم از فیض تو جان بس	نام تو در سینه من نقش شده
روشن من نور حجت گامه	مهر از روی تو خود دار است
خشم و لذت بل وجود تو	لفظ اولی چه ز بود تو
شاد تو طرد ز نگاه توانه	عطران چشم بر آه توام
سایه بر این رخسار تو	ماه خست چند بود در حجاب
رفت ز لطف تو دستم سرد	تا که در جیب کتم استخار
بجست ای خست تو خود	بجست ای کوی کج سرد
منظر غیب احدت تو	آهل بهر جا من موت تو

و لا صدق معرفت صادق	اشتم جعفر آن نور نق
صفی کرم پناه حنفیق	مبین اسم عظیم حسد و عظم
اول دلائل سپهر حقائق	بر قبائل جهان فضائل
بظفرش بود بر کرمش در حق	بجودش بود هر کس کار راجحی
بجست در آینه زلفش بر افق	در این کوزه ز قهرش ز جالف
دجودش بخش جان بود سابق	ظهورش کسی اگر گشت محق
که شد سجد آدم از امر خالق	ملک نشسته سجده اش پشت اعم
ز خود آنگونه که حجاب عدلش	دجولش بود در حسدش سرین
که درین بر سینه خورشید عاقب	مخوم شده از درش از عشق گفتش
هزارانی هزار اسمی طفل مرادش	چه حضرتی در دستان علمش
گزدشت باطل تحقیق ز راسش	سرخ زارش سه دین امانی
نخسده و ازین بود جان نفاقش	ز درگاه آن جان ایچ صافش

نام و سراسر فلاح کنی تا حق
 که کجا ز او زین نام حضرت صادق
 بر زاده هر کس نه سر او سر تو چو
 از مخلوق که بظفرش جان شد صرف حق
 در خود لغت او که در آینه سینه اش
 در است از سراسر ما نه بقی این صفا

ناشر احکام الشریع القویم الهادی الی الصراط المستقیم الایام المملکة العلم للکرم الخاد
 المشبه بالقدیم السید المتولد الموبد والنور المظهر المعظم المجد المشهور
 بالطریق من المجد العالم بسرایع الاشیاء والمخادی لمراتب الاصفیاء معنی
 الشریفة الغراء روج الملة البیضاء الذی فوانر منه لتبصیر علی و لایة ولی
 العصر و امامنه و لکر منه البصر بخلافه و علینه و لکر منه الاعیاد الطهور
 و سطوع نوریه و درغنه نمینا قوله علیه السلام فاذا خرج القائم لم یبق کافر باقی

وَجِبْرِ خَلِيفَتِهِ وَكَتَبَ بَانَ فَضْلَهُ عَلَى عِبَادِهِ الْمَكْرِبِينَ إِذْ صَبَّرَهُ مَلَكُنْ عَلَيْهِ وَمَعْدِنَ
 حِكْمَتِهِ وَعَلَى آلِهِ وَعِزَّتِهِ الْعَالَمِينَ فِي بِنَاءِ مَعْرِفَتِهِ وَمَحَالِ مَشِيئَتِهِ وَإِرَادَتِهِ
 الْمَكْرِبِينَ لِمَنْفَرَدِينَ بِفَضْلِهِ وَعِيَانَتِهِ وَمَطَاهِرِ كَرِيمِهِ وَصَفَتِهِ رَحْمَتِهِ سَمَاءِ أَدَمَاءِ
 الْعَائِبِ النَّاهِدِ لَهُ فِي عَيْبَتِهِ وَالْوَلِيِّ الْعَائِبِ الْمَاجِدِ الْمَجَلِيِّ لَهُ بِذَاتِهِ وَصِفَتِهِ
 وَالسَّنْدِ الْمُبْتَمِ الْكَامِلِ فِي إِرَادَتِهِ وَمَجْتَبِيهِ وَالْقَائِمِ الْمَقِطِ لِذِيهِ وَالكَرَمِ
 خَلِيفَتِهِ وَالصُّنُومِ الْجَمِيدِ فِي طَاعِنَتِهِ وَعِبَادَتِهِ الْعَدْلِ الَّذِي لَا يَدْعُ لِلْجُودِ
 وَعِيَانَتِهِ الْأَقْصَمَاءِ وَلَا يَجِبُهُ إِلَّا أَمَانَتُهَا وَالْقَوِيُّ الَّذِي لَا يُقَابِلُ قُوَّتَهُ
 إِلَّا أَوْهَنَهَا وَلَا رَابِتَةَ إِلَّا نَكْسَهَا وَالْفَارِسُ الَّذِي لَا يُضَادِفُ رُكْنًا إِلَّا
 هَدَّاهُ وَلَا يَلِاحًا إِلَّا أَهْلَهُ وَالْمَطْلُ الَّذِي لَا يُمَارِزُ سُبْحَانًا إِلَّا يَسْتَأْجِدُ

بزرگ تظاهر کردن بزرگ بزرگان
 کند چه علمه به نام او را بر درگاه
 بر در مجلس شرف ملک که از زبان
 زنی صفت که بپستی است عیب است
 که است فال درش جمله را چه که مطا
 زند نظاره شایسته بر همه اطراف
 این از در دادار مطهر الطاف
 حسد و ادب قدم که از سر در راه
 کنند سجده درش بر آنچه در آن

شبهی که در پیش افتد صورت لودول
 بجا چشمش دل حال کرد از مرغ
 عرض حقیقت سلف ذات کس بود
 امام مهدی مرعوب قطب کون در کمال
 تخت حقیقت حق حتم اولیا که سپهر
 نظام ملت ویراست امام حین و بشر
 نهی که کرده است ذات کس استحقاق
 بر نه هر چه وجودش بر آنچه در آن

در این صفت در شرق کعبه شریف حشر در و عطا
 تمام سر بر حشر در صفت بقدرت مونس بر ای اسما

الَّذِي جُمِعَ بِهِ الْأَهْوَاءُ الْمُخْتَلِفَةُ وَبِقَامٍ بِرِ الْهَدُودِ الْمُعْطَلَةِ الْأَيْمَنِ فِي الْبِلَادِ وَالْمَجْتَمَعِ عَلَى الْعِبَادِ
 سُلْطَانِ الْأَعْبَادِ وَقُطْبِ الْأَوْتَادِ طَرِيقِ السَّادِ وَمَنْجِي الرِّشَادِ مَبْدَأِ مَوَانِ بِطَوْتِ حَمْتِ مَنْ
 لَيْسَ مَهْلِكٌ لِرُفْدِ عَزَّتِ كَيْنَ تَحْتِ عَطِيَّتِ رَفَعَتْ مَعْدِنَ مَوْتِ عَطْلُوفَتِ سَكَنَ حَمْتِ حَمْتِ بِأَيَّ
 كَيْنَ أَيْزِدِيكَ خَدِصَهُ دُونَ عَمَامَةِ لَوْلَاكَ قَرْنَانِ أَيْ وَفَاكَ مَثَارِ الْبُرْقَانِ دَرَاكَ بَرِزِ سَهَاتِ تَرْزُلِ
 سَكَرَ لَكِ أَرْهَبَ بِرَمَلِكَ تَهْدِي نَاحِيَةَ نَشْتِ دَجَالِ سَارِ الطَّائِمِ الْمُؤْتَلِّ وَالْعَدْلِ الْمُجَلِّ دَلِيلُ
 الْمُؤَجَّلِ وَالْمُقَدِّ الْمُجَلِّ الْعَالِبِ الْمَضُورِ وَالْفَرِزِ الْمَكُورِ وَالنُّورِ الْمُبِينِ وَالْكِتَابِ
 الْمَطُورِ وَالْعِلْمِ الْمَأْتُورِ وَالسَّائِزِ الصِّدُورِ صَاحِبِ الرَّحْمَةِ وَالشَّرَفِ وَالْبِقَاعَةِ ذُو
 الْعِظَمَةِ وَالْكَرَامَةِ وَالْوَسِيلَةِ بَاحِضِ الْحَرَمِ مَحْضًا رَافِعِ الْبَاطِلِ رَفَضًا أَمَانَ الْخَاصِ فِي نَجَاةِ
 الصَّالِحِينَ رَافِعِ الْمُسْتَضْعِفِينَ وَاضِعِ الْمُنْكَرِينَ نَكَالِ الطَّالِبِينَ مَعْتَدِ الْمُؤْمِنِينَ
 قَاصِمِ شَوْكَةِ الْكُفْرَةِ الْمُعْتَدِينَ هَادِمِ سَطْوَةِ الْجَبَابِرَةِ الْمَمْرُومِينَ الْمُسْتَهْزِئِينَ بِذَلِكَ الْفَقْهَةِ
 وَالْعِصَاةِ وَالْمُجْدِبِينَ أَيْمَانَ الْأَوْلِيَاءِ وَالْمُؤَجِدِينَ أَيْمَانَ السُّرُورِ أَيْمَانَ وَهَبِ اللَّهُ الرَّؤُوفِ
 الْأَحْسَنُ مَوْلَانَا وَمَوْلَى الْكُوفِينَ سَبْدُ نَارِ سَبْدِ الْبُقْلِينَ حَجَّةُ ابْنِ الْحَسَنِ مَلِكِ الْأَمْرَةِ

مظهر ذات الامر صمدی صاحب زمان
 روشن بین کن ایمن خرد راه بنی
 بادشاه برد عالم فتم ال بنی
 عالی ابواب شرف فتح ابواب خیر
 آسان محمد در کت حشر کبریا
 اصل هستی ریه رحمن دار کون
 آن بصلت زور خطه خطه
 شاخ روز قیامت عالم شریف

از ترانه من حبه سازد زبده ازین	عاشق کز زده غنچه چرخ طیار
مهر بر روح رفیع نظر کفایت	عجز زردان و در عصر صباح نفس
اولین در حسنه آن سخن شمع جان	پادشاه ملک سستی مخزن علم
آنچه باشد، در جیب امکان در این سخن	داور کوه با قوم که حسد درین سخن
جود از چو من حضرت پیغمبر تو سر حد	دسته زین بر خاک بر سر صفایان
ز امر او عالم با و روح در کعبه	قامت آل نبی سلطان دین هر کس

الصلوة والسلام عليك يا ابا القاسم يا حجة ابن حسن ابا القاسم المنظر والحلف لصالح
 المهدى يا ابن رسول الله يا ابن اسر المؤمنين يا حجة الله على خلقه اجبت تسليد
 جوارحه عليك وحق جدك محمد المصطفى وايد على المرفى وحدثك فاطمة الزهراء
 و اباك النساء النجباء سيات علوم الانبياء وصيابة باصرة الاولياء
 كتاب الله الناطق مولينا جعفر ابن محمد الصادق صلوات الله عليه ان تشفع
 لى عند الله فى قضاء حوائجى وكفى منى وصرفى وبلوغ المالى وان ترمنى عند
 الرسيده والقره الحميده وتشرفنى بقاء وحمدا الكرم ومن على هذا من
 الجيم وان لا تردنى عن بابك ولا تحبب اليفيد فى الدنيا والاخرة وسئل
 ان يرينا فىكم السرور والفرح وحرينا بكم عن لحن والخرج وتعمل لكم النصر و
 الفلاح بحمدك وحق جدك و اباك الطاهر

ای شیخ زهدت عقول فرغ و عود تو فرغ و عود

در نظر کان دم مر تو را	بج سوز خاک هم مر تو را
انت فرا کمل علیک الطور	غائبی است هر غیب و حضور
سپهر عشقی تو خود را خود	عابر دلک کک سوز
آیه نورانی این در است	عابر دارد چه بایه در است
دیو بر آورده ز اول باشد	انگه سر از حدت تو باشد
دادره ز دست کون کجاست	پرویز تو اگر کشک باشد
یا نظرش در تو بود سرری	و انکه بود مسکو تو از خری
مست بر مع این ز فرد مایه	طغه بخورشید ز در سار
فایده کجاست سلطان بود	ای کجاست نور زان ایمانی بود
دعای مکر او ابلهان	شمسین در وسط آسمان
خشم که احمت نه باکاست	عور ملک دوق مهر را کاست
زور حق ظلم غنبت کرد	خسرو جهان ابرمهاد کرد
غنبت تو ناشی از مجال است	که هر ز تو روی زمین با صفا
که بوسه می تو شوق شد	صاف از آن شهرا آفاق شد
بنده نه کله کله سلطان است	نه که عهدی ز غلظن روا

بسم الله الرحمن الرحيم

اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى وَوَلِيِّكَ الْأَكْرَمِ النَّبِيِّ وَوَلِيِّكَ الْمُرْتَمِّدِ الْعَالِمِ وَوَصِيهِكَ الْأَكْرَمِ
 السَّائِعِ الْإِمَامِ الْمُنْصَوِّعِ الْمُنَوَّرِ بِالنُّورِ السَّائِعِ السَّائِعِ وَالْعَبِيدِ السَّائِعِ

العابد الطائع والسيد لهالم الكافي الجامع والبدر الزاهر الطالع الراجح باب الطابع
 والمطالب ونبيل المقاصد والرفاق ونجل السادة الأطايب ذوق نسيب الربيع
 والحب المنيع الشيع ابن الشيع البائع البائع إلى أعلى درجات العبودية
 والمخائر لجوهره كنهها الروبية الواجد لكل فضيلة سنية والفاقد لكل
 خصلة دينية ولى العزم والمواطفة الإيمانية وسراج الله المصني في ليرة
 مني كلم الله موسى ونجي من الله عيسى عليه السلام وبن علي بن الحسين
 وميراث صفاته الأصفى جل الله بين المؤمنين نور الله الأعمى المحزون سر
 الأكبر المكنون الشهيد المظلوم المحزون والعبد المنوم لمخون المغلوب
 من ظلم هرون للمعون أمير الأحرار مثلالم والسحاب المتفاطر المترام الحليم
 السلام الحليم الحام والعابد القائم المنتجد الضائم موليا ومولى الكونين
 آباؤهم موسى ابن جعفر الكاظم صلوات الله وسلامه عليه

شرح جسد لمرت داور
 في ليلة نجم امام عظيم لستى
 صورت نيران دانه والله
 كوبر درياي جود علم محترم
 خرد و با كدره ب داور ديا
 در سپهر كمال بر سر جعفر
 آبر آبر سبقت و جاد عنان
 من در ان نظم عالم اكبر
 سرور ملك وجود علم محترم
 قاصد ليل سحر شافع محشر

جبريان

سأهد يوم السبت

خسب محمد بن ابراهيم روضه حسن
 بحسنه ابا علم دار جوامع
 قطب زمين در زمان نفس شسته
 ردش دين پس جهان فضا
 عين حسنه انور عين احمد بر
 انچه شده از اسپانزات نعم
 قائم خيبر ركن محكم نوحه
 عشره شمس هديه كفه خرد
 كوه سخن بس نمنه و طمع ربيع
 ز نور ديوان كنه حشر صاف

سوره مع قول در زاده حسنه
 جان نري جان فضل و در تن زور
 داور در ان و خشم و سپهر
 مظهر كمال و كنه قادر اكبر
 جان جهان در دوران حسنه
 كه ظهورش بر سر شد مآخذه
 بيت حيا حسنه سبط عمير
 دانش اذات و جاست بر ابر
 كاهه حشر در صخره سخن
 دين ز باعد و سرست چه ز نور

اگر در اين بيت حسنه

در بيان حيا حسنه

در بيان حيا حسنه

در بيان حيا حسنه

در بيان حيا حسنه

معنى اسم ائمه و اولاد

الذممتك بولايته الأئمة و كشتت بذيل كرمه الأولياء و حرم عن محبته
 الأسياف و بكت لغزبه ليل السهائب الأمام الغريب الفريد و تبدل لكاتب
 الوحيد منهاج الطرفية و الدين مصاح الحفصية و كعبين يدانية المهندسين
 سابع الأئمة الراشد من سيد المنقذين و سند الراشدين الامم النور الأذهر
 و المصريح بولايته الولي الثاني عشر و لمبشر بطيور الهائم المنظر و المصع من
 النور لمبشر بقوله عليه السلام من الملل الأكبر إذا فقد الخامس من ولد
 فلجند و ولها في دينكم و لا يذهبن دينكم لأنه لا تد لصاحبه هذا الأمر من عليه حتى

مَبِينِ الْحَلَالِ وَالْحَرَامِ بَيْنَ الْخَيْرِ وَزَيْلِ الْأَسْفَامِ رَكْنُ الدِّينِ وَاصِلُ أُمُورِ الدِّينِ الَّذِي يَخْتَصِرُ
 مَعْرِفَةَ قَدَرِهِ أَوْلُو الْأَيْمَانِ وَالَّذِي يَكُونُ لِلْكُونِ قِوَامَ الْأَمَامِ الْمَعْرُودِ وَالْبَعْدُ لِمَوْعُودِ الْوَلِيَّاتِ
 وَالْمَشْرُودِ قَامِعِ كُلِّ فَاسِقٍ وَطَالِحِ نَجَاهِ كُلِّ طَائِعٍ وَصَالِحِ ذَوَالِجِدِّ وَالْأَجْمَادِ أَعْدَاءِ
 لِعَادِ وَأَزْهَادِ الزَّهَادِ وَالشَّاهِدِ عَلَى الْعِبَادِ خَصِيصَةُ الرَّحْمَى وَالنَّزِيلِ مَسَائِلِ أَهْلِ الْعَالَمِ
 وَالضَّالِّيلِ الْمُسْتَعْفِ لِلْعَظِيمِ وَالْمَجْلِبِلِ مِنْ رَبِّهِ الْجَلِيلِ الطَّاهِرِ الْوَاضِحِ مِنْ بَابِهَا وَالْبَحْرِ الْمَلَامِ
 أَمْوَابًا وَالنَّبِيِّ الْمُصْطَفَى مَعْرَاجًا حَلْفَ صَالِحِ الْقِيَاسِ لَفِ مَرْكَزِ دَائِرَةِ رِيَادَتِ زَرْفِ الْبَلَدِ الْبَرِّ
 دَائِرَةِ زَيْنِ الدُّنْيَا سَيْلِ سَمَرِ بَرِّانِ پَرُوایِ مَبُودِانِ جَانِ قَطْبِ زَمَنِ دَرْسَانِ عَوْتِ زَمَنِ عَوْتِ دَرْسَانِ
 دَرْجَتِ نَجْمِ سَمَاءِ خَيْرِيَّانِ سَهَرِ كَرِيَّاتِ جَوَانِ فَضْلِ دُجُودِ عِبَادَتِ فَاتِحَةِ رِجَالِ سَمِينِ اِمَامَتِ مَرْكَزِ دَائِرَةِ رِيَادَتِ
 زَيْلِ طَبِيعِ نَبِيِّ دَعْوَاتِ دَائِعِ حُجُودِ عِبَادَتِ دَعْوَاتِ سَمِعِ دَرْكَاهِ مَجَاهِدِ صِدْقِ اِمَامِ دَرْكَاهِ صِدْقِ اِمَامِ
 وَعَدَلِ اللَّهِ بِهِنَّ الْأُمَمُ أَنْ يَلْمَ بِهِنَّ الشُّعْبَ وَيَجْعَلَ بِهِنَّ الْكَلِمَ وَالَّذِي بِهِنَّ ائِمَّةُ اللَّهِ الْبِرِّ وَالنَّعْمَ وَأَمَّا لَوْ حُودِ
 الظُّلْمِ صَحِيَّ مَسْتَنِّ الْمُرْسَلِينَ دَارِيسِ حِكْمَةِ النَّبِيِّينَ تُمْلِيَتْ اِحْكَامِ الدِّينِ اِمَامِ السُّرُورِ الْبَلِيغِينَ
 وَجِبْرِ اللَّهِ الْأَكْرَمِ الْأَحْسَنِ مَوْلَانَا وَمَوْلَى الثَّقَلَيْنِ مُحَمَّدِ بْنِ أَحْسَنِ صَلَوَاتِ اللَّهِ وَسَلَامِهِ عَلَيْهِ

حجّه قائم گنايه سطر در او	خرد دنیا و دین، م مطهره
حضرت مهدی در سهر کرات	عزت زمانه عیاش اکبر و صغر
فخر شیت سیل احمد رسل	عین قوت روان حسیه صفة
نور مجده حسد و شوق و شرب	حسن شیه و سیل اول و آخر
خرد سود سر محضی بزوان	حدر رعود سبط اول و سیم
فخر نخستین عصام عالم اسکان	سطر کامر نظام عالم اکبر
نعمت عظمی هر که مؤمن در نص	نعمت کبر بر هر چه فاجر و کافر
قیمتین بر حسد و صفت	عالم آل بر عالم مطهره

خاتم مصحف حسود در آفر	نور دستر وجود از اول
نور بر می خاتم دوازده کوه	کبر بحر وجود در کسبی
سایه بر لبم نورش منع محشر	مکن جیب صفی در اعظم
سجده نفس علم صم محشر	اصل نه بحر جود جان بر است
قطب بان آفتاب برع نور	تا به جهان آسمان زده
آینه ذات پاک عند ستر	فشان عالم امر حاضر و غایب
ای ز جود است ز نورم دلور	خانی از نور است خسته در نور
عمر خیزد از نیک خالق در نور	خال حسرت صافیا اگر نور

الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَبَا الْقَاسِمِ يَا حَسَّ بْنَ الْحَسَنِ أَيُّهَا الْقَائِمُ الْخَطِرُ وَخَلْفَ لِصَاحِبِ الْمَهْدِيِّ
 يَا بْنَ رَسُولِ اللَّهِ يَا بْنَ أَسْرِ الْمَوْمِنِينَ يَا بْنَ فَاطِمَةَ الرَّهْمَاءِ يَا حَسَّ بْنَ عَلِيٍّ خَلِيفَةَ أَجْمَعِينَ نَسْتَلِكُ بِحَضْرَتِكَ
 عَلَيْكَ وَيَحْيَى خَدِكَ مُحَمَّدٍ الْمُصْطَفَى وَأَبِيكَ عَلِيٍّ الْمُرْتَضَى وَخَدَتِكَ فَاطِمَةَ الرَّهْمَاءِ وَالْأَبَاءَ الثَّقَالِيْنَ
 الْجَبَّارِيْنَ سُبْحَانَكَ يَا وَارِثَ عِلْمِ الْأَنْبِيَاءِ وَرَبِّ الْعَالَمِينَ يَا أَوْلِيَاءَ الْأَوْلِيَاءِ الْأَمَامَ الطَّاهِرَ الْمُطَهَّرَ مَوْلِيَا مُوسَى بْنِ جَعْفَرٍ
 صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَعَلَيْهِمْ أَنْ تَنْفَعَ لِعِبْدِكَ اللَّهُ فِي قَضَاءِ حَوَائِجِي وَكَفِّ عَنِّي وَضُرِّي وَبَلْوَعِ
 أَمَالِي وَأَنْ تُرَفِّي بِطَلْعِكَ الرَّسِيدَةِ وَالْقِرَّةِ الْحَمِيدَةِ وَتَشْرَفَنِي بِبَلْغَاءِ وَجْهِكَ الْكَرِيمِ وَتَمُنَّ عَلَيَّ
 بِمِدَّةِ الْمَنِّ الْجَمِّ وَأَنْ لَا تُرَدَّنِي عَنِ بَابِكَ وَلَا تَجْنِبَ أَلْفِيكَ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَهَيِّئْ لِي اللَّهُ
 أَنْ يُرِيحَ لِي السُّرُورَ وَالْفَرَجَ وَيُخْرِجَنِي بِلَيْعَتِكَ عَنِ الْبُؤْسِ وَالْحَرَمِ وَيَجْعَلَ لِي الْبَصَرَ وَالْفَلَاحَ بِحَدِّكَ
 يَا أَبَاكَ الطَّاهِرَ بِصَلَوَاتِكَ

ارشاد عالم حیدر مظفر	خادم درگاه توشان ملک فر
خالص چادر شمع روشن عالم	آینه ذات پاک از دوا در
ای بجهل دشمنشان همه با به	در سجده از جبینان همه بر تر

از لقمه که در دست تو توام
 جگر زردان مدار کردش افلاک
 از لقمه تو آنچه هست مکتبی
 ای لقمه امر طرم تو سبوی
 لقمه از نور تو است چشمه حور
 پستی در خلق آدم و حوا
 شرک نباشد اگر علقه کوم
 هر تو پیش از جهان که در خود
 از برات سبقت حساب
 فادم تو هر که هست با دل فردوس
 با چه در کردت در دل اولاد
 ارش غائب جمال مهر سالت
 مطران را توان صبر ز کفشت
 عدل جهان کرده رخ چه روی تو
 آه از این طول غیبت بی سخن
 این شب غم بس در بارش خدا
 کن نظری روی صانع از این
 کز چه جا رفته امید بریم

در لاجورد صفات حق نه منضم
 قائم با حق توام دین چمبر
 در سب تو بر آنچه هست بشور
 در بقصا حکم مکتب تو برابر
 قطره از جگر تو است لقمه کور
 کچه ظهورت به هر شد تا آخر
 ذات با ذات و جهت برابر
 پیش از آن بد که خستند تقدیر
 قبله کوی مطرف جرح مدور
 دشمن تو هر که هست خاکش بر سر
 لقمه شیطان بود که زاده ز مادر
 چند بود در حجاب غیب مستر
 برده بر اسکن سها ز عارض انور
 جو جهان را نموده صفحه محشر
 و اینچه پیدا در مردمان بسکو
 روز کن آخر شبیم از روی سوز
 ای کف خود تو مشیت داوا
 روز عظم بر آستان مظهر

بسم الله الرحمن الرحيم

مگر که شت رضا بر قضا که نیز دیا که
 که از دستش بیضا خواند صافیا غالی
 چه گفت که کند که وجود اولد را
 چون که آدم و حوا انور روی وجود
 کج از آذر نور دایان خدای سیدی
 ز خاک که در او قضا است بیخ جان
 چگونه مرع تران کرد ضایع بر
 که تو هم در پیش بقرت بقول
 بنادر کف ادرت قضا و قدر
 به سخن توان هم خود نشاید دور
 چه که بود که بر آرد ز حسب آلد سر
 که کرده بود کس خلدت انور
 اگر نه است دلش عین از آذر
 ز بحر جوش جوی است خسته کوز
 که ره خسته بویش نوز یک نظر
 که تقود و صفش بکمرت منکر

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله الذي لا يجلد حق حمده المحامدون المخلصون ولا يكثر حق شكره الشاكرون الباعثون
 ولا يقطعون رحمته الا الصالحون المعبودون ولا يبال فرية الا الصالحون العابدون ولا يبي
 يثنى من غير الا العالمون الكاملون ولا يبلغ ثناءه المالتون المادحون ولا يبعثه الباعثون الا
 ويخضعون له جلالة وعلو كاله العارفين الواصلون وكذب به العادلون الجاهلون اذ سمعوا

مصباح الكليل العتيق الدجى الفير المبلغ المصطفى والنجم الزاهر الدرى الذى الطاهر المنجب
 المرصى والباذخ الشايع العلى لاجس حلية الاصطفاء بنبوع الكرم والوفاء غوث الفقراء
 وعون اضعفاء ابد الائمة الاربعين النقاء السلطان على ابن موسى الرضا الذى حبه من
 على الجن والبشر وتبشر بظهور الامام الثامن عشر لسنظر العاشق من لظن الحاضر في الفكر بقوله
 عليه السلام من الله الملك الاكبر الخلف الصالح من ولد حسن ابن علي وهو الممدى و
 الزمان ولما خرج فشرق الاضيق بعوده باووضع ميزان العدل من لاهن فلا يظلم احد احد
 الصلوة والسلام عليه يا ابا الحسن يا علي ابن موسى الرضا يا ابن رسول الله يا ابن اسرائيل
 فاطمة الزهراء يا محمد الله على خلفه يا سيدنا يا مولانا ايا قومها واستشفينا وتوسلنا
 الى الله وقد نال بين يديها جانبنا في الدنيا والاخرة يا وجهها عند الله اسفع لنا عند

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله الذي لا يجلد حق حمده المحامدون المخلصون ولا يكثر حق شكره الشاكرون الباعثون
 ولا يقطعون رحمته الا الصالحون المعبودون ولا يبال فرية الا الصالحون العابدون ولا يبي
 يثنى من غير الا العالمون الكاملون ولا يبلغ ثناءه المالتون المادحون ولا يبعثه الباعثون الا
 ويخضعون له جلالة وعلو كاله العارفين الواصلون وكذب به العادلون الجاهلون اذ سمعوا

باصنام يصنعون ويعلمون ويخلوه حليمة الغلغلة بدسائير الوهم وغلبة الحنون وقدوة
 بصرايح الحفول ولحطاب الطنون فتجان الذئبنة عن مشاركة الأجيام ومجاهدات
 العيون وخطرات الفكر وما حيرة العائرون والصلوة واللام على رسوله وحسبه الذي
 على الدين كله ولو كره المشركون وعلمه نبيا وليس كان وما يكون وهادي بنوره اهتدي
 المسدون وعلى الود وعينه الذين هم برتهم يؤمنون وبلافة هم يؤفون والذين هم عباد كرمون
 ولا يسيرون بالقول وهم بامرهم يعلمون الأولياء الذين لا خوف عليهم ولا هم يحزنون والأعضاء الذين
 هم سفن النجاة وفي الأخرى يشقون والأعضاء الذين هم للزكوة فاعلمون وفي صلواتهم حاشون
 الأجبون المرصون المنعمون الثابتون المحبون ليقفون بنهايتهم وغايتهم الذي قام به السما
 والأرضون وضع له الشهداء والصديقون وضع له الملائكة المستنون وذلك الجامرة
 المنكروون وتلدو لآبته الأولون والأخرون وثبتت بذيل عنابته لسابقون والأخرون
 وتكرم بكرامته الأبناء ولم يزلون وتخلي بحليمة الوجود قبل اتصال الكاف بالنون المرئية
 المكنون العالم ما يدون ويكنون والواقف ما يسرون وما يعلنون مولى المؤمنين الذين
 هم من حبة ربيهم مشفقون ملا المفقوسين ينص ان الأرض برشا عبادي الصالحون
 سلطان المحضين بحضبة وأولئك هم المفلحون منار النوى الذي شارة بنوره
 والعلم الذي استضاء من ضياء علم الأعلام والمحققون والقائم الذي به تفرقت الوجودون
 والمقربون وكل عند حلول النوايب البراهيون والغائبين على أمانته إلا المؤمنون
 المحنون ولا يجرد ولا يشبه في غيبته إلا الصالحون المكفون ولأنكرو قيام إلا الزادفة والذ
 ولا يكره طلوع شمس وجه من أفق الغيبة إلا السعدون الجائرون ولا ينظر فرجة وطوره
 إلا المخلصون المؤمنون منهم سمران سلف صفيه برزق كان خلف كنهه في جوار حروف حروف
 برع تفر شرف رقتهم به راحة ثم كروا في حركاه دار دار منهم هم سباه حشر عظم كروان درگاه

وهم قدام من غيب محبة من
 كنه لفت المحضون
 كنه ولده بملكه بغير
 نازمة نوح الارضين با
 لرون والعلون اللذان
 مع امر موسى ارضا لظنون
 اسوم نسم الكون لغير كنه
 مع غيبة السموات الله
 ولا يهين اعوده لود كنه
 على سمن زكوة كنه حشر
 رضا بصر كنه كان كنه
 حشر كنه حشر كنه
 انال روضة نوحه كنه حشر
 ومن ادب حشر نوره حشر

دَرَةِ تَاجِ سَهَانِ بِفَرْدِ جَاهِ وَاللَّيْلِ صَنِيعِ كَلَامِهِ فَرَعَانِ دَرَمَانِي مَرَوَاهِ اَوَّلِيهِ الْجَبَلُ لِنَسِيلِ الْاَوَاهِ الَّذِي
ذَلَّتْ لَهُ الْأَعْنَافُ وَالْجَبَابُ وَيَمْنِيهِ حَرَبِ الْأَنْبَارِ سَأَلَتْ لَهَا هُ كَأَيْفِ الْكُفْرِ وَالْحَيْنِ فَامِعِ الْحَدِ
وَالْحَيْنِ وَحَبِ اللَّهِ الْأَكْرَمِ الْأَحْسَنِ مَوْلَانَا وَمَوْلَى الْكُوفَيْنِ حَمْرُ ابْنِ الْحَسَنِ صَلَوَاتُ اللَّهِ وَسَلَامُهُ عَلَيْهِ

سَمِعَ يَتَقِنُ بِأَدْسَاءِ كَرُونِ وَكَلَامِهِ	حَمْرُ قَائِمُ فِي تَابِ جِهَانِ بَاتِ
فِيمَ دِينِ بِأَدْسَاءِ كُودِ جِهَانِ	سَطْرُ عَيْبِ ضَا اِنَامِ سَطْرُ
كُودِ تَتِي حَسْبِ عَالِيَانِ	قَائِمُ آلِ نَبْرَسِي كَرِ مَفْتِيَشِ
اَلْخِيَالِشِ لِنَظَامِ عَيْبِ عِيَالِ	قَائِمُ بِحَمْرِ طُورِ عَيْبِ الْكُرِ
اَلْخِيَالِشِ حَرَمِ حَرَمِ حَرَمِ بَانِ	حَضْرَتِ مَهْدِي وَوَلَدِ دَالِ دَالِ
مَنْظَرِ كَامِلِ كِهْ مَقْصِدِ اَزْ دُورِ جِهَانِ	رَحْمَتِ بِنْتِهَا خَلْقِ كُنْيَا
رَدْفِ دِيَا دُورِ كِهْ قَطْبِ زَمَانِ	عَمَلِ خُسْتِيْنِ اِمَامِ شَرْقِ وَنَزْبِ
خَاكِ دَرِشِ كَمْدِهْ كَاهِ بِرِ دُورِ جِهَانِ	حَضْرَتِ كِسِي اِمَامِ رَنْدِهْ كِهْ اَزْ صَدَقِ
عَهْمَتِ خَاتَمِ اِمَامِ اِنْسِي دُورِ جِهَانِ	عَلْفَتِ اَوَّلِ سَهْرِ رُفْتِ وَجْهَتِ
اَزْ رُفْتِ لَفْرِيَانِ اَوْرَمِيْنِ دُرْمَانِ	كُرْمِيَانِ دِلْكَانِ مَحِيْطِ بِنُورِ
مَسْرُورِ اَزْ رُفْتِ دُورِ جِهَانِ	مَحْسُورِ حَرَمِ مَعْرَانِ نَمُودِ كِهْ اَفْضَلِشِ
حَرَمِ لَبْرَاءِ كَفِ دُورِ جِهَانِ	خِرَافَتِ اِمَامِ مَعْرَانِ اَفْضَلِشِ
زِيْرُورِ اَوْرِ اَبْخَرِ مَهْرِ مَلْكَانِ	رَافَتِ دَارِ اَبْخَرِ مَهْرِ مَلْكَانِ
سُورِ مَهْرِ مَلْكَانِ	طُورِ طَبِيعِ مَهْرِ مَلْكَانِ
صَاغِي اَزْ اَنْ دُورِ جِهَانِ	بِرْ كَرَمِ وَجُودِ اَوْرِ رَا حِي دُورِ جِهَانِ

الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَيَّ يَا اَبَا الْفَاسِمِ يَا حَمْرُ ابْنِ الْحَسَنِ اَيُّهَا الْقَائِمُ الْمُنْتَظَرُ وَالْحَلْفُ الصَّالِحُ
يَا ابْنَ رَسُولِ اللَّهِ يَا ابْنَ اِمْرِ الْمُؤْمِنِيْنَ يَا ابْنَ فَاطِمَةَ الرَّحْمَاءِ يَا حَمْرَةَ اللَّهِ عَلِيَّ خَلْفَةَ اَجْمَعِيْنَ اَسْئَلُكَ

بِحَقِّ اللَّهِ عَلَيْهِ وَبِحَقِّ حَدِّكَ مُحَمَّدٍ الْمُصْطَفَى وَأَبِيكَ عَلِيَّ الْمُرْتَضَى وَهَدَيْتَنَا الرَّهْمَةَ وَ
 أَبَانَا النَّبِيَّاءِ الْبِحَبَاءِ سَيِّمَانَا مِنَ الْأَيْمَةِ الْأَذْكِيَاءِ وَحَمَّةِ الْحَجِّ الْأَقْبَاءِ سَيِّدِنَا وَ
 مَوْلَانَا عَلِيَّ بْنَ مُوسَى الرِّضَا صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ أَنْ تَنْفَعَنَا فِي عِنْدِ اللَّهِ فِي قَضَائِهِ حَوَائِجِي
 وَكَفِّ عَنِّي وَضُرِّي وَبُلُوغِ أَمَالِي وَإِنْ تَرَبَّنِي طَلَسْتُ الرَّسِيدَةَ وَالغُرَّةَ الْجَمِيدَةَ وَتَشَرَّفَنِي
 بِإِقْبَاءِ وَجْهِكَ الْكَرِيمِ وَتَمَنَّيْتُ عَلَى بَيْتِكَ الْمَنِيِّ الْحَبِيمِ وَإِنْ لَمْ تَرُدَّنِي عَنْ بَابِكَ وَلَا تَخَذَلْنِي
 فِيهِ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَأَسْأَلُ اللَّهَ أَنْ يُرْسِلَ فِيكُمْ السُّرُودَ وَالْفَرَجَ وَتُخْرِجَنَا بِكُمْ مِنَ الْفِتْنَةِ
 وَالْحَجَّ وَتُعْجِلَ لَكُمْ النُّصْرَةَ وَالْفَلَاحَ بِحَقِّكَ وَبِحَقِّكَ يَا أَبَانَا الطَّاهِرِينَ

راز درت تبت بن کمر آبی	کز ز خاک بصرم بایت رودی
دو چشم ز آفتاب جمال تو بر روی	دو سبیل از سیاهی سورت کنی
اعجاز موسوی ز کمال تو شده	انفاس موسوی ز زبان تو آبی
عسرم سراسیمه در فغان کس کرد	بر آستان بایگ تو مار ابروی
کردم آنچه غایت امکان صبر بود	اما ز غیبت تو ندیدم غایبی
کفتم نهایی است مرا این شام تا در	بر روز میرسد مگر اورا ابروی
جایی نگار نیست که مگویم کشته شوی	در محضرت کنم ز دوراں سنگینی
ای عدل از روی سخن از رخ جگر آبی	کز عدل داد نیست از فرج حکامی
اسلام با مال و کن حسنه است حمار	ای یار دین ز دین عمیر اعیانی
باری سخن در مرغ ز ما لطف خویشین	شام فراق را بنود کز بهای
چشم امید ما بتو ای محبت خدا	بر نیکیان خویشین آفرین حقایق

مکان نزلت رسالت خدیو کمال	جهان عزت جنت امیر کمال
بهایی روضه طقس نیاه روز سعادت	صفای دودش زمین بهین نام حسین
شعاع دیره زینرا چراغ راه سعادت	قوام عالم امکان روان باکری
که سب فرغ وجودش نفوس جوان حساب	این گل حسد قوی این حضرت حق
سبیل احمد بر سل از خورشید حق مراد	بر کوه سستی عظیم سر عسل
می طمع ادب است اگر نامی است با کمال	طفیل ادب است اراد می است با کمال
قدر با بر شطش می بود بقادر	قضا حکم رویش می بود محکوم
که که خدایش خواندند از دست سعادت	چنان صفت خدای از او نه ظاهر
کج درین نامه نظر زایل و داد	نزد دشمن خود چون ز خود خود محروم
عشم زمانه مخورس کنف لمعا	هر داده و عذر لطفش بر جوان

ذی الکرامات الکامله العظمی والایات الباطنه الکبری ابن الله فی عبادته و خلیفته و باع
 حج و خلیفته و امانه فی برینه البشر ظهوره یام زینا و ولایته و المصحح بطهوره بعد علیه
 و المرشد الی سابعیه و طاعنه و المرغب بیدل لطفه و عنایته بقوله علیه السلام فی سیره و
 علائیه کفوله الامام من بعدی علی و لدی امره امری و قوله قولی و اطاعنه اطاعنی و
 الامانه بعده فی ولده الحسن و امر الحسن کما رابه و اطاعنه اطاعنه امه فکت (قال الرازی)
 قلت یا بن رسول الله و من الامام بعد الحسن فکی تکلمت کلاماً شديداً فقال الهام بالحق و المنظر (قال الرازی)
 قلت یا بن رسول الله لم سموه بالقائم قال لانه یقیم بالامامه بعد اطفاء ذکره و ارداد ذکره
 الفاطمین بامامیه الصلوة و السلام علیک یا ابا جعفر یا مهدی بن علی ایها النبی
 الجواد یا بن رسول الله یا بن امیر المؤمنین یا بن فاحمه الزهراء یا حجة الله علی خلقه یا سیدنا و

مَرَلِينَا أَنَا نُرَجِّبُنَا وَاسْتَشْفَعْنَا وَوَسَّلْنَا بِكَ إِلَى اللَّهِ وَفَدَّ مَنَالَيْنَ بَدَى خَاطِبَانَا وَوَلَّى
وَالْآخِرُ يَا وَجْهًا عِنْدَ اللَّهِ اسْتَفْعَ لِنَا عِنْدَ اللَّهِ حَيِّ حَيْدٍ وَأَبَا بَلَدِ الطَّاهِرِينَ

بِسْمِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْمَحْدِيِّهِ الَّذِي هَدَانَا بِمَنِيهِ وَكَرَّمَ سَبِيلَ الرُّسُلِ وَالصَّوَابِ الدَّائِمِ الْأَلَدِيِّ لَهْفِي لِعَزْرِ
الْوَهَابِ الْوَاحِدِ الَّذِي أَقْرَبَ بِي وَحْدَانِيَّةِ مَقُولِ أَوْلَى الْأَلْبَابِ وَالْمَسْجُودِ الَّذِي حَمَّرَ
فِي مَعْرِفَةِ نَعْوَتِ حَلَالِهِ وَصِفَاتِ جَمَالِهِ أَنْفَامٌ عَارِضَةٌ أَوْلَى الْأَلْبَابِ وَالصَّائِحِ الَّذِي
أَظْهَرَ غَرَائِبَ أَنَاذِرِهِ وَنَحَائِبَ بَدَائِعِ صُنْعِهِ فِي الْكَوْنِ مِنَ الْجَمَادِ إِلَى الدَّوَابِّ وَالْمَغْمِ
الَّذِي تَظَاهَرَتْ أَلَانَتُهُ وَتَعْلَانَتُهُ عَلَى خَلْقِهِ بِغَيْرِ حِيَابٍ وَالْمَجْهُودِ الَّذِي تَصَرَّفَتْ عَنْ بَدْرِغِ
حَلْدِهِ وَتَنَانَتُهُ السَّنَةُ الْحَائِدِينَ مِنَ الْبُلْعَاءِ الْأَطْيَابِ الَّذِي لَا يَخْتَدُّ فَلْيَكُنْ مَحْدُودًا بِمَا كَلَّمَ
فِيهِ الْأَفْوَلُ وَالذَّهَابِ وَلَمْ يَلِدْ فَلْيَكُنْ مَوْلُودًا مِنَ الْأَرْحَامِ وَالْأَصْلَابِ لِأَصْدَلِهِ
فِي عَائِدِهِ وَخَلَقَ الْمَفْرِقَ وَالْأَمْزَابِ وَلَا عَدْلًا مَعَهُ تُكَاثِرُهُ وَتَبَوَّأَ رِيحَهُ وَجُوبَ وَجُودِهِ
بِالْحِيَابِ وَلَا تَدْلِكُهُ مَعَارِضُهُ فِي تَسْبِيبِ الْأَسْبَابِ وَالصَّلَاةَ وَالسَّلَامَ عَلَى أَسْرَفِهِ
خَلَقَهُ سَيِّدِ الْخَلْقِ الْأَنْجَابِ الَّذِي خْتَمَ بِهِ النَّبُوَّةَ وَالْوَحْيَ وَالْكِتَابَ وَاجْتَمَعَ فِيهِ مَعَارِفُ
السَّمَاوَاتِ وَتَحَايِنُ الْأَدَابِ وَعَلَى أَهْلِ بَيْتِهِ وَالْعَدَاءِ مِنْ أَمْخَانِيهِ خَيْرًا لِي وَأَصْحَابِ
الَّذِينَ أَوْلُوا الْعِلْمَ وَالْحِكْمَةَ وَفَضَّلَ الْخَطَابِ سَبَابِ الْقَمْرِ الْمُسْتَرْفِ وَرَاءِ سَحَابِ الْعِبَادِ
وَالشَّمْسِ الْمُضَيَّنَّةِ فِي الْكَوْنِ وَإِنْ تَوَارَتْ بِالْحِيَابِ الَّذِي حَرَّمَ اللَّهُ جَلَّ عَرْشُهُ دَائِعُ
ذَابٌ وَالَّذِي لَا يَجِدُهُ إِلَّا مَرْتَابًا وَلَا يَبْغِضُهُ إِلَّا مَنْ هُوَ مُسْرِفٌ فَكَلَّمَ
سَبِيلَ النِّجَاةِ وَسَبِيلَ الْأَطْيَابِ دَلِيلَ الْهُدَاةِ وَخَلَاصَةَ الْأَنْجَابِ الْعَبْدِ الْمُحَلِّمِ الْأَلْوَاءِ
الْأَدَابِ وَالْعَوْبِ الَّذِي تَجَلَّى فِيهِ رَبُّ الْأَدْبَابِ وَالنُّوْرِ الَّذِي سَدَّدَ الْكَلِمَ لِجَابِ
الْمُنْتَطَابِ نَقَطَهُ بِرُكَايَسِي مَرْكَزِهِ بِسَبِي مَارِجِ رُجُودِهِ كَانَ كَمِ رُجُودِهِ عَابِ شُؤْرِ

Handwritten marginal notes in Arabic script, including phrases like 'بِسْمِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ' and other religious expressions.

Handwritten notes at the bottom of the page, including 'بِسْمِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ' and other religious phrases.

نخستین مظهر زردان پاک آفرین رومی خواجه لولدک نشا ایچو با بد آتش و آب و خاک و له اعظم کثر
 فون روانی تضاد قدر هر است کند چن و بشر مکن ز جیب صفت از دوا اثر ای نظام هم
 امام همام نمانه عشر کبریا ن محرومیت نهم روزان ملک رحمت و رحمان بر سر است اصل
 سرش در است بنامی بضر است الشریک للفران لمجد قالنا للفران الحمد الائی
 بالکتاب الجید والذی علی العرب لشدید مولی الموالی والعبید الامم العظیم الامم
 والولی العاصم السدید حمید الخصال والنجایا امیر القبایل والرایا دفاع المنیر
 والولی النعم والعطایا امام السیر والعلین کاشف الضر والمجن مخزن الجود والکریم
 مولی الموالی الثقلین محمد بن الحسن صلوات الله وسلامه علیه

رحمة الله الاکرم الاکرم

فانم ال محمد بهی دالذ خباب	کلم بمل ثمره خسر دالذ خباب
نقطه بر کاسی محور جرح وجود	قطب عالم شمع کسب خیر کسب
اقاب شمع انوار اندک به لطاف ابر	بر سر کس می تو ابر هفت کلمه آبر
غوث عالم انوار چون بر خاک کبر ابروم	عزس اعظم کورس بر تنگی کبر
مخزن اسرار زردان صلوات در کاب	مسکن انوار عزه ن مستدر زرام کاب
هیه صنیع مسند ذبعت اوعاع در	ایه دین مسند در رفته فصل کاب
با دیدش طاهر بر کزینا نه درسد	به قضایش دعوتی بر کزینا نه درسد
اولین برات زردان انوار منیر حق	مظهر عجب انوار منیر حق
انکه در قوال خنداده بر ان شمس	وانکه بر ان نورین انهد نمودش انجا
کوز بهی مظهر کمال کسب به سخن	فانم مدح حق در حیا رس هر چه در حیا

آن خاک از نفس عاقل و بر سرش
 نفس از نفس است اما نور او را
 که کس بدین خورشید را در دیده
 ز راه عقل کفن در این مکنش
 فطرت آدم مخزن است اول و آخر
 نفس را خرد کند و در وقت از سر کتاب
 از هر نفسی می نماید سر کتاب
 مات صانع و عنه لم یزل فی الدنیا

الصلوة و السلام علیک یا ابا القاسم یا حجة ابن الحسن انما الخلف الصالح المهدی و الهام المنظر
 یا بن رسول الله یا بن امیر المؤمنین یا حجة الله علی خلقه نالک یحیی الله علیک و یحیی
 جدک محمد المصطفی و یحیی أبیک علی المرتضی و یحیی حدیک فاطمة الزهراء و یحیی
 ابائک النبأء لنبأء سبأ الامام البر الصفی و الولی الطهر الوفی و الهدی الرضی المرعی
 مولانا ابو جعفر محمد الجواد النقی صلوات الله علیه ان تشفع ل عند الله فی قضاء حاجتی
 و کفایتی و ضرری و بلوغی الی و ان یربیبی طلعک الرشد و العزة الحمیده و کثرتی
 ببقاء و جمید الکرم و تمن علی هدای المن لجم و ان لا تردنی عن بایک و لا تحب الی
 فیک فی الدنیا و الاخرة و اسئل الله ان یریبنا فیک السرور و الفرح و یخرجنا بکم عن
 السیف و الحرب و یجعل لکم النصر و الفلاح یحفظک و یحیی جدک و ابائک الطاهرین

ای غیاث این دنیا و سکره
 قبله از در عالم شافع رحمت
 امر منته در راه نور در صحاب
 که خودت بل بحدیث روح امیر
 بر تو سر زاری من از دنیا است
 که تا بر فضل تو بر اهل عالم
 ای صاحب این شهر عز و جود
 ای غنچه نفس امس در در او غنچه
 که بودت کعبه در در کعبه
 آن باب خرج کردی که آیه گاه
 که نبرد از مسلمان نیست از روح

پادشاه ای همت سنج در بجزد علی
 خرد و ابروی تو آنچه در سر و عیب
 فارس میدان وحدت صفدر زود
 سلس ملک و لایه مادر راه صواب
 سرده چهار سر برت خرد حیدر خصال
 مستر سنی و صورت صورت حسن الجاب
 دوت ما از تو جمل و از لود کن ^{کمال}
 از کتاب فخر تو محرف بود پشتر
 از کتاب فخر تو محرف بود پشتر
 ز شام از عدل کستی شد بر ابرو جود
 کت نایبتم از صفدر و خرد
 شردن و در وقت کشته کجی صابر
 از خاناتی پندی داز کردی بی پر
 کازان سرگرم کار و کسین حوار و شنه
 از صفای مایه در ظهورت الهام
 ای سرور در مار دار از عاقل و جاهل
 بمحل عقل و جان کرد و فرقت کما
 و در باشد امر با تو بت علم بصیرت

بسم الله الرحمن الرحيم

اللهم صل وسلم على الامام الهمام الحاسر العلي الرابع الطاهر و المولى الجليل الهادي الناهي
 سيف الله لساير و سنيام الله الفاجر العبد الصابر الساكر و البحر الملاطم الداخر لنود
 المشرق الباهر و القمر المضي الراهر الغالب القوي القادر و العابد الساجد كاهن
 العلم الفاجر الطاهر و الراهد المتهجد الذاكر كاسير متولى كل جابر و ماجر و جابر
 كير كل مؤمن قاصر و قانر الذي لا يضل عن سبيله الا الجاهل الحاسر و لا ينصرف عن طرفة
 الامن فهو عمره سائر و الذي لا يعيب عن حضرته العائب و الحاضر و لا يجحد و لا ينه الا
 منافق او كافر ثمرة رياض حد يفة الرسالة و نطفة مركز دائرة النبالة و جلالة

وَقَطَبِ سَمَاءِ الرَّهْمَةِ وَالْأَصَالَةِ مَا حَى الْعَوَابَةِ وَالْعِنَانَةَ وَالْجَمَالَ وَبَاحِي شَيْعِهِ مِنْ عَمْرٍاءِ
 الْكُرْبِ وَالضَّلَالَةِ الْعَارِفِ بِمَا فِي الْعَيْبِ وَالشُّمُودِ وَالْوَاقِفِ عَلَى الْأَسْبَابِ قَبْلَ الْوُجُودِ
 وَالِدِ كُلِّ وَالِدٍ وَمَوْلُودٍ وَمُعْتَمِدٍ لِجَنَّتَيْنِ فِي الْيَوْمِ الْمَوْعُودِ الْمَوْلَى الْحَاكِمِ الْمُجُودِ
 نَجْمِ نَدْوَى لَوْلَايَةِ وَالْبَيَادَةِ مَلِكٍ مِنْ فِي الْعَيْبِ وَالشُّمُودِ جَلِيلٍ مِنْدِ الرَّسَادَةِ وَالْأَمَانَةِ
 وَمُعَيِّنِ الْإِسْفَادَةِ وَالْعَادَةِ نَحْرِ الْأَوْلِيَاءِ لِجِنَائِ الدَّادَةِ وَالْفَخْرِ الْأَصْفَادِ الْكُنْفَاءِ
 السَّادَةِ إِمَامِ الْعَاكِفِ وَالْبَادِي لَمُنْفِقٍ فِي مَنَاقِبِهِ الْمُخْتِ الْعَادِي مَرَلِنَا وَمَوْلَى
 الْكُوَيْنِ عَلِيِّ بْنِ مُحَمَّدٍ الْمُفْتَبِ بِالنَّقِيِّ وَالْمَهَادِي صَلَوَاتُ اللَّهِ وَسَلَامُهُ عَلَيْهِ

نور تاج بن ایزد دادار	دارت علم صحر محشر
خضر برج دین عا فقر	سبح بزم نصیر سهر اما
سر دستان نصیب اطهر	کل طراز حسد کر کار
نفس کامل امام جن و بشر	شمس نازل قسیم خست زار
بغ کوش در صفر هشت	مخزن علم در سدن اسرار
صل عرفان در فضل کمال	سر زردان در سینه ابرار
حس مهرت حسنی حد	عمر سیرت دینر نیش
آستان عشق با بسین کون	آسمان جبه در آسمان دیوار
خضر تاج بخش عشق سر بر	رکن دین آفتاب راه یوار
ششمن قبله کعبه آمال	قلب عالم در هم هشت و چهار
عجب امکان ضد کفر جان	رکن دین داور بزرگ تبار
فخر آدم سبیل نفس مخت	اسم عظم و لا فیض آثار

Handwritten marginal notes in the top right corner, including phrases like 'الشيء الذي...' and 'الشيء الذي...'

Handwritten marginal notes in the middle left, including 'والله اعلم...' and 'والله اعلم...'

السيد السند الرضی والمولى المنعم الرضی المولى من الولى والنفى ابن النفى البشر
يظهر الامام الخفي والمضج بولاية سيدنا الضام المهدي على كل غائب وحفي
عليه صلوات الله الملك الوفي بقوله في حديث عبد العظيم الحسني
انا الامام والخليفة من بعدى ابني الحسن فاعطيه الناس في حق الخليفة من
فقط بايمان واخي وكف امره بامولاي فقال لاشر لا برونة ولا بخل ذكرا
حتى يخرج ويظهر وبلا الارض فطأ وعد لا بعد ما ملئت ظمأ وجورا
الصلوة والسلام عليك يا الحسن يا علي ابن محمد النبي ابها الهادي نفي بان
رسول الله بان اسرائيل بن باحجة الله على خلقه اجمعين باسيدنا ومولانا انا
توحينا وشكنا وتوسلنا الى الله وقد نال بين يدي حاجتنا في الدنيا
والآخرة يا وجه عند الله اشفع لنا عند الله

Handwritten marginal notes on the right side, including 'والله اعلم...' and 'والله اعلم...'

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله الذي خلق الخلق وبرى لهم وانشأ لكل حاجين وموجود سوية من عدم
ومن علمنا بقايد المن وهو ابد القسم ومن ادرنا الخلاق والامم بلطف
على من احبنا واعلم ونفضل على حاجله بسبب الجود والكرم الذي لا ينال
العين وتجد الحم والدي علم بالفلم وعلم الايمان ما اعلم والصلوة والسلام
على اتم مظاهره وخرينه جواهر اسراره المنخب من طينة الكرم واكل ابائه وادل

Handwritten marginal notes on the right side, including 'والله اعلم...' and 'والله اعلم...'

دَلَالِيهِ نَبِيِّ الْأَكْرَمِ وَرَسُولِهِ الْحَامِمِ مُحَمَّدٍ سَيِّدِ الْمَرْبِ وَالْحَمِيمِ وَكَلِمَتِي فِي لَحْدِ الرَّجْحِ فِي
 جَدِّ آدَمَ وَعَلَى أَهْلِ بَيْتِهِ عَصَمِ الْأَوْعَامِ وَمَصَابِيحِ الظُّلَمِ وَغَرْنِ أَصُولِ النِّعَمِ وَمَقَابِلِ الْحُكْمِ
 سُبُلِ الْأَمَامِ الْعَاقِبِ لِنَظَرِ الْمُتَلَكِّمِ وَالنُّزُولِ الرَّاطِبِ مِنَ الْحَدِيثِ وَالْقَدَمِ وَالْمَنْجِي
 وَمَنْزِلِ نَوَازِلِ النِّعَمِ وَالْأَلَمِ سَلَاةِ الْمَجْدِ الْأَنْدَمِ وَحِلَاثَةِ الشَّرَفِ الْأَوْفَمِ عَاصِمِ النِّعَمِ
 وَحَاطِمِ النِّعَمِ التَّيْدُكِنْدِ الْأَعْلَمِ الْأَحْلَمِ وَلَوْلَا لِعَنْدِ الْأَمْعَدِ الْأَكْرَمِ مَسَدِينِ
 الْأَيَّامِ وَجَبُوحِهِ مَخْرَجِ لِعِرْفَانِ وَحَصِيصَةِ الدِّي كِرَانَةِ لِبَيْعِهِ وَرَفَعَهُ لِأَهْلِ طَا
 وَدَعْرَ الْأَوْلِيَانِ وَفَخْرَ لِحَبَابِهِ وَرَبِيعَ لِأَهْلِ زَمَانِهِ وَسُرْفَ لِأَنْصَارِهِ وَأَعْوَانِهِ لِيَلِي
 الَّذِي حُفَّتْ بِهِ مَلَائِكَةُ السَّمَوَاتِ وَأَعْدَتْ بِهِ مَقَاعِدُ الْعِزِّ وَالْكَرَامَاتِ ثَمَّةً شَجَرَةً كُنُوزِ
 وَضَاءِ شَمْسِ الْحَقِيقَةِ وَالَّذِي حَبَّبَهُ مَنَظَرُ اللَّطْفِ وَالرَّحْمَةِ وَعَدْوُهُ وَمُبْغِضُهُ مَنَظَرُ
 الْمُبَاسِ وَالطَّوَةِ الْمُبَشِّرِ بِالْجَنَّةِ وَالْمُنذِرِ بِالْعُقُوبَةِ وَالْعَلِمُ لِلسَّاعَةِ السَّابِقِ فِي لِقَابِهِ
 الَّذِي حَبَّبَهُ حَبَّةً مِنَ الْعِقَابِ وَنَبِضُهُ بَانِعٌ عَنِ لَهْفِ قُلُوبِ الْهَادِي إِلَى طَرِيقِ الْبِرِّ
 وَمِيزَانُ الْعَدْلِ فِي يَوْمِ الْحِسَابِ وَالشَّاهِدُ عَلَى الْخَلْقِ فِي كُلِّ بَابٍ فَخْرُ الْأَصْبَابِ وَمصدرُ
 قَلْبِ الْأَقْطَابِ وَلَبُّ الْأَلْبَابِ أَنَابُ حُرْمَةِ مَلِكِ عِلْمِ زَبْرُ كَوَاسِرِ مَاهُ فَرْزَنْدَةُ سِبْرِ
 رَفْتِ كَا سَلَارِي سَدَانِ مَلِكِ قَمَرِ رَوْدِ بَارِ مَلِكِ دِيهِمِ مَلِكِ دِيهِمِ رَا جِدَارِ سَرَحَنِي وَآبِ
 نَعْنِي نَوْرِي وَنُورِي مَرْضِي مَوْصِي خَاتَمِ قَائِمِ مَهْدِي هَلِ مَسِيلِ مَلِكِ كَرْنِ دِيكَانِ نَمَلِ خَسِيلِ شَاهِ رَوْدَانِ
 سَبَلِ نَمَلِ شِيرِ زِدَانِ تَابِ قُرْآنِ دَرَكْنِ آيَانِ خَالِصِ دَرْدَانِ وَقَطْبِ نَمَلِ خَاتَمِ أَمَّةِ طِبَارِ رَوْدِ بَارِ
 دَارِ فَضْلِ حَرَمِ كَرَارِ قَائِمِ خَيْرِ دَرْسِيهِ اِبْرَارِ الَّذِي يَمِينُهُ حَرَبِ الْأَنْهَارِ وَأَمْرَتِ الْأَشْجَارِ وَ
 بِأَمْرِهِ طَلَعَتْ مِنَ غُلْفِ الْأَحْكَامِ الْبَارِ وَيَعْلَمُ نَظْمَ السَّابِقِ الْمُجْمُولِ وَكَيْفِيَّةَ
 الْبَدْعِ الْمُدْخُولِ وَيَنْطَضِرُ بِسَبْتَيْنِ الْأَحْكَامِ لِمَفْضُولِهِ كَانِفِ الْفِرْدَوْسِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ

وَصَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
السُّرُورِ الْعَيْنِ مَوْلَانَا وَمَوْلَى الْعَالَمِينَ صَبَّاحِ الزَّمَانِ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ صَلَاتُ اللَّهِ وَسَلَامُهُ عَلَيْهِ

خدمت اور سیا سپهر دماغ
عفت ساری ندامت کا
مصدر فیض حضرت بادشاہ
قائم از اوست تین فیض
قہر اور قہر قادر قہر
بندہ اس باز باج فیض
کسین سار و نمودش انکار
کہ بد خویشین نمودن
وہ خود چمن حسد ای
مظہر نام راستہ میں
تات از اوست باز تات
تاکہ تات مرآت اسطوار
وہ کہ اہم کند آرد
صاف بس مدبر در شفا

قائم آل احمد تخت
عقب دنیا وین در آفر
مظہر لطف از داری
سنہ اوست تین سپهر
لطف و لطف از دستان
عادتش باز تخت گری
پوشای کہ گزایدش لفت
ایہ ذات کہ بر زانی
کرند دم ز عالم لدرت
جو کہ اول سخن است
بیر گروم جو در جہان دیرم
تاتم تات بد عشقش
از جو اور محکم کرم جی
نفسطن دین نام زمان

اور خداوند قسم تو سید جبرائیل
انوار انوار کبریا
دل عشق تین سہ زبان
موت و غم زلف از سرم
ای کفر زرد کہ بر جور
مکہ تویم تو از آل علم
کہ کلک از کعبہ آدم
از جد تو بادگان ہم
تو جنی کور از ان ہم
از مہتابان غوث
وز عہدت با اراجم
ظن عظم من از ک
تو بر حلقہ سبوح
باز برین منجی شرف
بجز سوسن سوسن
تو برین منجی شرف
سپهر کرم از کرم

الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أبا القاسمِ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ أَيُّهَا النَّبِيُّ الْقَطْرُ وَلَمْ يَلْفِ الصَّالِحُ
المُتَدَيِّ بِأَنَّ رَسُولَ اللَّهِ يَأْتِي أَسْرَ الْمُؤْمِنِينَ بِأَخْبَرِ اللَّهِ عَلَى خَلْفِ فَسَلِّمْ عَلَى اللَّهِ عَلَيْكَ
وَبِحَجْدِكَ مَهْدِ مَهْطِي وَأَبِيكَ عَلِيٍّ الْمُرْتَضَى وَحَدِيثِكَ فَاجِلِ الرَّهَاءِ وَبِحَقِّ أَنَا نَبِيُّ الْخِيَارِ لِيَا
سَيِّدِ الْأُمَمِ الْعَاشِرِ الْمُجْتَدِدِ وَالْعَلِيِّ الطَّاهِرِ الْمُسْتَدِدِّ وَالنُّورِ الرَّاهِرِ الْمُؤَيَّدِ مَوْلَانَا مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ
عَلَى أَنْ يَهْدِيَهُمُ اللَّهُ سَلَامًا وَسَلَامَةً عَلَيْهِمْ أَنْ تُشْفَعَ لِي عِنْدَ اللَّهِ فِي قَضَائِ حَوَائِجِي وَكَتْفِي وَخُرْفِي وَكُلِّ
أَمَلِي وَأَنْ تُرَبِّيَ طَلْعَتَكَ الرَّشِيدَةَ وَالْفِرْعَانَ الْمُجْتَدِدَةَ وَتُشْرِفَنِي بِإِفْتَاءِ وَجْهِكَ الْكَرِيمِ وَتَمُنَّ عَلَيَّ

معتق غنا و ذمی بیهیج
تشنه‌ی نور که از خط
فریاد دهنش تهر
دوازدهم درت برار

سر عیسی در کت زینت
چون شایسته تو مکن زینت
ملک شاه ملک با چشم
از در جنت عدلی نه برود
قودی دوست بر کت غایب
ای هفت و چهار بوده پر
برده بردار و خود نمان کن
عالم از جور کشته بر مردی
داورین مردم ستم امروز
عدل اندر زمین کرده کدر
باز ای ای سکا نصیب
ریش بن از میان کت سینه
الحبل ای شته سر بر زلف
ای حیث جیان لوت
ز اینده طلم چون پناه تو
ای غلام درت نشان جهان
کز لطم عمر کمر ریزد
مرح تو که بود مرا صدود
تو نه آنس که مرح تو بود
در بن بریز محمدان مرغ

غیر عیب ستر ستر
کعبه عشق و جبر چهار
دگر نه حج و عمر کنه سزار
قد حیرت ملک تو کجا نهاد
تو نماند عمر در حق بر بار
بسر زد می هفت و چهار
تا کنی حق ز خویش بنهار
آز قه است کس از کف کار
آه بن چشم تو مردمان آزار
جو داره سپهر کرده کور
روز فرما ز هر این شاره
حصن دین کن اصل خود
الحبل ای مه سپهر دقار
رس لعل مردم افکار
سوی تو که ایم صلح فرار
مهران بر در تو کت در
در طعم عرائس افکار
شرف که تو را بود مقار
در کت ذات حاجت
صلح ام را دی بر این شاره

بع لطم قوت طینا
علم اندر ض و منجی اندر

تو هم خورشید در افق
نورده بر لب
دانا از افق انام روز
آه زینت بنیاد
بدرت با نهار
نظر بر سیم او ده جان
نظر بر خانی کس فکر
و نه بوی محض فضا
در بنام مبارز انان
کس که سرش
کودمان زاده سر
افزایم کلام کس
از کت بر جلی کوه

سار و خیرکم نباشد چون
 پر حیرت بران که ذکر کا
 در عاقبت خویش صافی
 چون که ابرودت که مرا

بسم الله الرحمن الرحيم

اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى الشَّيْخِ سَيِّدِ الْأَمَامِ وَالْمَلِكِ الْجَلِيلِ السَّبِيحِ الْجَاهِمِ وَالْعَالِمِ الصِّدِّيقِ
 الْقَضَامِ تَالِبِ أَرْبَعِ الْأُمُورِ فِي الْأَمَامِ وَنَجْلِ الْأَنْبِيَاءِ الرَّاشِدِينَ الْكِرَامِ وَصِيَّاهِ عِبْرُونَ لِمَوْجِدِ
 الْعِظَامِ وَمُهَيَّبِ قُلُوبِهَا لَكِنَّ الْقَضَامِ مَسْكُوهِ الْجِدَائِبِ وَمَصَابِيحِ الطَّلَامِ الَّذِي لَوْنُ
 عِصَامِ وَالْوُجُودِ لَطَامِ وَالَّذِي لَشَرَحِ عِمَادِ وَاللَّذِينَ هَوَامِ وَالَّذِي مَجْرَمِ أَدْرَاكِ حَلَالِهِ
 لِعُقُولِ وَالْأَنْفَامِ وَلَا يَجْصِي مَنَاقِبَهُ وَلَوْ أَنَّ الرِّيَاضِ أَنْفَامِ سُلْطَانِ أَرْبَابِ الصِّدِّيقِ
 وَالصِّدِّيقِ وَمَلِكِ الْمَلِكِ وَالْمُحَيِّقِ وَالْمُحَيِّقِ أَصْلِ أَصُولِ الْعِرْفَانِ رُكْنِ الْإِيمَانِ وَنُفُوحِ
 إِمَامِ الْمَلِكِ وَالْأَيْسَرِ وَالْحَانِ النَّبِيِّ لِلْفِرَانِ لِعِظَمِ الْبُرْهَانِ ذَخِرِ الْأَنْبِيَاءِ وَالْأَوْلِيَاءِ
 وَفَخِرِ الْأَصْفِيَاءِ وَالْأَذْكَبَاءِ وَخُلَاصَةِ الْوَلَاةِ وَالْأَقْنِيَاءِ مَفْرَسِ الْقِيَارِ وَمَلَاذِ الْأَبْرَارِ فِي
 الْأَعْصَارِ وَمَعَانِي الْأَحْبَارِ فِي الْأَمْصَارِ مُزِيلِ الْبَغْيِ وَسَبِّبِ الْبَغْيِ مَبْشِرِ الْجَنَّةِ الَّذِي جَبَّ
 مَعْدِنِ الرَّحْمَةِ وَالْعُطُوفِ سِرَاجِ الْعِلْمِ وَمِنْهَاجِ الْعَطْرَةِ وَالْكَرَامَةِ مُقِيمِ السُّنَنِ الْمَعْلُومَةِ وَ
 الْبِدْعِ الْمَجْمُولَةِ مَرْكَزِ دَائِرَةِ الرَّفْعَةِ وَالْأَجْلَالِ وَتَنْبِيْ شَجَرَةِ الْفَضْلِ وَالْكَامَالِ النَّاصِحِ
 بِلَاغِشِ وَالْحَادِي بِبِلَاغِ الْأَصْلَالِ الْبَدْرِ الْمُضِيِّ وَالْبُرْهَانَ الْجَلِيَّ الْأَمَامِ الْوَفِيِّ وَالْوَلِيِّ
 الْوَفِيِّ ابْنِ الْوَفِيِّ مَوْلَانَا وَمَوْلَى الْوَقِيلِينَ أَبُو مُحَمَّدٍ حَسَنِ الْمَكْرِيِّ صَلَوَاتُ اللَّهِ وَسَلَامُهُ عَلَيْهِ

وَجِبِلَةُ الْأَمْعَامِ

وَلِيَّ السُّجَانِ وَكَفَالَتِهِ

حسن عسکر سپهر عدل	نور تابان ایزد نیکو
ماه برج شرف امام انام	آفتاب سپهر فضل کمال
شبه یزدان صفات سخن	منظر کمال حسد انقل
کهرش همواره بحر وجود	خبر بروج آسمان جمال

اسم عظیم شہ سترہ چھال	فخر امام سپہر نصین
بحر عرفان دریا حق تمثال	عین زردان خدیو کور جان
چرخ دانش شہ حقیقتہ مقال	آسمان سخا سپہر کرم
قائم مردمان در استقبالی	باعت خلق تسلی و دہانی
باب و جہان قائم آل	پیر سقاب خم رسل
محمم سر نرسکا و رسل	ساز عشق شاہ مہنسی
انگہ فضیلت کون کون رسل	ناظم دین شعاع صبح ازل
جاگرات و بود کمال	تابع ادب کریمہ رسل
حاجت اورا بر نصرتہ رسل	کرکت دعوی ساریتہ
قد رشت تا بہت در ہم حال	برضا حکمران بود ہم وقت
صلوات آیت نامہ در غریب	نمائند مح فضل او خردت

عَجْرَةُ الْعِلْمِ وَالْحِلْمِ وَالنَّبِيِّ وَتَمْرَةُ رِيَاضِ الْوِلَايَةِ وَالْهَدْيِ الَّذِي بِهِ قَامَتِ السَّمَاءُ وَوَدَّقَ لَوْ
 رَافِعٌ حَجَبِ الْأَسْمَارِ عَنْ وَجْهِ كَعْبَانَ وَخَيْرِ الْمَبَادِي وَكِبَائِي سَيِّدِنَا الْحَسَنِ لِبَاءِ اللَّهِ
 صَاحِبِ بَوْلَانِيَّةِ خَلْفَةِ الصَّالِحِ الْمُنْظَرِ وَنَصَّ عَلَى خِلَافَتِهِ وَلَدَهُ الْقَائِمَ الْمُنْتَهَى وَتَشْرُطُ ظُهُورِهِ
 وَسَطُوعِ نُورِهِ الْأَذْهَرِ عَلَيْهَا صَلَوَاتُ اللَّهِ الْمَلَايِكَةِ الْأَكْبَرِ لِقَوْلِهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ (الْحَمْدُ لِلَّهِ
 الَّذِي لَمْ يَخْرِجْنِي مِنَ الدُّنْيَا حَتَّى آرَأَيْتُ خَلْفِي مِنْ بَعْدِي وَهُوَ أَشَدُّ السَّاسِ بَعْدِي
 رَسُولِ اللَّهِ خَلْفًا وَخَلْفًا وَبِحِفْظِهِ فِي زَمَانِ عِلْبِيَّةٍ ثُمَّ يَنْظُرُهُ فَبَلَاءُ الْأَرْضِ فِطَا وَ
 عَدْلًا كَمَا لَيْتُ ظَلَمًا وَحُورًا) (وَقَوْلُهُ) (وَلِدْوِي اللَّهُ وَحَيَّةُ اللَّهِ عَلَى خَلْفِهِ وَخَلْفِي
 مِنْ بَعْدِي مَخْتُونًا فِي لَيْلَةِ النِّصْفِ مِنْ شَعْبَانَ سَنَةِ عَمِيسٍ وَحَمِينٍ وَبَابِي عِنْدَ طُلُوعِ
 الْبَحْرِ وَأَوَّلُ مَنْ عَتَلَهُ رِضْوَانُ خَائِزِ الْجَنَّةِ وَجَمَعَ بَيْنَ الْمَلَايِكَةِ الْمُفْرَقِينَ بِأَيِّ لَكُونِ

وَالسَّلِيلُ مَرْغَلَةٌ عَمِّي الْحَكِيمَةُ بَيْتُ الْأَمَامِ مُحَمَّدِ بْنِ عَلِيٍّ الرِّضَا صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ
الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَيكَ يَا أَبَا مُحَمَّدٍ يَا حَسَنَ بْنَ عَلِيٍّ يَا نَجْمَ الْمَكْرِيِّ يَا رَسُولَ اللَّهِ يَا
ابْنَ أَيْمَنِ الْمُؤْمِنِينَ يَا خَلِيفَةَ اللَّهِ عَلَى خَلْفِهِ يَا سَيِّدَنَا يَا مَوْلَانَا يَا أَوْجُهَنَا وَاسْتَقْبَانَا
تَوَسَّلْنَا بِكَ إِلَى اللَّهِ وَقَدَّمْنَا بَيْنَ يَدَيْ خَاجِنَاتِنَا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ يَا وَجْهًا عِنْدَ اللَّهِ سَأَلْنَا

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي جَلَّ الشُّكْرُ سَبِيحًا زِيَادَةً نِعْمَةً وَعَظِيمًا إِحْسَانَةً وَحَصَلَ الْحَمْدُ وَسَلَامًا إِلَى دُفُورِكُمْ
وَتَوَاضَعَتْ لِعِزَّتِهِ وَأَمْنَانَهُ وَكَلِمَاتُ حُبِّهِ رُبُّدِيَّةٌ وَمُجِيبَةٌ مُوجِبَةٌ عِنْدَهُ لِنَوَائِبِهِ وَرِضْوَانُهُ وَعِبَادَةُ
الطَّالِبِينَ بَاعِثَةٌ لِلْوُصُولِ إِلَى جَنَّاتِهِ وَحُجَّتِهِ الَّتِي خَبَّرَتِ الْعُقُولَ فِي كُنْهٍ صَفِيهِهِ وَإِدْرَالِ
مَعَالِمِ عِرْفَانِهِ وَتَجَلَّى لِعِبَادِهِ لِهَارِيسٍ بِجَلِيلِ ظُورِهِ وَتَبَرُّهُ بِرُحْمَانِهِ وَلَمْ يَكُنِ الْأَشْيَاءُ
وَأَسْيُوبُهُ لِيَشْدُدَ بِلُكَّةِ وَسُلْطَانِهِ أَوْ لِيُخَوِّفَ مِنَ الرِّزَالِ وَنَفْسَانِهِ وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ
عَلَى سِرِّ خَلْفَةِ الْمُرْسَلِ بِلِكْنَابِهِ الْكَرِيمِ وَفِرَانِهِ مُحَمَّدِ سَيِّدِ الدُّعَاةِ إِلَيْهِ فِي سِرِّهِ وَعِلَانِهِ
وَمُبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ الْمُطْمَئِنِّينَ إِلَى رَوْحِهِ وَعَفْرَانِهِ وَعَلَى أَمْرِ الْهُدَاةِ وَكَلِمَةِ الْبَادَةِ الْكَلَامِ
يَصِيحُ كَلَامًا مَرْتَجِيَةً وَفِرْقَانَهُ حَالِ مَسْبِيَةِ اللَّهِ وَارَادَتِهِ وَمَعَادِنِ عِلْمِهِ وَخِرَانِهِ سُبْحَانَ الْقَائِمِ
الضَّادِ وَالْجِدِّ وَالنَّاصِرِ لِنَبِيِّهِ بِيَدِهِ وَلِإِسْمِهِ وَالْعَدْلِ الْمَطْلُوقِ لِنُورِ الْأَسْقَى لِنَسَائِلِنَا
التَّوْحِيدِ لِمَشْدَدِ الْأَرْكَانِ وَلِيْلِهِ فِي عِبَادِهِ وَأَمَانَتِهِ وَحُجَّتِهِ فِي أَرْضِهِ وَسَمَانِهِ حَلِيفَتِهِ وَ
خَلِيفَتِهِ خَلْفَانَهُ خَائِمِ الْأَوْلِيَاءِ وَعُقُوبِ الْأَشْيَاءِ مَعْنٍ لضعفَاءٍ وَمَغْتَبٍ لضعفَاءِ
النُّورِ الَّذِي لَا تَطْفُقُ مَصَابِيحُهُ وَالسِّرَاحِ الَّذِي لَا يَجْبُو نُورُهُ وَالْبَحْرِ الَّذِي لَا يَبْدُلُ لَمَعُهُ
وَالْمِهَابِ الَّذِي لَا يَضِلُّ نَجْمُهُ وَالْعَالِ الَّذِي لَا يَخْدُرُ رُحْمَانُهُ وَسَبَاءِ عَدْلِ الْأَعْدَمِ أَرْكَانِ
وَسِقَاةِ صَدْرِ الْأَخْيَانِ سِقَانَهُ الَّذِي جَعَلَهُ رَبُّهُ حَيْلًا وَتَبْقَاءَ عَرُونَهُ وَمَعْقَلًا مَسْبَعًا
زُرُونَهُ وَعِزًّا مِنَ تَوْلَاهُ وَسَلَامًا مِنَ اهْتِدَاءِهِ قَالَتِي بَطْنُ اللَّهِ الْحَقِيبِ وَخَيْدِ الْبَاطِلِ

Handwritten marginal notes in Arabic script, including phrases like 'بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ' and 'الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي...'. The notes are written in a cursive style and cover a significant portion of the left margin.

بِصَفِهِ وَتَبَوُّدِ الْعَالَمِ بِنُورِهِ وَبِهَدْيِ السَّامِرِ بِعِلْمِهِ الْوَلِيِّ الْعَائِبِ الْجَلِيلِ وَالْمَوْلَى
 الْحَقِيقِيِّ الْبَيْتِ الْمَطَهَّرِ لِلدِّينِ وَالْفَائِلِ لِلْمُشْرِكِينَ مُسْرِّ الطَّالِبِينَ وَمُنْجِي الْحَالِكِينَ
 سُلْطَانَ الصِّدِّيقِينَ وَآيَامِ الْمُتَّقِينَ عَوْتِ الْكَلْبِ وَعَوْنِ الرَّاهِدِينَ مَلَاذِ الْخَائِبِينَ وَبَابِ
 الْحَائِضِينَ الْوَلِيِّ وَآدَمَ بَيْنَ الْمَاءِ وَالطَّنِّ الْبَاقِ السَّابِعِ فِي يَوْمِ الدِّينِ رَوْزِ زِيَرَةِ عَلِيٍّ
 سَعِيدِينَ شَمْعِ مَعْلَى رِبَابِ بَيْتِينَ قَدِيمِ آسْمَانِ زَرِينِ قَامِ مُجِبِّ دُنَا سِينِ قَامِ رَوْزِ فَرَجِ
 آيَاتِ اَوْلِيَاءِ آخِرِينَ ذَخِيرَةِ رَوْزِ بَابِ سِينِ خَيْرَاتِ بَابِ سِهْرِ دُجُودِ غَاثِ عَارِفِ بِرَبِّهَا شُورِ كَمَنْ
 دُجِبَ بِشُورِ وَنَاوِزِهِ قَضَا وَدَقْدَقِ فَرْمَانِ دُرْمَانِي حَنْ دِشْبَرِ سِرِّ مَهْتَرِ دَكْتَرِ خَرْدِ مَهْرَانِ سِهْرَتِ كَرْتِ
 عَظِيمِ نَدِيمِ بَرِّ اِيَامِ ۲۴ ثَمَانِ عَشْرِ نَحْسِينَ عَمَلِ فَرِيضَاتِ رِيَاةِ آخِرِينَ فَهَرِ الْوَارِثَةِ لِهَيْبَةِ اِيَامِ
 السَّالِطِ مِنْ سَمَاءِ الْخِطْفَةِ وَالْبَدْرِ الْاَمْعِ عَنْ فَلَكَ الرُّبُوبِيَّةِ مَلَاذِ الدَّائِبِينَ وَآمَانِ الْكُوفِيِّينَ
 قَطْبِ الْمَشْرِقِيِّينَ وَمَوْلَى الْبَطْلَانِ كَاشِفِ الصَّرِّ وَالْمِحْنِ عَارِفِ السِّرِّ وَالْمُهَلِّينَ صَاحِبِ الْحَقِّ
 وَالْمُنِينِ مَوْلَانَا وَبَدَا نَجْمِ ابْنِ الْحَسَنِ صَلَوَاتُ اللَّهِ وَسَلَامُهُ عَلَيْهِ وَعَلَى حَيْدِهِ وَالْبَائِسَةِ

الحسين
 العائِم السَّابِعِ مِنْ قُلُوبِ
 وَصَلَّيْهِمَا الْاَكْرَمِ الْاَكْبَرِ

خبر برج محمد نفس وصل	ای شه بن دین و در کمال
ریشه علم رهن فصل کمال	خبر حوشه ستوده خصال
آخرین مورد تار در تار	آفتاب سپهر عزت و شان
میمی دین خورشید آفتاب	شمع عالم ایام کبر ایام
رکن ایمان شمشیر محبت	نور حق کن عظیم وجد
صاف خورشید از طرف خورشید	بحر عرفان سر در شمس و بحر
تالبع کفر و قاتل و قاتل	عمل مطهر ایام کول و کول
نور کمال و نور کمال	دافع حور دماغ عسبر دماغ
نور کمال و نور کمال	عقل قاتل خاله از در آوا
نور کمال و نور کمال	انگه آهه آلوده از مکان سنگ
نور کمال و نور کمال	خوبت انکان کز نایب ملک

وَتُخْرِفَنِي بِلِقَاءِ وَجْهِكَ الْكَرِيمِ وَتَمُنَّ عَلَيَّ بِمِنَّةِ الْمَنِّ الْحَبِيمِ وَإِنْ لَا تُرُدُّنِي عَن بَابِكَ وَلَا
تُخَيِّبُنِي فِي مَنِّكَ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَإِسْئَلُكَ لِلدَّانِ بِرُضَائِكَ السُّرُودَ وَالْفَرْحَ وَ
تُخْرِجُنَا بِكُمْ عَنِ الضُّرِّ وَالْحَرِّ وَتُجَلِّ لَكُمْ الْمَضْرُوقَ وَالْفَلْحَ بِجَفْدِكَ وَتُحَيِّ جِلْدَ وَأَبَانًا لِقَائِكَ

حسب الظهور رد الله جلد	عنه نفس غشوي اللذ
است اصل و ما لوال فروع	است نور و ما لوال طویل
ای بران قدر تر زدهم در است	ای بران وصف تر زدهم در است
ای جود تر شهر رحمت	ای ظهور تر غایب اند قائل
ای محاط تر شرق و مغرب	ای ز تو آنچه در خیزد رسال
ای مدح تر مانده طبع در آن	ای بر وصف تر تظن انصاف
تو ای آن بحر علم و کوه قدر	کز نهیست به که فقه زلال
تو دلی حسنه ابروی آن دم	که به آدم هنوز در صلصال
قطره از یم تو شاد کوش	سپس از نم تو شاد
در فغره تر چون سینه ک	سبغ حال و محب حال
می گویم تر حسنه ای جان	لیکستی صحت به بدن حال
ای فدای تو آنچه در استی	قیمت دین و لایق مال
از دورتجا در ذات زان	مخمسین برادگر خانه محال
جود و جبین بر ز دل	کرده گشتن در حال
بر ز جودت صفوه عالم	یا امام الوری قائل قائل

سریا چه ای کس
رود و عاقلان جهان
سبحان و تعالی
سبحان و تعالی

۲ از شماره در حال سوال
رکن ایمان ضد بر سرور

صاحب اختیار
اصح حال در در راه حق

من نصایح تو هست جز کن
چشمه کانی چه علم تو ز غایت

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى مُظَهَّرِ الْقُدْرَةِ الْكَامِلَةِ الْأَزَلِيَّةِ وَمُظَهَّرِ الرَّحْمَةِ الشَّامِلَةِ الْأَبَدِيَّةِ
 صَاحِبِ الْمَجْرَبَاتِ الْبَاهِرَةِ الْمَصْطَفَوِيَّةِ وَالْكَرَامَاتِ الطَّاهِرَةِ الْمُنْصَوِيَّةِ وَ
 الْمَقَامَاتِ الرَّاهِرَةِ الْفَالِحِيَّةِ وَالصِّفَاتِ الْحَسَنَةِ الْحَبِيبَةِ وَالْأَوْصَافِ الْحَسَنَةِ
 الْحَبِيبَةِ وَالطَّاعَاتِ الْمُحَمَّدِيَّةِ السَّجَّادِيَّةِ وَالْفَضَائِلِ الْمُشْرُوعَةِ الْبَاقِيَّةِ وَالْحُضَائِلِ
 الْمُشْهُورَةِ الْجَعْفَرِيَّةِ وَالْمَنَافِعِ الْمَأْتُورَةِ الْكَاطِنِيَّةِ وَالرَّاهِنِ السَّاطِعَةِ الرَّضَوِيَّةِ
 وَالْمَوَاهِبِ الْمُسَاوِرَةِ الْقَوِيَّةِ وَالْمَقَارِ السَّيِّئَةِ الْقَوِيَّةِ وَالْأَدَابِ الذِّكْرِيَّةِ الْمَكْرُومَةِ
 وَالْفُؤَى الْفَاهِرَةِ الْأَهْبِيَّةِ قُرَّةَ بَاصِرَةِ الْعِظَمِ وَالشَّرَافَةِ وَغُرَّةَ نَاصِيَةِ الْوَلَايَةِ
 وَالْحِلَامَةِ فَاتِحَةِ كِتَابِ الْمَجْدِ وَالْكَرَامَةِ وَخَاتِمَةِ صِغْفَرِ الْعَبْدِ وَالْإِمَامَةِ الْأَمَامِ
 الْمُسَمَّيَاتِ الْأَهْوَى وَالْوَلِيِّ الْمُسْتَبَلِّ بِسَبِيلِ الْعِظَمِ وَالْجَبْرِيَّةِ وَالْوَلِيِّ
 الْمُسْتَقْبَلِ بِصِفْرِ الرَّبَّاسَةِ فِي الْمَلِكِ وَالْمَلَكُوتِ مِنْهُ الْأَوْجَادِ وَالْحَلِيفَةِ عَنِ الْحَيِّ وَالْحَقِيقَةِ
 أَصْلِ أَصُولِ النِّعْمَةِ وَالرِّكَّةِ نَفْسِ الْمُسْتَبَلِّ وَمَعْدِنِ الرَّحْمَةِ نَامُوسِ الْكَلِمَةِ
 وَوَلِيِّ الْعَصْرِ خَاتِمِ الْأَنْبِيَاءِ الرَّاسِدِينَ خُلَاصَةِ الْأَوَّلِينَ وَالْآخِرِينَ فَاتِحِ لَوْحِ الْوَحِيدِ
 وَنُطْبِ الْكَائِنِ النَّوْرِ الْعَالِمِ الْمُنْظَرِ وَالسَّيِّدِ الْعَالِمِ الْمُنْزَلِ الْأَمَامِ النَّازِعِ عَشْرَةَ حُلُمِ اللَّهِ
 وَبَقِيَّةِ حُجَّةِ اللَّهِ وَخَلِيفَةِ حَافِظِ سِرِّهِ وَأَمِينِ كِتَابِهِ مَسْكُونِ عَلَيْهِ وَمَعْدِنِ مَعْرِفَةِ الْقَامِ
 بِصِطَةِ الْبَاسِطِ لِفَضْلِهِ الْمُفِطِلِ دِينِهِ وَالذَّابِعِ عَنِ حَرَمِهِ صَفْوِيَّةِ وَصَفْوَةِ أَوْلِيَائِهِ الْمَجَاهِدِ
 فِي سَبِيلِ الْمُتَّقِمِ مِنْ أَعْدَائِهِ الْمُنْتَمِ فِي مَجْتَمِعِ الْمُجْتَمِعِ فِي طَاعَتِهِ الدَّاعِي إِلَيْهِ النَّاطِقِ بِحِكْمَتِهِ
 لِمَجَالِ الْكَائِنَاتِ فِي الدَّارِينَ صِبَاءِ الْمَشْرِقِينَ وَأَمَانَ الْمُخَافِضِينَ مِنْ سُلْطَانِ الْخَافِضِينَ وَ
 مَوْلَى الْقَلْبِينَ مَوْلَانَا وَسَيِّدِنَا صَاحِبِ الزَّمَانِ صَلَوَاتِ اللَّهِ وَسَلَامُهُ عَلَيْهِ وَعَلَى بَائِرَةِ الطَّاهِرِينَ

الأنبياء والرسل

فائم الخلفاء الهدى
الدائرة الثمورية
الدينامية

بأسرها الأثرية وقامر الكفر
للهطان ٤٠٠٠٠٠
في عينيه العقول

الدينامية

موت ثم الام طاهر ثمانه عشر
 خرد و نیا و عقابش مرغ زیم لیسوز
 طاب صائب سر او در شخص مستطاب
 اصل اعیان رکن ایمان داور کتبی
 قائم آل محمد بادشاهت بین
 مشایخ آدم مخزن انوار غیب
 و در موجود یزدان باغ و صفت با نایل
 آنکه برود کاکویان استانش از در
 قطره از بحر جودش آنچه اندر وجود
 کز بر صفت زایش عرض از کلمات
 آنکه اندوات که او است را کمر
 فیض امس نقطه اولی سال حضرت وجود
 کز بر ریده پست حشوه مشفی
 صفت کثیر بی صوف ضلالت کمال
 کس ز پرده آفتاب نظرین مرجع او

نظر و نام این حسن مدل منظر
 مرکز پر کارستی کلن و جب اثر
 غائب عاقبت و له عصرش به شتر
 ندر یزدان بحسب عرفان خرد و کبر
 حکم مدل بر تل قاضی جن در بشر
 مقصد از خلق دو عالم تا سم خلد و سحر
 خرد و مسود دورا کلشن من اثر
 تا بود در زمان او جبریل بسته کمر
 ذره از نور و شش صفت خمس و قدر
 ز هر یک سر رت هستی کرمی مذکور
 و کجا باشد بر در حکمش قضا محول قدر
 ز عظم نعمت عظمی جان ماه در قدر
 نقص سبب ای برادر که در راه با صبر
 نظر من است در از روی که در نظر
 خرد طبعش در کعبه کاتبه که در

آنچه آمد در...

الحمد لله الذي هدانا لهذا الطريق...
 الحمد لله الذي هدانا لهذا الطريق...
 اسئلنا سئل شكر نعماته و لطائف الامه و ما كنا لنفعله لولا ان اسئلنا الله و كرمنا بان
 جعلنا من نبي آدم ثم من خير الامم و ما كنا لننكركم لولا ان كرمنا الله و فضلنا على من سويها
 يدنيه و سرعته و ما كنا لنفضل لولا ان فضلنا الله و انعم علينا بسوانع نعمة و سواها
 احبنا و ما كنا لننعم لولا ان انعمنا الله و وفضلنا للايمان به و رسله و كتبه و ما كنا
 لنؤمن لولا ان وفضلنا الله و عرفنا نفعه و حجه و كلمائنه و ما كنا لنعرفهم لولا ان عرفنا

و ما كنا لنفعل...

عَلَّمَ نَفْسَاتِ الْأُمُورِ وَدَلَّتْ عَلَيْهِ أَعْلَامُ الظُّهُورِ وَهُوَ طَاهِرٌ فِي عَيْبٍ وَشَاهِدٌ مُتَوَدِّعٌ
 فَلَا يَبِينُ مِنْ أَمْرِهِ نَكْرَهُ وَلَا يَلْبَسُ مِنْ شَيْءٍ بَصِيرَهُ وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى النَّبِيِّ الْحَامِمِ
 لِمُصْطَفَى الْأَكْرَمِ الْمُجَلَّى الْأَتَمِّ الصِّرَاطِ الْأَقْوَمِ لِمُنْتَجِبٍ مِنْ طَبَقَةِ الْأَكْرَمِ خَرِيفَةَ اللَّهِ أَفْضَلِ
 الرِّسَالِينَ فِي الْعَالَمِينَ وَآكَلِ الْكَلْبَلِينَ الصِّدِّيقِينَ اسْرَفَ مِنْ أُنْدِهِ وَأَجْبَاهُ اللَّهُ لِنَبِيِّهِ
 السَّنْدِ الْمُسْتَدَدِ الْعَبْدِ الْمُؤْتَدِّ الْمُجْتَدِّ الْمُحَوِّدِ الْأَحْمَدِ إِلَى الْقَاسِمِ مُحَمَّدٍ عَلِيٍّ عَمَلِ مَسْوِيٍّ لِلَّهِ وَ
 وَعَلَى الْمُتَعَبِّينَ لِمُنْتَجِبِينَ الرَّاسِدِينَ الصِّدِّيقِينَ الطَّاهِرِينَ الْمُتَعَبِّينَ الْمُهَنْدِينَ الْمُعْصَمِينَ
 الْفَدَائِيَّاتِ الْمُبَاهِمِينَ مِنَ الْبِرِّ إِلَى اللَّهِ كَلِمَاتِ اللَّهِ الْبَابَاتِ وَأَنْوَارِ اللَّهِ الْبَاهِرَاتِ
 مَحَالِ شَيْئَةِ اللَّهِ سُبْحَانَ مَنَّهُمْ وَفَاتَمَهُمْ وَمَمْدِهِمْ وَالْمُسْتَوْرِعِينَ عَوَالِمِهِمْ لِمُجَلَّى جَلِيلِهِ
 صِفَاتِ اللَّهِ وَلِمُجَلَّى جَلَاءِ أَنْوَارِ عِظَمِ اللَّهِ الْمُرْتَحِي لِإِذَالَةِ الْحُورِ وَلِعُدْوَانِ الْمَدْحِ
 لِشَيْدِ بِنَاءِ الْعَدْلِ وَالْإِحْسَانِ بِرُكْنِي اللَّهِ لِلْمَلِكِ الْدِيَانِ وَأَصْلِ أَسْوَلِ الْأَيَّامِ
 وَخَزِينَةِ جَوَاهِرِ الْمَرْفَاقِ وَصَحِيفَةِ مَعَالِمِ الْأَبْقَانِ صَاحِبِ الْعَصْرِ وَالزَّمَانِ وَإِمَامِ الْحَقِّ
 وَخَلِيفَةِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ وَجِبْرِ اللَّهِ الَّذِي يُنَوِّجُهُ الْبِرُّ الْكَابِرُ الْأَوْلِيَاءِ وَنُورِ اللَّهِ لَهْدِي
 بِتَوَدُّعِهِ أَعْلَامِ الْأَنْبِيَاءِ الْبَابِ الْمُضِلِّ مِنَ أَهْلِ الْأَرْضِ وَالسَّمَاءِ وَالَّذِي يَمْتَدُّ
 عَيْنُهُ الْأَوْصِيَاءِ وَيُنْبِثُ لِعَيْفٍ وَلَا يَنْبِثُ الْمُخْلِصُونَ فِي دَارِ الْخِرَاءِ سَيِّدِ الْأَنْبِيَاءِ
 وَسَيِّدِ الْأَذْكِيَاءِ قُرَّةِ عَيْنِ فَاطِمَةَ الرَّهْرَاءِ وَخَاتِمِ الْأَنْبِيَاءِ النَّقِيَاءِ الْجَبَّارِ وَمُحَمَّدٍ
 فَلَبَّ حُدَيْجَةَ الْكُرْبِيِّ سَيِّدِ السُّبْحِ الْأَعْظَمِ الْأَكْبَرِ وَابْنَ الْمَوْكَلِ الْأَكْرَمِ الضُّوْرِ غُلِّ
 الْأَنْبِيَاءِ الْمُبَاهِمِينَ الْفَرِّ وَذَخِرِ الشَّعْبَةِ فِي نَوْمِ الْحَشْرِ الَّذِي مِنْ أَمْنٍ بِهِ ضَلْفَرٌ وَمِنْ حُجَّةِ
 نَفْدِ كَفْرِ وَخَطَرِ الصَّمَامِ الْأَكْرَمِ وَالصَّحَابَةِ الْخَيْرِ خَيْرِ الْأُمَّةِ أَرْدَاوَرِ أَهْلِ نَهْمِيَّةِ حَيْدَرِ
 الْبِرِّ مِثْوَانِ زَيْنِ الْبُرْهَانِ مُنْظَرِ رَهْمَتِ دَارِ غَوَاهِ دَارِ كَرَمِ مَهْدِي كَرِيمِ دَرَجَةِ سِتْرِ حَسْرَةِ سُبُورِ
 دَارِ كَرَمِ حَيْدَرِ زَيْنِ الْبُرْهَانِ فِي مَلِكِ كَرَمِ دَارِ كَرَمِ الْبُرْهَانِ فِي مَلِكِ كَرَمِ دَارِ كَرَمِ قَضَاوَةِ
 أَرْقَمِ الْبُرْهَانِ فِي مَلِكِ كَرَمِ دَارِ كَرَمِ دَارِ كَرَمِ دَارِ كَرَمِ دَارِ كَرَمِ دَارِ كَرَمِ دَارِ كَرَمِ

عَلَّمَ نَفْسَاتِ الْأُمُورِ
 وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى النَّبِيِّ الْحَامِمِ
 وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى النَّبِيِّ الْحَامِمِ
 وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى النَّبِيِّ الْحَامِمِ

صاحب الكرم أيضاً
 والدولة الزهراء
 عورت الفراء
 من لصفها
 ولغير الأشيا
 صاحب الكرم أيضاً

شیر روشن بستان نعین کشته پنهان جبرودین دهنده سردی برودین کسین سرد سردی
 مقربین زینک صحاب^{و صحابه} مین پرورن از وصف عطا بکنین افزون از کسین عقل کسین
 رواج سنج عهدی سراج سراج محمدی نوبه سراج در شان سردی کسین روزی دل شستن کسین
 قطب بر صحن قرنین دران درای قدرت کسین درای بطوت کسین مجزی قهرین و سر کسین
 سیه عاصین دریا نعین روشنی دریا نعین آرام دریا محبتین بر کسین بر کسین بر کسین بر کسین
 کون مکان بدکار کسین کسین دراز کسین کسین کسین کسین کسین کسین کسین کسین
 دران مستندان و در مانگان فراد کسین کسین کسین کسین کسین کسین کسین کسین
 پناه و الله صابان صفت بمرت آدریان عرض اصغر کسین کسین کسین کسین کسین کسین
 درای عصر و کسین کسین سلطان کسین کسین کسین کسین کسین کسین کسین کسین
 پس عمران ضایع و درای فایم تنمیران کسین کسین کسین کسین کسین کسین کسین کسین
 سئل ایمان و سجد آزار کسین کسین کسین کسین کسین کسین کسین کسین کسین
 سفوح کسین کسین کسین کسین کسین کسین کسین کسین کسین کسین کسین کسین کسین
 الم سفوح عظم و صراط هم کسین کسین کسین کسین کسین کسین کسین کسین کسین
 ولعم و الذی لاینکوه الا الذی عن القلب اعنی و عن الحق ایلیم و الذی لا یحیط بمنافیه
 الیفتم و لا یجد هالیان و لایتم المجل المکمل الفضا المبرم النود المربطین لحدیث
 و العدم الوصی الحقی الحاتم و الوالی الحقی المحبت المسم الفرح الائم و الفرح الائم
 الایام الایعلم الایعلم الاکرم سلطان المشرقیین و ملک المشرقیین امان الحاضریین و
 ملاذ لبطین سبط النورین لشرقیین و وارث لبطین الحسنین مولانا و سیدنا
 و ایام زماننا و مولانا لکون قائم المجد محمدی در حجاب لعینه بدونین الخلف الصالح
 المشطر الایام لایا عشر محمد بن حسن صلوات الله علیه

مقصود از فتح با کسین
 مصداق کسین کسین
 کسین کسین کسین
 خلاصه کسین کسین
 کسین کسین کسین
 کسین کسین کسین
 کسین کسین کسین
 کسین کسین کسین

الولی النایع من لایا

وهدى آل عمران، در حق و بشر
 کبر که صفت نظر او است حق
 نه تابان حسنه ای قائم حسنه زبان
 اکتب شرح اور نشا کون و مکان
 آنکه ممکن را بود ذات شریف او کمال
 آنکه حقین آید نماید بر زمین از عمل او داد
 چون علمه ان است از حدیثها از حدیث
 می رود با ارج کوان ضربه ان المص
 ان ایام شطرت بر که هر نظر در
 ان امین از ارم خسروی کبر استیسا
 آن که از ارم عظم یادش ای کز اول
 نظر کامل در عصر قطب معنات
 خوام تخمین جانش از قدر کف جواب
 مرغ نمیت ادیکر صانع سر بر در است

مرکز احیاء التراث الاسلامی

خسر و عمل مطفر دال و اید کبر
 از بروج هر است سر غیب ستر
 اصل عزت انکی رسته فضل در ستر
 پادشاه داد کستر داد در عالی سیر
 مکنه و حب را بود شخص عظم اول اثر
 جود جود در عدم باشد ختم او ستر
 چون کشد مانند قدس از سان سخ دور
 میرسد با چرخ کردن ناله این نظر
 حق نمودش شتاب دکت زبیری سطر
 بر که آمد از ظهورش داد مردم را خبر
 اوس را سوی زردان بود در کس ای خبر
 فخر آدم عورت عالم آسان جاه دور
 و حب ممکن بذات ممکن حب اثر
 کرم و زین پشتر ان قدر در بال

الصلوة والسلام عليك يا ابا القاسم يا حجة ابن الحسن انما القايم للسطر و تحلف الصالح
 يا ابن رسول الله يا ابن امير المؤمنين يا حجة الله على خلقه نسلك بحق الله عليك و بحق علي
 محمد مصطفى و بحق ابيد علي المرتضى و بحق جديك فاطمة الزهراء و يا ابا عبد الله
 النجباء ان ترفع عند الله في قضاء حاجتي و كف عني و ضري و بليغ امالي و ان تريني
 طفلا الرسيده و العزة المحمديه و ترفقي بقاء و حمد الكرم و ممن علي عبد المنزله
 و ان لا تردني عن بابك و لا تحبب الي في الدنيا و الآخرة و اسئل الله ان يريني
 فيكم السرور و الفرح و يخرجنا بكم عن لصيق و المرح و يجعل لكم المضر و الفلاح و يجمع
 و بحق جديك و ابا عبد الله الطاهرين صلوات الله عليهم اجمعين

یا دایه ای که مرا من ز بر فیض طهر
 لعنه ارباب من پیش مایه فوج و طفر
 قائم ال الی الی المصطفی قطب العز
 زهره صرخ رسالت تحت مهر لبر
 یا عجب الی میرا من فیکه چه لفظ
 ای نهال گلشن تو سه در مسطلم
 است نامو لے و کفی کلاما حل الخطر
 ممکن در حب بنای و شای کهر
 زردار باب خود باشد سی کوه نظر
 ز ایت مرتبه ضایه از حضرت
 خاک راه معصیت صوره به ارش
 ای دایه عصر سکه بری نور نصبر
 مثل اللیال الی اول امام فسطر
 شاق فیکه قلب مشتاق بر طول
 آه و الوفا ای فیکه رجوبت محراب
 صبح امید انما این شام را آخر سحر
 ایها صبح مسخر باز کرد از این سفر
 ای فدای خاک است ای که درستی از
 حور بر کرده است اطراف صافی از لبر

یا امام العصیر ما من است سر ستر
 قبله اصحاب دانش باره دین حسین
 خاتم الاطهار عرش منقش القلم
 مصطفی ز یاد کار و مرضی ز انورین
 یا ملک الی کون ما من جسل غرر القوم
 ای با من ز روضه چهره محکم مول
 است روحی خوئی کلاما شسته اللوم
 صورت است سمانه و شمس کاسیا
 هر که داند ذاتی مثل تو از زبان خدا
 حضرت پیغمبر الی رباب حیوان در ش
 ای هر دو بر سلطان زمان جان جهان
 غایه اللیال الی من ولی محقق
 یا دلیا فیکه کان قلبی مشتاق
 آه و اوثاقه ای قائم بر تبت این جهان
 یا منی نفسی الی کم طال لیس فی لفرق
 ای سفر کرده بشهرت مردم ز شطرا
 ای طفیل هستی تو آنچه در عالم وجود
 عدل مانده خست جا کرده شاد در حجاب

خاک را بر سر راه است
 غمخیز

افزای حسنه او سر برادر است
 دست من از دست در اسلام نبود خنجر
 ای سردار ما آخر حسنه از جمله
 بیشتر از آنکه لایحه عمر صانع زین
 مودعت ز سوره کتاب المطالب عوفی الله لکبار فی انانیه و صغر اظفر و مهور لسته لایسه
 ز بیشتر کماک من الاله الرعیه من اللطف انانیه من الحیره لایسه علی ما جود کلف ساند کتبه
 و کتبه الله جل جلاله ۲ معر علی ۲
 کجه در چشمه لطف آه وقفه لایسه و سلمه مکره
 هر لطف آه صانع اینک سطر
 خم نه در نقص دارد طریس سوزن اعماب

مانند وقت ظهور حجه زردان بود
 قطب عالم آنکه عالم داشت از خود کس جز خود
 عالم علم گفته ریشه فضل و حسن
 صفیاء بر سر و پیر کرد در اختیار را بر سر
 نور پاک حق دلیل سخن دین قوم
 مهر حسابان قطب جهان سلطان دین
 اولین مصباح زردان غلبه سلطان زردان
 میوه باغ رسول چشمه ما رسین
 قلب امکان نور ما ان لعه در کس
 آنکه کرد اصداف نورش در ازل حق قدم
 که چو حقیقت گفت عالم زردان باب نصر

حرف بسیم له زرد رخی از اهل صفا
 اسم اعظم آنکه عرش از نام نامی شهر با
 اولوق شرع پیر رکن دین عین سخن
 اولی رقطه مهر اسرار ااره نما
 مثل سیر حق سیر ما که حتم است
 خسر و کون مکان اصل کرم سخن وفا
 آخرین مرآت داور پادشاه اول
 صفا لعل تبرک در چشم رضی
 رکن ایان عمل بردان قلم علم و حفا
 ناسته این بستون حرکت منور روی
 میت حق اما باشد سخن از حق خدا

صاف به گفت صاف نیست حق اما در اد
 کو کوی آنکه دانی عنده ایضا فیه عا

و درش دین دله که کس نه منا
 کند عین زده جان چه چشمه کورن
 بر خیم آن نشست کرد غری
 نراه رحمت مرانه راه سوی مقصد
 یاد عزیزان و هم دوری باران
 فکر صبح وصال در روز غایت

بودل فریخت آن صدمه غم دنیا
 کشت حیات خیال صرف موعظا
 که اثرش تیره کشت قد مصفا
 نه دلم از کس کرد سن زریخ نسر ا
 بوسه و خود از سرم اولو به کس
 معنی مظهر کوه بود امویدا

بودم با بخت خود بکنم که ناز
 گفت که ای کن ایسر دام حوادث
 چنه غمینی که در پیشه است بر بخت
 گاه بویستی که لبته گشت مراد
 پاک تا ز بند غمتم که در است
 نیمه شعبان رسیده در کسوم و ای
 دفع غمتم از خجای در وصول المقبول
 از بی تبریک آرزو منمورد
 صانع صانع ضمیر حسرت و با خدای
 در قدم آفتابی که گشته در جودش
 قهر قائم حسد و کفر ممالک
 قهر قائم امام عصر که آنه
 کور کور وجود کرم خلد صه کاید
 قائم آل بر سیف صدفی
 مهری بر عود آینه با ک حسنه ارا
 معزین لطیف حق که گاه کجاست
 ستمش خصل با بیان سهر و صفا
 به نزد عقول هر نقدی
 بهت بخون اگر زبات در بخت
 بر تو هم از نور اوست زهره در جودش

به غمینی مراد عالم با به
 گفت که ای کن ایسر دامن محنت دنیا
 چنه غمینی که تره شده دل مضنا
 گاه بویستی که مراد نباشد به پیدا
 غمتم نه هر راه بگویش عارف و انا
 عید عید است و مولدش و اولاد
 حریف کرد از حسنه ای وینی و عصبان
 کور و آینه قصیده عرا
 ریز از طبع غیر کور کور که
 مرد و جهان راز هر مشامه
 یاد شده ملک بن امر معتمد
 ذات صفا از ریز ک نظر و محاسن
 ردیف دین بسین سلاطین طه
 قائم از او حزن شود قیامت کبری
 بود و ای دستور ادم و حوا
 فسخ کند خنده اش کرا
 کور و معطلی صفای حسنه مادی
 عشق اگر گفتش است ز با الله
 نیست صبا از صا ابره سپاس
 سایه از نور اوست چستی و با به

بر من نزلت است بلکه سکنه
 از من خواست است محبت در د
 دشت بدش برل هزاره عمر
 ای جوانی است بر آنچه است در
 ای شه دحب صفت که روزی است
 کردش افندک که با مر تو بودی
 رسته از فیض دشت آنچه کستی
 راه تو پسته آنچه دقت و کلد
 گویم عالم لبم نزد تو است
 آنکه برل راه داد هر تو امروز
 آنکه ز الطاف خود زدند آری
 دانه چون صحن صحت کفن
 ای شه عالم بر این که نظری کن
 غیر که من بگویم کالف صری

بخشی از فضل او است و سر دارا
 و از از چشم او است فقه عیسی
 عینه سینا شدش به سینه سینا
 در بوقت نام روز علم آسمان
 از تو و در روح مرده باز در
 که جهان را تو است قطع و جدا
 حبه از نور تو است آنچه موی
 خرد بگویند از شری به شری
 ریزه کرمان بر نه و قطره به دریا
 پیم نرود در ز آتش فردا
 حاجت موری بوز صخره صفا
 علم تو کانی بود در سطق کوی
 که نظر عقب مرده کنز حیا
 است عیان دانست موضع سکوی

بازیه دم کردی روی در صفا

گواه به حمت لفظ خود به صفا

خیمه در برج محل از بار دگر آفتاب
 بلبل از وصل گل اندر هوش که گاه
 ندله اندر بوستان سر زود و مکر راه
 شد روان از هر طرف مانند مکر راه
 از پرده سلیمان با خور بر رخ اهاب

بر روی خمیر زونگب ره خراسان عمل	رزد کمر کوس شاهی سلطان مشرق در عمل
و از دم ابر کسجی زنده نه دشت بوجل	با همه شوکت بر پیش فزودن نه نهدل

کرد ما بان کل اوله بر از در خوش	شده بهار دشت زنده باز طرف اغزا
یوسف مصر عنین روح کرد درین کار	شده جوان از لعلش بیعوب سر از کار

بر صبا و شاد در طرف کله برکت	کل ص روی با هر دمان شسته در کله عین
سازد رگس شهلا چه ششم در آن	در نزع رتاشه سنبل ص لطف طرفان
از لعلش کشته بر اطراف باغ درین	

اسم در شرح از دهام ملور سراب	مهدی مهدی دماغم داد و دو شوم این لوم
که قریب غنم مخور غم تو شادی	شام غم قرین صبح عشرت برسد
غمه گل سرین با شوق لغزش در بر	

کامه یک عید مولودش مالک آفتاب	مظهر ذات الهی مهدی حسرتان
آسمان مجد شوکت خسر دگسی کستان	پادشاه ملک هستی داور داران
اکله از ظلم دستم قهرش کینه خالی جهان	

چون نهند از بهر عدل و داد با اندر بر کار

سر و ستان شاهی شمع شبستان نصین	خزیده سلیم جان جهان سلطان مین
مقصود از عیب سل معصوم از حله برین	دال ملک ولایت روزی شرح کسین

سنی ام نکات صورت فصل المخط

روح عالم قلب اسکان سر حسی لم یزل	مخبر دیش اصلش مخزن علم ازل
علت ایجاد آدم عیب خلق عمل	شایخ روزی است ذات نردان اسفل

فصل اوپرون خسته وجودش از دن ابرو

کوه کبریا است عیسی سرخ و سبز
 از حضرت محمد را چو راهش نترس
 از حضرت جبرئیل است حق بودش عجب
 آفتاب آسمان را بس که داد که
 در وجود کاشش اسرار زردان گستر
 مکن داد صاحبان ذرات عجب

اسم عظیم محمد را در کتب عیون گوی
 مرتضی و مصطفی و مصطفی و مرتضی
 نور از دست حق شمس لضحی بر لب
 جان حسیه رقیب زهرا اولیادار است

محرمانت چرخ رفت نور بخش آفتاب
 حادثه که در حبه استوان تمدن از قدم
 از شعاع روی او در صافش کلمه
 لطف اوپرون رخه و فیض او به عظیم

قرب او باشد بهشت و عهد او باشد عهد
 امر آباء بسع و فتنی هر سه کهر
 دادی که از او بردمانا بود فرق لبه
 ناطم هر چه را در آفرینش را پر
 نیست از کس که بدیش کرده باشد بر لبه

ای میرتاج بخشش که درون حشام
 نیست هر دفعه عباد خردند حشام
 قائم با حق وای قائم ای دین را توام
 مونس آساکه بود در طرقت این علم

از ترانه من جدا پسند چه برداری
 بایهت ای نور سی تا مرا بر بود
 زان چه گوید در کمان قدر تو زان بر بود
 لیک دایه نیستی از حق چه با از نیاب

دور از تو کج شوم شب
آخر لظه ای برستان کن
داین عالم پیر را جوان کن
باز ای که از کفم غم نداشت
در یک طقت و توان رفت
عشق تو کوفت چون رک پوت
از تاب خزان صاف ای دست
افاده به سحر پنج داب لغوت
ای فارس زده کار لغوت
ای داریت هفت و چهار لغوت
خیز در بر داد ز زرس
از غم شه ز کن ز لغوت
طرف ز دصال تو بستم
کردت شوم قدر لغوت
دور از تو چه ذره با قرارم
از شدت اشطار لغوت
ز یک دل ز لطف زدی
تجرب در استار لغوت
سلطان ز غم حسد و دردم
بر دار ز دل غم لغوت
دانیل کنایه تر ز زاریت

دور از تو کج شوم شب
آخر لظه ای برستان کن
داین عالم پیر را جوان کن
باز ای که از کفم غم نداشت
در یک طقت و توان رفت
عشق تو کوفت چون رک پوت
از تاب خزان صاف ای دست
افاده به سحر پنج داب لغوت
ای فارس زده کار لغوت
ای داریت هفت و چهار لغوت
خیز در بر داد ز زرس
از غم شه ز کن ز لغوت
طرف ز دصال تو بستم
کردت شوم قدر لغوت
دور از تو چه ذره با قرارم
از شدت اشطار لغوت
ز یک دل ز لطف زدی
تجرب در استار لغوت
سلطان ز غم حسد و دردم
بر دار ز دل غم لغوت
دانیل کنایه تر ز زاریت

دور از تو کج شوم شب
آخر لظه ای برستان کن
داین عالم پیر را جوان کن
باز ای که از کفم غم نداشت
در یک طقت و توان رفت
عشق تو کوفت چون رک پوت
از تاب خزان صاف ای دست
افاده به سحر پنج داب لغوت
ای فارس زده کار لغوت
ای داریت هفت و چهار لغوت
خیز در بر داد ز زرس
از غم شه ز کن ز لغوت
طرف ز دصال تو بستم
کردت شوم قدر لغوت
دور از تو چه ذره با قرارم
از شدت اشطار لغوت
ز یک دل ز لطف زدی
تجرب در استار لغوت
سلطان ز غم حسد و دردم
بر دار ز دل غم لغوت
دانیل کنایه تر ز زاریت

هنر نذر سگان کز بیت
 ای طبیب جان دل بر حق
 باز آئی که باز عین سطر
 ای اصل امرالین تسنن
 دستی بوقلم رشتن زان
 امروزه که روزگار به خوات

آخوند مکرگزار انوش
 ای حق ز وجود تو محقق
 از تو شود آشکار انوش
 بر دامن تو تسل کن
 بر قبضه ذوالفقار انوش
 بگوشه جهان غم رک و دست

صافی زبیر نانه ابر دوست
 کرده است رویت هزار انوش

ای شاه بزرگوار انوش
 ای انکه بجز خنده ادگر کس
 ای دست در تپش از آتشش
 ای عالمه حسن سیرت تو
 ای انکه بر کت شهبان را
 ای انکه بر حق ره بر سیاه
 ای صبره درد مستمندان
 ای آیت رحمت الهی
 بازم بر روی تو کردایم
 در غیبت تو با صفیان
 بر ما زود فاعلای بحر ان
 باز آیم دوستان نمایند

رحمی بگر از انوش
 فضا کند شمار انوش
 قسم جان دنا انوش
 دیوانه در شیار انوش
 باشم بر انک انوش
 در ذات تو افکار انوش
 ایتم بر غنم دوچار انوش
 رحمی بمن فکار انوش
 با دیده اشک انوش
 رفده است چه نام تار انوش
 زین پیش رو ابدار انوش
 در راه تو جان نثار انوش

از خود کز انوش
 ای حق ز وجود تو محقق
 از تو شود آشکار انوش
 بر دامن تو تسل کن
 بر قبضه ذوالفقار انوش
 بگوشه جهان غم رک و دست
 صافی زبیر نانه ابر دوست
 کرده است رویت هزار انوش
 ای شاه بزرگوار انوش
 ای انکه بجز خنده ادگر کس
 ای دست در تپش از آتشش
 ای عالمه حسن سیرت تو
 ای انکه بر کت شهبان را
 ای انکه بر حق ره بر سیاه
 ای صبره درد مستمندان
 ای آیت رحمت الهی
 بازم بر روی تو کردایم
 در غیبت تو با صفیان
 بر ما زود فاعلای بحر ان
 باز آیم دوستان نمایند
 رحمی بگر از انوش
 فضا کند شمار انوش
 قسم جان دنا انوش
 دیوانه در شیار انوش
 باشم بر انک انوش
 در ذات تو افکار انوش
 ایتم بر غنم دوچار انوش
 رحمی بمن فکار انوش
 با دیده اشک انوش
 رفده است چه نام تار انوش
 زین پیش رو ابدار انوش
 در راه تو جان نثار انوش

بحرم دریا نخواستند از آن محرق
 گویند سپاس از آن در دایم و کمان
 هر که باشد مرید خواهد بود که گویند
 چون نجستی فرشته را در راه علم و عمل
 آن نسیه است در دین خوانده بار اسفند
 چون نزاره سر و چون نمانی با بر
 چون نزارم با تو مگر جانم ز تو میسر
 چند لایق بود این گویند که در راه
 قصه شد گویا صاف نماندت که عاقبت
 ننگه ما بر بردار سس شدن از کمر است
 جسم چون فرقیان مکان در کمر
 نه فدای جانبی از لطف جهان
 عهد بر وجود سبط محمد است که است
 حضرت خاتم الانبیا صلی الله علیه و آله
 پادشاه ملک هستی زین دین است
 حافظ مکتب آسمان خرد و اسلم جان
 آفتاب جرح قدرت ماه نجم آسمان
 قهریزدان آن نسیه مگر که گویند
 آن شوی که فیض او خلقت آید بس
 آنکه بر فیض عمیقش سپاس را اسکال

گویم داز جانم ز تو است که گویند
 نیست از ای ز چون ز تو خرد لطف تو
 بر تار لطف حق در شستن و عباد
 سفطی آن خستیم از راه شکر تو
 گوید صدق این سخن حرفت که بر عباد
 چون بخوای ستمندی را را ام داد
 چون نباشد جز شستن کار فرما در
 نیست بر این است جمیع عباد
 در حد که ما را نماند ز خاند
 بر جسم نیست باب که است
 در خابین است غایت هیچ در حد
 از پس ظلم و ستم بر مگر که از عدل داد
 مقصد از شکر گویند که سبوح
 قائم ال محمد شافع دوم استناد
 داور کون در مکان قطب آن است
 نور ز زبان مهربان سر حق دین است
 که کسیر جرح باشد دائم او را بر مرد
 ناز قهرش با سوزی که را که کسیر
 چه را دور از خودش دور کستی زیاد
 آنکه بر لطف عظیمش اولی استناد

و است حق جمع گشت در او جلوه کرد	که ز بهت حق سیر از حول و اتحاد
بر زمین در که او میریزد کابوس بوس	شکست حدام او فردن ز قر کعبا
یا صفی الله صعباً اصعب للصالح لغوا	یا حواد الله و لیساً و جده افضل لبحواد
اندر این عالم هزارم خیزد تا داد	مر مر بر دست پای عمر لطفت در معاد
چون تو دارم کس هزارم هم از دست کون	است که مکنی است تا سوزی و سوزد لیساً
پادشاه الملک کردت اسرار زین	صفحه روی زمین برت از ظلم و
برده غنیمت بر فلین از روح ای سائمه	که قدمت بر شکستی سیر از عمل و

بر زمین در پیمان گرفتار آرد سزای

تا انددم از سار حضرت صالح حواد

فضل هایت برزه با بر عیان شد	کل شکفت بجهان سیر جوان شد
ابره با مان کوه در دگر گشت	با دما طراف دشر شد زبان شد
فروریس آمد در پشت دگر دی	حمیس ها بر آمد و سپاه خزان شد
گود بن برین برین سیر سخن راز	زیر پوند سیم چه مهر هنان شد
از کل داز کوسن در خطم و حیری	طرف کلستان در کف رضا حی بان شد
لبه بایر ابر لولو داده	داین صحرا عام معدن و کان شد
رعد لغزش چه دور زال لیدان	ابر بارش برخش باد روان شد
در همه جانک زند و نه از بسجی	داز همه لو آب چشمه حیوان شد
هله بر از دست از رخ چو مرغ جوان	کسی سبیل دگر چه کسی بان شد

عارض کل زبیر باع آتش نرود
 زاب بدان خاک رابع آینه دارد
 که کجسینه کسی ز طرف حرم کل
 ای که سینه شین ای ت عبده
 چه کجا بشینی ای کجسینه آن
 ای ز کجسینه زار کجسینه دامن کلزار
 باده باور نه زان سرور حرام است
 کجسینه از آن سرور است محراب است
 زانکه با دو قائم است هستی عالم
 لعرض آن بامه هر ملک کجسینه است
 آن سرنامی که نام او به سکاواست
 قائم مهر دوله از در داور
 خالص محمد بشرف امام عظم
 فیض نخستین امیر اول و آخر
 قائم آل بنر فقهه کونین
 قوت قلب با روان سپهر
 مصد عالم عرض خست آرم
 خسر کجستی امام زنده که از صدق
 داور دنیا که هست نور مجرد
 ملک کجاست مهر او به دودینا

مخ حرم چون حسیل سلسل هم که آن
 زایش کل طرف باغ درینا نشد
 دینه ز کس ز بر طرف کجسینه
 او که از سر هم عاصمت کجسینه
 خیزد کجسینه در ای که سر عیاش
 باده باور که کجسینه نهان شد
 باده باور نه زانکه کجسینه جان شد
 کجسینه از آن سرور بامه در جهان شد
 زانکه با دو قائم است هستی عالم
 لعرض آن بامه هر روح روحان شد
 کجسینه درین امام لسی و جان شد
 مظهر کامل که ناظم روحان شد
 خالص کجسینه که قطب زمان شد
 علت حسیل کجسینه با میان شد
 کجسینه در کس چون حرم حرم امام شد
 رحمت زرا کجسینه صفای جان شد
 آت عظمی کجسینه ای کل شد
 خاک در کس سجده نگاه پر و جوان شد
 حاکم عقبا که کجسینه کجسینه
 نوح کجسینه رانجا به سر از آن شد

علم دهم گرفت سر اسب طایف
 چو تکیه دوزخ جهانت نقد
 تا کسبم در غم بجز تو صرفت
 شد وقت کند ز غرض بر اسب
 بجز کسبم قضا شده در ظهور
 ادب چشمم در کشار و درسد
 بجز دنیا زمین و بر فزاید مار س
 بجز اگر ز طحله مردم عنود
 چو لطف تو تامل احوال بکس
 زین شد زن نه جای کس است صاف
 تامل رافت شد مردان تو راست
 ای بوی سیرت یزدان شاد
 قلب جهان داور داد حساب
 هر مردودش منتظر
 جان جهان تو نه جن و بشر
 ای طفل تو هم آنچه است
 ملک ازل بسجده نقش بر آب
 ای ملک بخشش در دایره خود
 بر تو طلب یاد بزرگان درود
 ای ملک از صدق نین بوس تو
 جانم عزت شد به بوس تو
 بجز غیر عنود روی در غرض نین در شرب
 جز آنکه تو آرزو بهای تو بود با هر چه پادشاه

اسلام و بهال دکت ضابط بخوار
 کسیت بر زلفشده و خلفه در
 چشمه ادره تو بود چشم نظار
 افکار ارض بر کنز از عمل به شمار
 بر از این قضا بر آید نهاد با
 در حضرت کرم چه آدم خرافقا
 مغلوب خصم و نفس هم پیش نین
 عود کنند بجز کس از گوشه و کنار
 با اسم عظیم چه کند خصم دیوار
 کمال مصلی او بود با
 کسب با زبان صلی منعم
 زودادش از آینه خود در آید
 بچین حال صفت کسب
 بجز دنیا زمین و بر فزاید مار س
 بجز اگر ز طحله مردم عنود
 چو لطف تو تامل احوال بکس
 زین شد زن نه جای کس است صاف
 تامل رافت شد مردان تو راست
 ای بوی سیرت یزدان شاد
 قلب جهان داور داد حساب
 هر مردودش منتظر
 جان جهان تو نه جن و بشر
 ای طفل تو هم آنچه است
 ملک ازل بسجده نقش بر آب
 ای ملک بخشش در دایره خود
 بر تو طلب یاد بزرگان درود
 ای ملک از صدق نین بوس تو
 جانم عزت شد به بوس تو
 بجز غیر عنود روی در غرض نین در شرب
 جز آنکه تو آرزو بهای تو بود با هر چه پادشاه

۱۱۴

بحث بربرگاه او زدم بوس
 که ای حسد لضع او ز باک غرور جل
 که ای کلای سیدل محمد تخت
 بهر منیف بهر مستعد بهر پسر
 سخن ذات حسد او نه قادر کینا
 عورت غا و بازده امام که است
 سخن برستم قطاب سیده معتم
 مر از لطف در کم یا نینه لکرام مرس
 حسن کمال من خسته بمن چشم
 تو نه سفینه ایران و فلک خبانه
 بر از طواف حرمش بقا تو حق
 لبوی سجد سرور و قسده گاه جهان
 مقام حضرت حجه و آن عصر که است
 بشهر دامن زینش محیط فضل و کمال
 حسد کمان دوستی مان بر دو جهان
 سیدل باک نبر لطف از دباری
 امام مهدی که خود شمع کون در مکان
 در عرض کرب است عدو عابسان
 سپهر مهر و وفا کن درین امام زمان
 سخن طاعت سطر حق با دشت عرس بر
 صفی کلشن و حسیه در وجه تحریه

با بهال سرورم پس این خطایه بر
 که ای مثال حسد او نه از دوا و
 که ای حسد طه اولاد حسیه صغیر
 تو نه غیاث دوزخ طحا و تو نه یاد
 سخن فاطمه دوز باک پنجه
 برت قدرش ن رشته قضا و قدر
 سخن تاب کرب است سر صغیر
 محو در چهار چشم دهر و بعد و خط
 که با صبح قیامت شکست ز نظر
 شفا عتم بنام نیز در صف محشر
 بجز آن شدم از فرط شوق راه سپر
 مسجد علی که سراق بوده بر در اول
 حکم ایرد داور امام جن و بشر
 که با قدم زازل شد حدوت امیر
 عرض حسد لغت خلق جهان کبر
 دلیل شرح بیان نور و میره حسیه
 و آن غایت سعادت شاه دین پرور
 ملک ملک ولایت امین داد آرد
 نه سپهر صفا داور محسبه سیر
 که شته بیس صدف ز او بش در
 بهار بیع جهان و نهال فیض نر

فانی صرف بود که کنش صرف نظر
 بودج فضل از خواهر رسیده سگ نظر
 ستم رود به عدم از تو در همه کشور
 ز عدل و داد غایب است غیر نام جز
 در آغوش زبرد که ازین غایب رسم ارشاد
 بجن خصم زن آتش ز رخسار تو شرار
 که بی ظهور تو بر حسن ز کبریا حضرت
 که با تو زاریست است و تو خدا صغیر
 بر شایه که با سیه وصل گشت بحر
 نمود صبر فرخ از حد انتظار گذر
 که روزی ما شود از کردش سپهر لبر
 ز عشق تو چه مراد درع آهی است بر

جهان در آنچه در ادب تصدق وجود
 خرد تو اند اگر ره برود به آتش
 شایه توئی که شود از تو ز عدل جهان
 کون که روی زمین را کرده جودم
 و پاکه شطران را لب سیه نفس
 شر بر جان روزه سپهر دشمن سلیم
 با برای حسنه در ظهور کن بحسب
 در آغوش زاریست شایه در آبی در بی
 هر روزی که گشته اندر فراق بر شام
 زهم بر آه تو چایسته دید آساید
 لب سینه شام فراق زان رسم
 مرا چه بیم اگر خصم آنگه همه تر

سک خجل گمان تو چون بود صانع
 سراب بود که مرایش امح که از در

به بردش ترین شریک تو برین بنار
 یکا چون صبح و صید چون زلفان
 هر چه غیر من ز من شایه است و آرد
 یکا گشته جان فراق گشته ز کجای
 شده و باغ چون جان شده ز غم غم از
 یکا ز در کل با یکا خالی از عیار
 رحم گلشن لرم و مرغ دادی مت
 یکا برده غم ز دل یکا گشته غم

به فریاد تو زان به باره ترین بهار
 یکا روح غم می یکا جان ادرا
 گداز گشته یکا شمشیر ملک گشته
 یکا گشته بکام دوست یکا گشته غم دوست
 جهان با زنده جوان به بن با زنده رود
 یکا حبه سینه یکا گشته بافت ط
 زار بر زلفش ز باغ سپهر سای
 یکا زنده کرده دشت یکا تازه کرده

عشق
 در هر کس
 در هر کس

ز انواع گل حسن بر کرده بوستان
 یک عارض تان بدی می هوستان
 بر از مرگ طرف باغ زار لعل خور
 یک کشته عطر بر یک کشته زمبش
 پای هیبت رو در به ماهه طرف حوی
 یک سپهر مهر دماه یک ماهه نشاط
 الله امر کار حسن دیگر کشت رشوق
 یک یار عربان یک یار سقبدان
 بجمعی همه صفای شام زج فزا
 یک مطمع سرور یک مجسمی ز نور
 شوشاه دین پناه امیر ملک سپاه
 یک زودت بار دواج یک زودت بار
 امام جهان کشت را من محبت رار
 یک چینه ایگان یک را کاهیان
 سپهر جلال و مجده جان کمال نصیر
 یک راه باد قوام یک راز او خور
 هر گاه او که به خاک درش نهند
 یک عرش کبریا یک آب بند ک
 اگر فیض امیرش کند طبع را مرد
 یک رحمت خدای را یک مخزن دور
 بر از جورش زمین ز اسلام نشانی

ز ابر سیه پند سر کرده گوهر
 یک در مواروان یک رجب جوار
 بر از گل کن رشوت بر از لاله لاله
 یک کشته خنده روی یک کشته غدا
 که سر سبز شده به باغ دیگر سر دجور
 یک ابرو صفت هیبت یک قامت سکار
 پهلود شاه دین امام بر ز کوار
 یک عمید مردمان یک فخر روزگار
 جمال و لایعصر شده در زماطن آسکار
 یک منظر حشره ای یک غنیمت کردگار
 حسد و ملذخ خراب و لای جان نوار
 یک زودت مرتفع یک زودت مایه
 هفتی حشره نامر و صی سی شعار
 یک رخت غل یک را کانی یار
 سفر صفا و خبده شرمه لیت دنا
 یک روز در از دیا و یک زودت
 ملک عرضت یک ملک در در فقار
 یک اشتاب از او یک را از او
 زه حسن و بی کشته صانع امشار
 یک در کزده تسیان یک علیه جان نثار
 فاین الامام این که از احدی شکار

یا کشته نعل یک رفته از میان
یا رودی در حجاب یک دل کنده فکار

ای دل غافل گشته خشم افزون از بار	بایدت رزدت بردان لفظ کردگار
با فضل یک بزدان دشمن صرف عذر	تا که را در این سینه یار خود چه بود یار
کرده ام چون حسد ای خوشش نعل اول	فانغم از مکر این فرعونان تا بکار
با تو کل از هزاران خشم ده سده گزشت	اگره را در دل با یکا شده غم هزار و هزار
بتریز ز خود دشمن نیست بر من کار اگر	کز تو کل بوی من نیست در عریضتوار
دشمن را اگر بود بر برت خود اعتماد	درستان را از خدا بدست دایم تقاضا
ای که کفنی نامرت با بکند در دشمن	تا ز اسایش کف آرزو نام حسنیار
دوستی با بانک از قدرت فرج است	ای برادرت سخت چه باید کرد کار
استی با صلح کل جانبار در عقل است	کز نفاق خدعه هرگز کس نبرد کار
این سیاست نیست کز تو حاصل از نون	رایح سعادت نیست کز تو دوست زانای بکار
خشم بسیار برون از دشمنی در خوف دم	دوست سپاه من بر روی سپاه او
گر کز حسان به یک از مهر کرد و با بیان	خوف کز نمود بر آرد کز از حلقی دما
دشمنی ببرد نام فرج فکارت است	نیست مردا کز نرود دشمنی در کار
دشمنی از زرت به زایر حلقی از خط نفی	چون جوان را ز قال نعت آمد اشطار
خود کز غم با بران با برت سسکونی	از خود شد چشم آخر کجا با جوار
از سیاست کز ز دلور دماشت با بر من	کز دایمت است درانت و در علم بر قره
دو غیر آن دانم که دوستی با محران	جمع صندین است با باشد کتس غم کلکار
دو ترود و بمنز هر یک بکار خود گزشت	جبهه از بعضی است است ایمان از هزار
من نباید با بدان چو م طریق استی	بایم با یکدیگر جان شد همیشه دوستدار

این کجا باشد اگر من با بران جسمی کنم
 کز من است نم ز کزگان با مردم حجت عزت
 منت آید بر عزت از بیان منضم نیست
 آن یک از فطرت عادت همه بدست
 خصمی اثر از باس چون ضرر در تو مع است
 دو دشمنی اینجا است زایم محمد در طرف
 تجربت کدام لبی که غافل از کید خود
 بی شرف مردمانی دشمن علم و عمل
 سحر از رفت و تپچه چشم از سر
 بر غلام شیر زردان رو بهان با قیل و ناک
 زده با راستی در ظلم بر حلقه سنن
 بیک عو عو که از بر سو بسویم شد بینه
 که به تپری نگو زده شیطانی ضعیف
 آری آری چون توانه کرد فکر باک
 ای که آزارت باشد همیشه آرزو
 گاه این دان بر بگنیز بسوم حجت
 خود کز قسم آنچه بچو ز آزارت کن
 از کافات عمل غافل مشو کز عیاست
 بر تو که از مردمی مردم آزارت کن
 کیت با لک آنگه بر مردم کند جو بر دستم
 وز به شکر بر عادت اعتقادی با زمین

چون از پشاک کرده ام بپوشه کسب
 در مسلمانان ز اینان با مردم شده بر کنار
 ز اینهم دشمن در عین منیت یک تری از خفا
 دان یک از فطرت حجت سکنه از با آزار
 با مردم از خصمی این قوم کردن خفا
 دو ستر اسکروده افزون نماید سنگ عیار
 در کف نشی بر سر نفس و دل کشم بود
 با در حجت دو در مانا طلب شرف و مقام
 شفق اندر شرارت حجت بوجمل وار
 جمله در کشته چون لکان بر آزار کنی
 وز چه با راستی چون در روان در آزار
 صوت صحیح زایل ایم کرد از درون
 بود چون تقدیر با فرستم از آن کرد او
 با کسی که در خداوند است در هر حال با
 دیگر خوف کسرتیم با بنداری هیچ کاه
 گاه نهه مردم مشتق سگنی خسته در او
 با نفس با دوست عدت خرج کج در
 حجت اندر حجاب غفلت خسته فر کس در او
 با میرت فردا از این اسان بر آزار کنی
 کیت ناهجی آنگه باشد در جهان بر سر کار
 با بدان چون کرد دست نیتقام از کار

یک دور در زمین بگردان
 که هر روز را گشته از تحت خون آسمان
 که هر روز است خوار به جوانی پیر
 روزی است که فرخ دور زمانه نامست
 یک دور زری پس بس بود از آن روز فکند
 چون درین دنیا باشد غیر امواج من
 تا مجلات دست از مردم آزار می کشد
 حق مردم را ادا بجای غیر هر گشت حق
 عاقبت از این سر چون نکند در راهی آ
 فرخ طریق موعظت پویم نه راه چشم کین
 که بزوری سپند فرخ در دنیا بر سر رسید
 با دست بر که گشتی که از جور و محن
 بار غائب از نظر غیر و در نظر
 نور عشق نذر سرم از چون استم ایچا رسید
 دوستی دشمنی بگردد و سپند عظمت
 ذریه شکر رسیده درنده نه طرف محن
 چون زهر بر حجت حق در محن نه صوبه کرد
 تا که آیات الهی افزون از حساب
 باغ چون دست عدل نه زار بر مدارد
 ابرو کهنه در آید دزد دست عدل

کاین سپهر دار کون بر کز نزارد عیب
 که نوار مر را گشته در جف خون لخته
 گاه ما دور از حسیه سازد طفل شر خوار
 نیکو سکر در کجی شده انکه با ما بود بار
 بر سکنه رفت انگوشه به دار ابر که دار
 چون در این صحرانما باشد غیر خار در دار
 نفس باشد از نفس شوم بر کسل چهار
 مال مردم را مخور چون مال باشد مستفا
 بهتر آن گز ما باشد نام سکو یا دکا
 بر کسی اندر زمانه شده بحسیه می خور است
 بر که بنز بر خود خود مر شود آخر لوار
 در شمع لطف از چشم در راه
 قائم آل محمد سر عیب کرد کار
 با قیاحت سر رسیده در کن رجب
 در رسم کل فضا در باشد نه حد و کرد
 کف کمر اندر ض را مصداق آمد لزار
 با نظر بابت کردن کوشش که در
 تا عهد خسته ای با افزون در شمار
 دست چون باغ ارم نه زار بر مدارد
 با رخسارهای مشک آید دزد دست

باز چون چشم نگارم گشته عیبه در لهر پ
 قمری امیر باریسان نغمه نسج انزور
 فرشت دسار چون سببا گسرده امیر
 ساقیده باده صاف بر صافی از صفا
 در پی مدح و لعن عصر سلطان زمان
 دالای ملک و دیرت شاه رفیع وجود
 آسمان محمد و ثورک مهدی صاحبان
 حسرت و حسرت سپاس دهد او در اراشم
 امیر آبا بر بسع و چا رما در را پیر
 پادشاه و ملک رسی رکن دین سلطان
 روح عالم قلب اسکان سر حقی لم نزل
 مظهر و حجب که نه در حجب وجود امیر
 نیست با بر شکر کسی مختور در وجود
 منشا الله پاک پشمس الکوون ق کمال
 رکن ایمان اصل عرفان قوت قهر تبلی
 یاد و سیمبران و دالای کون و مکان
 خاتم اورا بود از خاتم بر شوکت سید
 خاک پاک نمیشد کمال لعل و سلسله
 در هیبت آیه اگر حشمت حد آسرا کفر
 ای همین نور کبر مطلع انوار عیب

باز چون کسوی یارم گشته عیبه در لهر پ
 سار که چون سبب در لوار سبب
 مرغ زار و شکسته چون غوغایان
 تا بریزد صاف طعم در آبی سار
 عین دانش اصلش حسرت و عالم مدار
 کوه کج برایت مکن در حجب شمار
 اقباب حرج حشمت نجم برج آفتاب
 سرور عالم پناه و قدرت بر مردگار
 منشا ای پادشاه افلاک حشمت و چا
 اول قطب مطلق سپاس را افشار
 انچه آمد از وجودش سر زردان آفتاب
 دست از انچه هستی پدید این سبب حصا
 نیست با بهر شکر گران در عالم اسباب
 مخزن الله لوار کبر اجد مصباح لعا
 مرضی را نور عین و مصطفی را امد کار
 پادشاه مشرق و مغرب امیر کمال
 سنده اورا بعد از تاج ذوالذکار
 روبروش آن عالم بوده رودر مظار
 در چشم شاه کجاست در سحر القوار
 ای از نور وجودت گرفته کنی اسباب

ای طفل هستی تو آنچه در عالم وجود
 ای وجودت بی‌الله قبالت و جان مستبدان
 سینه ز یاد در اندر عجلت لطف تو
 یا منی نیست و تا فریاد است نه ز ستر
 ای سلوک کانیات انز کفایت در
 یاز و صبر است حسن برده نیست فلکن
 رحمتی آفرای وجودت رحمة للعالمین
 بدن در شرم الهی در دل منکر شر
 اندک لعل به لعل بیخای لغت
 دشت لیلین با حیات محمود در دل
 چند تو شدم جام ز غنم در شهر حرا
 ام بر زدی نه در طمان منهور کن

صافی از سحر و جادو گر که این است
 ز سحر آل علیم در که یام کن

اسلم ای داور کبرستی مدار
 اسلم از رحمت یزدان بار
 اسلم ای مهدی موعود ما
 اسلم ای مسد مسجود ما
 اسلم ای حشرو اسلم خود
 اسلم ای دال ملک مشهود
 اسلم ای حجت پر در دکار
 اسلم ای پارسا را امی
 اسلم ای خرد مسعود ما
 اسلم ای عالم از تو بر قرار
 اسلم ای گوهر بحر وجود
 اسلم ای ذات حق را حجت دار

اسلام ای بر دو عالم پادشاه	اسلام ای پادشاه دین پناه
اسلام ای مایه عز و وقار	اسلام از خرد و کسب پناه
پوشیده از ظلم قطره زمین	ای ولی عصر مصباح بعین
از بوی دفع قسم دست بر آرد	ای نور ادرت خسته ادراستین
رو در هر از ما خسته از ابر مساب	ای محفل از نذر رویت آفتاب
رفت از کف طاقت و سر در آرد	در فرقت کشته کردن حجاب
صفحه کستی سر اسر شده خراب	از دور ظلم و لطمه القاب
چهره کن از عالم سبب آشکار	عدل حق وقت آمد کن شتاب
از بران اولوی تو گردیم و پس	ای که نزد پیکان را خیزد کس
چشم لطف از حبه از ابر بردار	پس یکیم دبی نو از فریاد کس
لا حرم از صدق بر کوی نشسته	صاف از غیر تو چون طایفه است

تا مدت دوستان از دست

فرح است از دست قهر از کما

بغیبه خسر و دنیا دین شد آشکار	بغیبه خسر و دنیا دین شد آشکار
روز که در غم با غیث محرم	روز که در غم با غیث محرم
روز که در غم با غیث محرم	روز که در غم با غیث محرم
روز که در غم با غیث محرم	روز که در غم با غیث محرم
روز که در غم با غیث محرم	روز که در غم با غیث محرم
روز که در غم با غیث محرم	روز که در غم با غیث محرم
روز که در غم با غیث محرم	روز که در غم با غیث محرم
روز که در غم با غیث محرم	روز که در غم با غیث محرم
روز که در غم با غیث محرم	روز که در غم با غیث محرم
روز که در غم با غیث محرم	روز که در غم با غیث محرم

پنج از این زور سیر فرو شایسته
 این صبح مخمزه ارض لم یکن فیها شمس
 باد نوردی محسبه خوش امر کس
 باز با له طرف که در دست بر باغ جن
 شرق تا غرب جهان کرده حشر خوردن
 جل آن در نواد استهری که نمه سخ
 باد شاه صفت است کل را چون
 بهر تاراج رستان نمده نورد زبان
 زاله از راه لاله لوده لوتور حباب
 عرق بحر با که از راه لوتور حباب
 بسکه لستان شرح کینر کل در کل دیده
 دست کرده سخن از راه تو در سخن
 کفیر اهد من اصد آن که کوه در
 خورشید است آن نقطه حبه کوی
 که بر آید بر شب عین مردت
 ای است فتح هرگز اودی موسی
 زان کشفه در که در حرف تا سر اعوان
 که بر کینر روی منار لوس کرد مشک
 قدرت موسی شوق فر خط اودی
 نمه شعبان با که در ابرشتی ته دی

حبس از این وقت عت فرما این کار
 قبل اللہ و اللہ قال فی اللہ صابر
 ابو ابازی ای خود بهشت و کس
 باز نامه مرغ زار آمد میان مرغزار
 طه سلطان درشت فر نو بهار
 کل کلشن رخ نمود و نسل این شکا
 آورد اسرار در آورد از هر سار
 از این کرد هر کس قطار از قطار
 هله از راه کشفه کوه چون بخت
 ساز زور دم گمنه آغاز در کس سار
 کاو طر لقلب عن جسمی لغز لثون
 کاتب صنم لکی زان از و صوفی
 رحمت حق حسبه که آن لظرف در راه
 کعبه بر میل که دارد نمه از راه
 است این ساعت که باز آن جوان در راه
 ای با ش بر بار یک بین سل وینا
 زان شکسته در لظف که در شکر نه از راه
 که بر آید زور دست بر کس حجاب
 به کعبه قطره صوفی از راه اللہ
 وقت آن آمد که کوه ای است عیار

کوه از راه لوتور حباب
 کوه از راه لوتور حباب
 کوه از راه لوتور حباب

یزیدان بجز از سر است طن ز ناز
 عید مولود است را سوده می ناید
 باده زان مر که بنده جریه زان سلسل
 باد صافه لجا فیه ده که جان کبر در زانو
 از موی مستوق کوه کن سخن صافه که است
 در موی لعل لعل لعل لعل لعل لعل لعل
 که عید در عید است لکن بنده
 عید ما کرد اما زنی بود و لب
 نیمه شبان که عید صافه صافه است
 است عید اول است که در درگاه است
 کعبه میخونه ساد در اد حق ز غم کیش
 می است آفریز که غیر دست کن که صفا
 نفس یک اجنه با شربنده دران پیر
 کعبه چون نمصرم نفس دون بود ۱۴۴
 ما بعد از ششم فوسر کانه ز راه حق
 کار کردن اولین منزل بود در راه است
 پس بنان بسته که کعبه کعبه کعبه
 دست عرف حضرت است است است است
 روز؟ چون شام کرد در سر آرزو هوا
 یارب از جرم خطا رخصت آن در کعبه
 چون در آدل کند با سه کاف خود کعبه

روز از آفر است سم دست از خفا کردار
 روز سعادت ما را با باده مر که کعبه
 باده ده زان مر صافه جریه شش جریه خوار
 ساغر لکش برده تا دل دگر ناید قرار
 در حسین شب سکوان رخ عبادت است
 عالم فی اشیب کان دعیا لله ز صابر
 سینه که است نراد است ز نوس و کنا
 که طایر کس نکرد ای برادر کا کاب
 گاه عیش نوش دلوت بر دردمو
 جمله در در در خاسته در حق است
 فرخ از جرم یک است از عمل نجی کاب
 چند اندر قید جاده حسن سینه است
 شیر مرد اجزا بعلت تابع فر کوش
 پس فرود از کعبه این دیو فوسر هوا
 یک نفر از ما نکرده با لیدر استوار
 مکه ازین کسرم فوسر من کوه کار
 دست صحت بدل مخزون چشمی است
 فرضی است موقع رحمت مر شام
 یکیشی از روز کن اندر عبادت بنده
 تهنیت ده است بر روز خا ما که از
 هم در اخلاص است از رفیع از ما

یکدیگر بر روی حجت بملات نبوده ام
 که بر آن با جیشی جوده بخزندیم
 یا نسیمی است دنیا و نیست آخره
 که در فوج ز ساری نه در عهت عمل
 نه ز دوزخ ترسناکم نه بخندم از دوا
 جز موت می خورم از خوشتر چشم
 رت عاقبت فضل است نه امری
 یک گنه از صده هزاران در گویم بعد
 عذر ما پس بزرگتر از فضل عمم خوشتر
 میت از دوزخ که ما را چه در عجب سفر
 صفا کرد بر عروس سگت رف کرد
 که کله اسی کف آه ایش از پینه
 که شیل شیر زردان چه قائم است
 اصل دین است زردان داور کون
 حضرت خدیجه دامه سلطان زمان
 مهر صاحب زمان شمرده شود
 فدای منی نو خاوند امواج از فانی
 آنکه بی مهرش نه بار و طهر از کس
 آن باد این جیل له اش نمزود
 آنکه با شمرده چشم ملک فاکه
 آن ایان بر عی سران چنگ قطبان

بنده خیرم باشد غیر بر با صفت
 حکم حکم تو است و امرت از حشاش
 عیبی است انت ما مولی دیت مستجار
 در کتت میر فضل ز با نه پیشار
 خواهم بگردانم نه م نه فصل امید دار
 جز رفت نیست ما را امر در کتت
 دست ما بعد ل نه نه فاف الکبا
 در بحال خویش که ما قیامت زار
 جسم فرما بر دل مخزن و جمال فلک
 ام ز قدرت کور لطفت ای که چشم فرار
 دست زن بردم از شوره کان کور
 فرسایم ز شیل شیر حق کرده
 اردوستی قطره نه کبر جوش در شام
 عین داور ستر اگر نود حق کوه دار
 قائم آل پیمبر ملک هستی ز ابرار
 بیشتر از آنکه سازد امر کن زان
 کل بنم مستبیز دهم بر ما استیار
 هر که بی امرش بریزد زمین بر کما
 که ز نور لطف او بر دالما گشت یار
 بر درش کویان صایه در در افتار
 آن که دلده غیبی امیرم فوق دار

حضرت زین العابدین علیه السلام

نه زمین یکال شها بودش شد سچم
 که قلم کرد در باطن و بگرد کرد مراد
 فخرت نه است عیاشه عینا بر حجر
 حق بر حق و با بجز حق که تو از کف کس
 که بر شد محراب انور برده عینت لسی
 که نه پند دیره خفاش نه پند بر کس
 طایفه ایست عند العقل کالیه مکتبی
 غایت است اما از او نه غیب مطهر
 یاد است که کفی ادک که لیه لیه
 آفتاب صبح می بر تو شایه حلو
 المجل ای بادشاه عینت لیل
 که زنده به حسن برده برداری بر او
 پادشاه از کس از خیل همان توام

که پند را ذات کس که دل نه شستار
 فضل او جدا شود اما کج از صد هزار
 حیات کان خاتم اینز عشره فی بقوله
 باره که کردم نطق خوشین را اینها
 در دجودش کس کس کرده شده خوشی خفا
 میت لفظا به شمس این زرد بر در شایا
 نور حق لم تحب فی طریق الکیسا
 غایت است اما از او ظاهر بود لیل
 عینت لیل و کفایه مع الکیسا
 زرد فرماله حضور از دست این شایا
 اینط را از صد روزی شده وقت از کفایه
 سجده که درت خستد فی از صد هزار
 ریح سبب بر شیر مردان میایم اینها

از دست صانع بخواهم رفت غم جابر دیگر
 رفت خود را شهنش که در مرغ از دور برادر

ارا ام می معنی از نظر
 فاسم الله در وقت محبت
 نفس عمت عهد رحمت
 ای بر به بر شیر از اینها
 بر کس از خیل است آن توام
 نه چه کس با شمس که صفای مرگورا
 عدل زردان خسرو جن و بشر
 قاصم الله عنان عنان کفر
 عین بر محبت داد عال کفر
 در کلفت زاندرش بر شتر
 وقت کوز توام بر من کوز
 جوی عدنان لسته در وقت کوز

عاشقش را با شاد در جهان
 مشهور در نظارتش تمام
 با تو فاسد شد زاج او زکار
 باز ای صبیح کن این شام بجز
 شب نه اندر نظارت روزگار
 وقت شد کز رخ اشبار خویش
 اقرای قهر حشمت از بازار
 جان خود را از دکان میسیدیم
 در قبال خشم بر آیین مرا
 غیر وصل و بجز تو نفع و ضرر
 نیست ما را وقت و دور و دیگر
 علم از جوهرش روزی روزی بر
 تا زلفه زود غنیمت ما بپر
 و این شب غم را نشد شام سحر
 محسین را بر زنی بر جان نثار
 قدر کن این قاپران به کبر
 بر جان از قورس ما را خبر
 دوستی تو حرام است و سپهر

صافی ارد در حفظی ششمار
 در خطای او بر صحت در گذر

دل در عسل چه یونان لبم حد
 کوفتم آنکه چه بتر آید از بد در
 دیار سنوف در دستان شاد
 بد کلام شد در کلام زامل حد
 بغیر حرکت بر دست ز رطل
 کوفتم آنکه زده ای در فنون علم شام
 ز قیل و قال شمر شد در علم افق
 اگر مطلع بر آن تو هر چه خبر باش
 کوفتم آنکه زده ای در مهول و کعبه
 فتم ز علم حسن آنکه نهته برین
 بصرف علم اگر کس شد بر راجعین
 که مرد حق ثوابش در بند در کاف
 کفر ز فطرت به مطالب سبک شاد
 کفر آنکه کسپری که نه نعل حد
 بصرف در کوفت بودی بصرف عمر صراف
 چه دور سینا کشتی تهر در چراغ
 شدی فصل سنسر بر تر از همه اسراف
 هم از سان سعاد ستم آنکاف
 که شت کل نشودند با به سل چراغ
 ز اصل خویش چه آنکه نه بخشید
 بر کس که به معنی که ماه بود حد
 از خشر ز لطفون کتاب به کشت

نام عقل تو تار نفس آماره است
 که حسب ل مجربین تو سر می آید
 مقام علم بلند است اگر آمانت
 ب علوم که خاک خرد در بر باد
 ز علم حقی که بهره در عمل سیکوش
 از آنچه دعوت مردم بر آن گذشت
 زنده بر عجب کردار نرغره سوز
 یک سخن چه درش بود چرا نم گفت
 تو را به علم و عمل است راه حیرت
 امام مهدی که عود عجب این حسن
 نظام کون و مکان در او زمین و آسمان
 بدیر شبه دوازده کشته کور جان
 شهر که است در مکان او خرد حیران
 شهر که پر کنند از عدل و داد روی زمین
 نهفته او در زلف بار و در همه معیار
 عندم در که او را رخت دینر کند
 وجود او چه سیول است بر صورت زوی
 دهر بر بارینا فکرتی در سخن
 بنماک در که او جزل نهاد خضر حسین
 امام می خفت فحش کل سلف

چرا مردم نادان نماند استخفاف
 دل نهوز نه پیر عفاف استخفاف
 عا لمدوام در این بحر خطر عفاف
 ب علوم که است ن کنه بجهل استخفاف
 تو را که تیغ نباشد چه حیرت عفاف
 بسی وسیع بود خود نماند استخفاف
 که تا عجب نماند از عجب استخفاف
 ز بریش ز من اردار اندک استخفاف
 که بر بار هر سپهر مکر و عفاف
 یکجا خسر و سعود قله اشرف
 که است خاک در رخسوس رام کبینه
 این از دادر مدار سطر الطاف
 سهی که کرده سخن ذات تا که اشرف
 سهی که بر کنند از لدن بیخ ظلم و عفاف
 گرفته صیت شمشیرش هم چرا
 مکیه نیده او در مقام قرب اشرف
 کربت ز حکم شکننده استخفاف
 در که آتش جوی از که عفاف
 ز آب سینه حیوان نمود استخفاف
 ز هر خلف که بود فخر مردم استخفاف

شده نه همی که سگزشم در لید
 بزرگو از شها ایو اولیا هم وقت
 عود هر تو زراش صلص ابراهیم
 را بگوید تو باشد همیشه استیصال
 تو را که فیض بود عام چون کفر محروم
 که فود شمس بود زشت در هر خطاف
 ز حضرت تو نماند که استیصال
 عود هر تو بر قوم لوط از حق حقیقت
 مرا به لطف تو باشد همیشه استیصال
 کسیه مکنه از قلب پاکت بر آرد
 تمام غم که بر حرکت در صافی
 بر مقام طینت کجا در یاد کفاف

در این برف در ما است لایق
 یکا هر روز که صد اسیرم عذرا
 بر تارخ ماه چون روز روشن
 سر زلف تا بشام یله ابرابر
 کنار بر تقاضا چه سردی به پیش
 فرسنده تر چشم از ز کس آ
 جمله به بخت چه احوال مشرق
 در کچه یار که از کند اذفر
 به لاله زره بن دراز سمنز تر
 از صدق لغزش که غاصر سم
 چه روح مجرد سرا با لطافت
 بر آینه ناکت ملک عدالت
 سخن گوید و بطبع و فضل در شاعر
 به علم اهدانه در چون لظا کر
 بجز خواطر حسیع ایار بر سرفش
 بود و اله حسن او بر چه و اکتی
 وی ازین علاج چون صبح صادق
 لیسل جوض کوزر شطابق
 حرفی به عارض چه کل حد لوق
 فرزند نه بر جسم از برق تارق
 حسد بکثرت چه عمها عار شق
 کت محقق ماه در سل غا سق
 بسوسن که سبند از نه لغتی
 کشت رصده به بنده عدلوق
 چه حور محبت آیت لطف خالق
 نازنده رود به سیمون نوزق
 سخن سنج و خوشنور و شیرین ذاهق
 چه صانع سخن فهم و عدل عا سق

بعضی تو آنکه در کاه و پیکه
 پامح سلطان دین قطب عالم
 امام معظم و آنکه کرم
 اول دلائل جهان فضا
 ارض بسی با ذلک المنزرا
 تمام جهان بحث خلق مخلوق
 و آنکه حجاب اهدر شام
 و آنکه کان کان نازک کان
 بند چون بودی اگر او صور
 صد ادریس انور دستان علمش
 چو نه شهابت رحل رفت
 و چو بگردان او که سبوق
 شهابیکه حق از تو آمد محقق
 تو آنکه آفتاب سپهر و دست
 نو در جهان و جوبت مبرک
 تو آنکه در وقت علق کور
 خود جهان را تو باعث تو مصلح
 جهان را وجود تو قطب است مرکز
 شهابین که اسکلان در عیانت
 ظهور تو در وقت ابراست اول
 اگر وقت باشد شهابت من کن
 از وقت آمد

بعضی تو آنکه در کاه و پیکه
 پامح سلطان دین قطب عالم
 امام معظم و آنکه کرم
 اول دلائل جهان فضا
 ارض بسی با ذلک المنزرا
 تمام جهان بحث خلق مخلوق
 و آنکه حجاب اهدر شام
 و آنکه کان کان نازک کان
 بند چون بودی اگر او صور
 صد ادریس انور دستان علمش
 چو نه شهابت رحل رفت
 و چو بگردان او که سبوق
 شهابیکه حق از تو آمد محقق
 تو آنکه آفتاب سپهر و دست
 نو در جهان و جوبت مبرک
 تو آنکه در وقت علق کور
 خود جهان را تو باعث تو مصلح
 جهان را وجود تو قطب است مرکز
 شهابین که اسکلان در عیانت
 ظهور تو در وقت ابراست اول
 اگر وقت باشد شهابت من کن
 از وقت آمد

بزرگوار که زلف لعل ناسی
 هر مغرب نام شرق
 شرف و عظم سپهر حقان
 ابرت بامیر محبط رفیق
 این البرایا امین کسند آن
 حسین مطهر ذات کثیر خالق
 که باشد طفیش چه سبق چه حدیث
 نو در زبانش چه صفت چه باطن
 معقولش در رحم ما و دافق
 نزدیک دایه نصیبی مرا این
 باوات هم از حشر است سابق
 وجودش کفایت است سابق
 ز حکم تو بطل تحقق زامین
 نو در راه شرف من محترم سابق
 بر اندازی از خوشش که غلغلی
 که در این سایه خرد شده عیالی
 زمین در زمان را تو ارقی تو عیالی
 شهبان را اولد تو نایع مفاصل
 گرفتار غلغله و دام عوالم
 ز سکر غریبی من حق
 صحرای نیست بر دل زن سراف

در آئی عید حق از این برده که
شما محفل کرده گشته قرآن
بجود تو از خست جواد است بر حقی

که طایم مطب سلم کرده فانی
شده خوار در دست عمر زبانی
بفضل تو صاف است از صند و دانی

بمع حق گفت فرعون تو انم
کنم بر ح از نام تو نظم این

الفراق از مهری صاف زبان
الفراق ای حسرت کی نشان
الفراق از در دار خندم
الفراق از قتل جور دهم
الفراق از سرور دین و دین
الفراق از شمع راه کاکلین
یا امام عصر، نور الهی
بادش با در غنیمت در آرز
الفراق از که هر دریا را خود
الفراق از هر دماست در خود
الفراق از حسد به صبح است
الفراق از بر تر از ما لاوت
از شهوت سطل تا برای
از زودت حق محقق با بر
از من است عجم بر عرب

الفراق از پادشاه سزودن
الفراق از روز بزدان افراق
الفراق از پادشاه جم شیم
الفراق از قطب دوران افراق
الفراق از سبب اهل بعین
الفراق از خشم ترش افراق
مسبب آن مسکوه بلفاف
نقد حق چنان افراق
الفراق ای حضرت حق را نمود
الفراق از ره تان افراق
الفراق ای دل بیشتت است
الفراق از ریشه جان افراق
از نمود حضرت حق با بر
از خود اندر آسیران افراق
حس دارم در راه تو از زود

نم از صحت و صوم از این باور
شما هم از غم از این جان از زود
آقا بابا به لغز از جور و بر
عمر زودت که کرم در صبح
بفضل تو صاف است از صند و دانی
کاه میره که میده از این افراق
از آن خورشید روشن از کرم
از زودت است با این کرم
عید سید در آن عصر با عیاد
مهر چنان آن با مع و مع
تو خسته ای از آن افراق
بادش در هر دو عالم خست
نیت هرگز تو خست از این
از دل که میبرد با خست
آینه نفسی با خست
فانی کل کلمه با خست

ای که حور از بند تو برده است	آفتاب از نور رویت دره است
ماه تابان از عذارت خسته است	ای به نودت شد و عزم ابله است
ای که خندانم کردن پستان	قائم با حق تو ام این جهان
بر سینه من سر حجاب آن	اردی که فاتم لمجبل
ای مرا تو جان و جانان ابل	ای مرا تو دین ایمان ابل
ای مرا تو درد در مان ابل	ای مرا تو خشم در م ابل
از ستم نه صفحه کستی حجاب	در فخر خوشتر ز ما است
هر صافی را به تو یوم ابل	رشته امید مگم ابل
ای نام محضی از قطب زمان	پادشاه دین شه عرش است

از ز تو پیدا همه هر دو جهان
 این بنای چند دایم ابل

زشته رو فرمای در در خصال	خسود ملک ملحت به بهر حال
تو نه هرگز کز دل لشکر خندان	تو نه هرگز کز جان بخت غنچه دل
بجز تو کس کند صیبه باجم کبوتر	بغیر من نشود شیر صیبه باجم غزال
بر آفتاب زده لب ز کور و کد	باده بیخ کشید ز ابرو چو عدل
از خشم بر زده تا کمر خست را	سینه بر آتش نهاد ز غل
چه لیروان بر لبش تو لیم تصویر	چه چشم است تو که بزم بکا خصال
بلد اراده از این مشوم چه در کس	بلد روی از آن مشوم بر لبش حال
چو نیست از تو ترا خیر بکار خندان	چو نیست بر تو را خیر می سخن ابل
ز ناما ز چه رو بافت سر جو است	که آنگونه به لم بر زبان رخ ز زلال

تو را که گفت که بس ز عاشقان برون
 دفاق را ز چه رو کرده ببل زلف
 کوزه چمن بجزت بر دوزماستی
 بی کمال فریاد است من که در غم تو
 پیای بس است کانه زادت آب لقا
 فقط ز رخ کسرت قدم از ارد
 ز دجاست که بر نام خون نالودر
 خواه بیشتر از این سراقم غیب
 پاکه بر کس نیست درت دورن
 پاکه فصل بهارت دابر که بر ریز
 پاکه باغ ریشه از لاله با غرق بهر آب
 بخت خسرو خا در حال ریز پرند
 چه فصل فصل گل و نمه نسج نه بل
 فلک درنگ نه از دستاب کن در هر
 بار مایه مرا ای مه حمیه مه صفا
 باره بر از ان مایه فرخ فرا
 چه به باطه فرد عشق بود صا در ل
 چه صابم آنکه به بندد ما در نعمت
 که ام صابم همان صابم مس ازل
 که لم مایه همان مایه که چه بهر

تو را که گفت که از دوستان سر اول
 فراق را ز چه رو کرده ببل زلف
 کوزه چمن بجزت بر دوزماستی
 بی کمال فریاد است من که در غم تو
 پیای بس است کانه زادت آب لقا
 فقط ز رخ کسرت قدم از ارد
 ز دجاست که بر نام خون نالودر
 خواه بیشتر از این سراقم غیب
 پاکه بر کس نیست درت دورن
 پاکه فصل بهارت دابر که بر ریز
 پاکه باغ ریشه از لاله با غرق بهر آب
 بخت خسرو خا در حال ریز پرند
 چه فصل فصل گل و نمه نسج نه بل
 فلک درنگ نه از دستاب کن در هر
 بار مایه مرا ای مه حمیه مه صفا
 باره بر از ان مایه فرخ فرا
 چه به باطه فرد عشق بود صا در ل
 چه صابم آنکه به بندد ما در نعمت
 که ام صابم همان صابم مس ازل
 که لم مایه همان مایه که چه بهر

پسر جابر زان مر که تانت وی
 ندان که جرعه از ادب کجی که گزیده
 از آن بزرگ بصورت و بزرگ ظهور
 سیل خیم اسل بادش ه دین برود
 دانی از داور محمد ابن حسن
 فروع صبح از کفری وجود
 این قدر است حدیثی بر سر
 پسر کشور جان قطب جان عمل
 شه زمین در زمان و شمع صبح است
 نهاده کوشن طه به بار نایع است
 شال قدر مطلق امام جز در لشر
 علم کس کند شمر کلین تخت شرف
 منیت مویس و عیسی که در معضل
 ان حسن جهان جان عالم مکان
 پناه مردم در مانده بار محمد جان
 نصیر دین محمد عماد شریع منیر
 اذا اراد بشر یقول کن فیکون
 امام محمد سر محمد احمد اسیر
 پسر مهرودان محمد سلیم دکه دانه
 شکر که خاک در آید از سرش هان

ظهور کفر خفنی عیب از دست
 خطاب فاطمه کرد دنیا کن از برای
 از آن شریک معنی است عشق قائم ال
 دلیل کل سبل خرد محنت سبیل
 امام شریک دسوز جهان صاب و صیل
 سهر صفت درکت به سپهر کمال
 غرض ز خلقت کنی شه عهده سبیل
 برادر حسن جهان شاه جهان کمال
 محیط کوفی در مکان و سیار در حال
 نهال روفه کن نه عهده حاصل
 که هیچ ذات اکثر بود در حال
 قوام عرش حسنه از نه خرد و حال
 عنایت آدم و نوح و طوطا و داد
 سفر حج همه سخن موعظ آزال
 حسن خلق مرام و کل حسن حال
 روان دانی و شش و شش و کبر فضال
 لایق و از بقیه فضل
 دانی خفنی مسعود از دست
 به سپهر دنیا صبر نصیر و جانی کمال
 شکر که خاک در آید از سرش هان

شهر گذشته بر حسب وجود او محو
 خود دیگر گشتن فرق از حد او را
 شهر که بر کنه از عدل و داد ملک جهانی
 حکم او است قضا و مطیع او
 سقی الحکیم بر هم لقا مگاس حق
 بری بر بند زلفش بر آنچه بدستی
 وجود او است چه خورشید و عالم در است
 به دینه نزل فرستاد تقصیل
 ز در او است که روشن بود هم پرانم
 در یونان و کافران به سیران کرد
 بر آید به بعین صفا حواج
 بز کوارشها ارام کل علی
 بز کوارشها از حقیقت نزل
 ذاب حر تو گوید زنده هر خستری
 کی تراست از نور خیر تو و شمس
 شها تو نه که در جسدین میان مقرر
 که عطوفت منی شها شمس حرن
 بوقت ایله لشی نمره حید بر آن
 فتنه از پست تو زده در زمین و کما
 نهفته رخ چون بر اکر برز حجاب
 در بر حرسه او ظهور کن محسب

چنانکه نیت دولت و مکر عقل
 عیان ظاهر اگر گشتند ز در حال
 شهر که گشته شود ز امر به شمس و جلال
 حرام او است حرام و حلال او است
 وللعهد و یوم لخصیب کاسر خیال
 خوردن از کف خودش بر آنچه بدستی
 نمود او همه نود است و در آن حال
 نه قدر خیرت الله فرستاد تقصیل
 ز نور او است که نه تره بچشم گداز
 کس بطاعت دعا و قرض عاف فضل
 قضا حجت خود که از او کنم سوال
 بز کوارشها ارام عز و جلال
 که کت نوز وجود تو باعث ابرار
 ز نور او در ترا فرود است آفتاب حال
 بود ز نور تو در فصل در کتاب سوال
 شها تو نه که گز تر زمین بجهت او
 که عقوبت منی شها نهدیه محب
 در آن زمان که کثیر تیغ از بر او قال
 از کثیر تیغ تو بر هر رخ از عدل و دلال
 کوفه علی لم مستی ز قرض تو اکمال
 که در ظهور تو ظهور ما بر کمال

محبوب ز ای لعل سادۀ عیار
مطلوب فرمای شسته به زنجیر
ار از لعل کلزار تو کمر زار به کل زار
سر در تیره لکش و ما هر تو در حیا

از چشم زلفت لبهت دست نظا دل
ای زلف تو چون سبیل تو در می عمر
شکایت قد ادر زنده و ماه
شکایت قد ادر زنده و ماه
شکایت قد ادر زنده و ماه
شکایت قد ادر زنده و ماه

ز ان عشق خور زنده دهم خست
مهر در من ارشدم غم خست
در بردن دل خالست کرده گرا
ز بجز زلف تو ز ذره سلا
مهر در من ارشدم غم خست
در بردن دل خالست کرده گرا
ز بجز زلف تو ز ذره سلا

رواهت عارض تو نما زودت لعل
مهرت قد ادر ز رخ فیلت کما
سر دایت تو امانت و مکتب
رویت صیحا کوسن ز طرف سخن

بچسبده در هم نه چون خطا تر لعل
ای بر پر چهره که مهر سینه باج
از رسم تو عارض زار سگ تو راج
در زده حش لعل سلسله باج

خند تو زینت بر آینه خسته با لعل
ان در بر صورت که در بر لعل
دان زلف تو زینت که بر آینه
کاغذ پیشش دل زخم میچه کوز

از غلیبه باریت ز دور کشته بر کل
کودرخ جو کشته و کور مظهر
بایت همه اندر دست است زود
بر صفحه سیم است تو را لفظه عین
در کوزه دایهت تو را خوشه سنبدر

ای عرض چون گل و شکر کان ز چون جان
در نار حجت کشته بخون بار سه بار
از عشق کلت زارم دارم ز تو لیس حصار
و از بار تو در بندم و بی بار تو در نظر

افسکنده دلم با تو در نار تیز ز زل
ای زلف تو دلم دل چشم تو چو درام
بمادام لو ارسوی سگس تو در دلام
آرام جهان بی تو رخ چفته ایام
ایام که بر در ز دل و جان فرام

چشم کمر از من بسته قفا خا
حسن رویه لبر کاباده که عهد است
اسکام گل در صدر هر دو کاه عهد است
می آرد که کتب من از این عهد عهد است
مرغ سحر از جانب سنجانه بود است

گرمی کند امروز خود ز رفیع ملس
عقاب لب با خنجر از زلف تو عهد است
حسن رویه با که کلر کتب عهد است
بیا و بیا خاتم از این عهد عهد است
ز آن مری که بر دانه فرم موثر در عهد است

کام که عیش و طرب و وقت منزل
سید دیار دست بر برار
لایم همان تازه تر از عارض دلدار
چون باغ حبان کنت در کوه کما
این حسن رویه با در بر ابر است زفا

کند از سرنا ز در کاس ز لعل
نفرین من با در کعبه مهدی گوید
سلطان با ن جان جهان حسن رویه
آن کوهت از آت و نور مفضل و مقصود
ان شب عینی که از او حق تیره نشود

عینی که ظهورش بود صاب ز نام
شاه در برابر دمی سبط عمر
مرات ضد الشمس صحنی زاده حیدر
حسوار زلی طبع ابهت شایع کثر
مجنون ضد ااصد صفا میر مظفر
دریا بر سخی عین دغا که در محنت

مگر که بود در عظم نفس الهی از بهر نشان خاک درش پیر سای
 در کفد کجا در حق آمد و نای موجود بودش همه از راه های
 نشان جهان را به درش روی تیز لیل
 قیوم سما فوق بشر است ایچو مسجد ملک فخر ملک سینه مجو
 در حسیه بوی قائم و تجرید باو شد آن کو زمین با که که سینه سید
 ناز بهر جهان یکند از عدل و فضل
 نظرحند جهان حضرت قائم مصباح سیدی که جهان حضرت قائم
 معراج صفا قطب زمان حضرت قائم شمشیر دین کفایت آن حضرت قائم
 سحر که به او خلقت حق یافت کمال
 ای کعبین بستان نبر کلشن حیدر دارا در جهان علت کل مظهر داور
 مسکوه سبل ما در کفر هر منور در ذات تو هزار هدایت مسر
 چون ذات ضادات تو یافت لفظ
 جابر و قضا حکم قدر کون و کانت نافه قدر امر تو اندر دو جهان
 اندرین کن عشق تو چون روح ردا بعد تو مرا دوزخ و جنت تو خیال آ
 بردم لطف تو مراد است تو سل
 ای مکن و حب صفت از قدرت داور سیرازه دین علم از لاسلم محمد
 هستی تو را قطب و رسل از تو مهر بود در تو باطن همه را ما دی و بر
 کایتان همه خروبه دوجود تو نود کل
 ای سیم شاه زده جودت ساقبل در شان تو قرآن عظیم است منزل
 بودت بنده سئل تو در حسن مکل نقاشی کشد نفس دوم همه تله اول
 باشد تو هرگز کز نشسته به کشتیل
 شد روضه میزبان جمال تو صغیف از انکس تو صد همه سجا سیده ا

ای ای تو ام خوشتر از درخت نورد
 ز درختی که داد از مقدم او نورد
 در پارچه بود برایت هم از پوشش نورد
 افزای مهر بر درخت با بخت نورد

نوروز مرا بسکت زان عارض جان نورد

وقت است که ز بیم را از چهره سپارای

ای طره شکست دام دل از آید
 آن چهره که در او همه رخ که کان زاده
 چون چهره رنگنت حسرت زده
 از منک زره لبه شمشیر به داده

خوش باش دمی با ای دلبرک ساده

رخت از کف بر ز کمر در آن شکای

از عارض چون نامت دسترس محرداری
 در غم کفر سبزه از کف تو داری
 در سلسله سرب و اسلحه محرداری
 از کفر سبزه محی را در آب تعباداری

سگوز کهر ز بر جزا به سهها داری

مانند تو یک تن تیرت در دم بر سپای

ای سرد سهر قامت از دلبر جان
 که غمیش و طرب بتوان طلب جان
 چشمه و سار را بر لب آن لبه کو
 و از چهره به جگر زان با ده رو جان

ده با ده و صحت فاش چینه - نهان

ار از تو خرابین تیرت امروز غنا

ای مونس جان و دل در سن مرا جان
 یادت ز تو هم پیش زان لعل سحر جان
 با قوت بر جانم ز تو در صدم عمر جان
 ای چشم غمیشش امروز در ادرا جان

در عیش با کوشش غم در غم دور جان

کفر است اگر امروز را نه پیمان جان

ای بر عمت را دل جزین جانم ^{بیت پدید شدیم}
 بردار دبر برقع از هر رخ و عجب
 چون نیمه شعبان وایتان بهاج
 زان سطر و روح فرا کن دین و نام

کامروز بوصول تو ابروت منم محتاج

در جان ظهیر سهرت با بیز تو ایمان

از زلف تو دام دل در چشم تو نام ^{بیت پدید شدیم}
 مولود شیرین است ایرد حسن نام
 بادام تو سید ارد جان دل نام
 و از بر سحری دست کرده ز سر دام

ما را سنا دیگر نبود سر سنا و نام

کند از تو رسم از سر خود خمد خردان

از کوه کسرت چون غنچه دکن خاتم ^{بیت پدید شدیم}
 از باوه بینه جان از چشم دلم مرهم
 در غم قدم عیدت تازه در گام
 تا آنکه بر این طبع حشمت در نام

شمار که بود مقصد از حشمت بر آدم

مکوه بر مهدی صباغ منور ^{بیت پدید شدیم}
 بذا حشمت از این کرده چنان محور
 محبده ای ام حق در دیده پستان
 شمار که ز بود ادب بر در جهان

از بر شمه لطف او کوشه جان رونق

حشمت نه پیش نا کرده حق نشانی

سلطان نام آنکوه غایت بهشت ^{بیت پدید شدیم}
 مرات صفات حق بر ذات خدا محاسن
 بر سه بیج ادد که عدل اعانت
 تا بوقت ظهور دایم لدیوت از او است

خاک درش نکند ز کمر خد مسکن داران

قامت بوجود دور این کشته مستیان

قوم جان قائم سلطان ملک در این ^{بیت پدید شدیم}
 از معرفت ز لبت عا فر خردان

و جب بود اما باید بود از امکان
 از هر چه نظرش هم گشته قد کبریا
 در کف دستش در کف جان صنان
 مثال حسد حق مجموعه زبانه
 شماره جدول اعزاز در کف خداوند
 در نشیبه او پنهان سر از بند کجاست
 با چشم سل نورش همه شب سرها
 کمرت به غنیمت اندر او از هر چه
 تا طبع بود سرش را منطبق گوهر زان
 از دست همه دستش ای صافی شیده
 ارشاد ملک شکر ای آیت سبحانی
 سلطن ملک کویس ای محبت زردی
 دوران درت را عمارت تخت سبحانی
 از روز بر اندازم که بر ده اسکنانی
 کجاست همه او در شرف قیاس
 چون ذات حسد او در سینه دینه
 ای کشته تیشیت را ابرت کجاست
 ابرت کف در بار کجاست در توبه
 از غنیمت تو شاهی نوع بخوار بواج
 کمتر حسرت کرد از همه سگندار
 برفق همه عالم هستی مثل چون تاج
 باز ای سبها باز ای تادیر سپارانی
 باز آرد عوارضی و هر چه
 بردار صاحب منیع خیران طبع زردی
 سرور تو بر شاهان همه تو بقران
 تو جان و جانان تو دین و تو جانان
 تو گوید میزان تو روضه رضوان
 تو سرود و توست تو سرود مولد

تم کفره بین دین حقیقه به مال	سها لعل اول اسدا برین مودارنا
بیا صورت ظلم و تم نیک به مال	پای توغ نمیش کردن اعدا در زنی
رسیده جان به لب منظره قاتل	مدای زرده که مرده دوستان ابریم
له علاج شستی و با ن مقال	دو فن کد ذال بعد ضعیف مایعیم
کج پناه برم من زلس درنگ وال	ز که سئوال نام و سیر غیر ک

بصر حقه محتاج و خوشگرم صافی

که ز خود تو ابر بحر خود استبدال

که کل طرف عمر چه هر که پدید	نوازیس بر کوش جان این نونید
کن آب روان چه خضر خضر آید	گذشت فصل خزان بهار در رسید

سیم سگین نفس بر کوشن درین

براه از کوه ابر لصبه سگوه در حهل

نمود طرف عمر غریب لعل به آب	رود از کتاب لعل زین لهاب
به لاله داد از وفا چه سگ ران نبر	تحت غرت نشاند بر کله در حجاب

برخش صدمه کند چنان هر که شتاب

که شسته عید آن حاکم ز هر طرف در نوبل

جهانی بر کهن جوانی از سر گرفت	رسیده عید فردول غایب غم گرفت
کلف نقایحی در کوشش گرفت	صبا ز بوسه شمیم غم گرفت
کند ز خویش آینه بهشت از زرد گرفت	چمن ز سلکان کبرت باغ گرفت
ز بهر تاراج در بر عین در عیان گرفت	گرفت چشم بهار زمین گران گرفت
که نایب الم عجز و نماز ز غرودیان گرفت	خطاب برد آسلم رسیده در کستان گرفت
شد به صفا و مکر گرفته گلشن کمال گرفت	ز سغیر و نیرن ز لوسن و ابروان گرفت

سیم عسی نفس بگناه پستی
 زمین کند رود و بگوشه ششتری
 سگوفه در رخ استغفه چون ششتری
 چو سده در میان کند سخن بربخ پستی

بیزم کل بسودن گشته خنیا کوی
 ز عهد گناه سخن و کدورت ن حال

شده است غم جهان جهان شده است
 شاد و سپاس بر سره دافخ جو سپار
 کوفه کل راز و رقیبه اندر کس
 غمزه کل بدختم باز عشق دار

ببصر شش بنانه از کف دل
 دل تصدیق شده چه عشقان در غم دار
 بناده در غم شش زمشک تا تر حال

بیت خطره غم خور بر افروخته
 بر باغ ز کس نظر بسوهر در حوشه
 چشم است گمان که شده است
 ز حسرت او بر کمر ز لاله دل بر حوشه

زین زده دگر خواند اندر حوشه
 چه درستان در باغ چه در حال

چه نفس با بدسبانه بستان گناه
 گناه فرین نفس کن دلم را بچهار
 فصل ادراک است بوسم دیوار
 که جان بکن شده امانی که نماند در آوار

خوشتر است مردم بودم به باغ لاله زار
 ز دلبر و لورج زشت به بر حال

بیت چون نه جان فصل ادراک
 چه هسته ندان بود که با هر حوشه
 کمر لطافت جمع فرین بر آن گشت
 همیشه کوشه هر کوشه بید سر حوشه

بیت ز کف شست هر که از کد گشت
 سره جان کشته بو بر بزم وصال

بیت ز کف شست هر که از کد گشت
 سره جان کشته بو بر بزم وصال
 بی زمره قبح که در دود و کد گشت
 جان جان در راه هر چه امر است
 مگر چنان کینو کینو بر سبیل است
 برود و عهد خوب از غمزل غمزل است

نصرت بستان چه باره
 فادری در پیش بود ز زنها حال

سز در خسیع ملل بفقان و امم
چنانکه صلح اودند میان کرک و غنم

دگر نماید خیلد فسان سنگ و یغال
تو نه که زردان تورانموده بر سلس شاه

ز راه است به بنام خیم نوران کجابه
بر اندر راهش نبوت شت برودن در راه

که راه راه تو در خزار غامز مفضل
ز غیب مطلق شهادت بر در شود

مجاب اگر فلک کز غنم صفت بخور
تو بود در غیر حق دگر وجود بر شود

دگر که در غیب رسالت حق بی یغال
بود خیم در صحنه امیر خود نمود

تو نه که در حق غنم در استن
تو نه که مردم رسد زان در آفرین

تو نه سپهر گم تو نه امام حسین
تواند شرح کف مطلق نظم آفرین

اگر وجود حق است که از خیال
چون سلسله ملک در این سال

چند باشد مرغ دل اندر کجابه
دگر در شام زینت نوزد از خیال

بغیر از خدا قلبر و تسلیل
عمر آخرت آن کس بس اقبال

بست ما را در درخت چشم نماند
عکس اطمین بر سر کان اقبال

زانتی ناز و جودت کالمصباح
 که خالت کرد از بر بدن دلا که
 بر هر آرزو تو هم مدح است بدین
 ترغیب لبس معرفت بحکم علم برف
 که تمام و لعصر آن کو جبر سل
 شیل شیر بر دانی شیر مردان در شاه
 مینماید در سخن نورانی لعل
 حجت تمام و لعصر آن کو جبر سل
 هر که شیش ملک عبد ادم را بود
 خواطر عیسی شد از یاد چشم او دل
 که که قابل سر جود او صفی
 عشق کو بر جبهت است در پاره هم
 عظیم است نایز است از یاد عید
 که در لطف تو باشد رفت او که
 سکنه در هر بر بر لطف لطف
 جستی و ما غم شعله است که از
 از حسد است آن خون کار کمر را در

کادور لعل من تا شر ز انزال
 از چه اندر آتش رخ کرده از فصل
 آنکه اندر مدح او سکر او به فصل
 من سمع سخن فی اللطیف و اللطیف
 در مدح حضرت است چون کمال کمال
 آنکه کرد از شهرت است از مثال
 فای خود کجا که کان اللطیف فصل
 در مدح حضرت است چون کمال کمال
 بر عظمش ملک که کرد چون ابراهیم
 دار کان لطف او که در دل فصل
 بر سر او که از عمل اقبال
 لک امد مکن و حب صف تعالی
 یا عزیز من من است لطف اقبال
 آنکه اندر گاه لطف سستی فصل
 من سمع مصلحین طاری فصل
 شغل اللطیف و نجات فصل
 سخن صانع بود از صف افعال

دست و دهن لطف تو از در جود

و کما سمع و ملک سمع اللطیف زال

ای لب حسن عیانت دین غیرت کمال
 ای کوی چون سبیل در روی تو جوی کمال
 آثوب سخن تو خط مشقه ز زبال
 در نایع جمال تو بت آن کمر و سبیل
 هر که غم است چه دور و نسل

تا یک اندر خیزد عزم رزمی
 بر بایک چند در باب نه آرد
 ملک ز در درنگ یافت تا یک
 رود زمان بهار چه فرشت امام دی

سایر مردم بودم شسته تا عشر طی
 که بودم یک عینت غنیمت آید محال
 الله با که حجت عمل بود ما سب
 بزم سحر کار کان منور باشد سراسر
 بگام سیر دره آمد بر ز لعل سب
 از آن که در روشنی ذوق بود زها

سایر مردم شراب بود سب
 که نود در زمان شراب به عهد الله حلال
 به عید عید که شام صبح او کنگار
 کمانه نور حجت را امر کسی مدار
 حلاله اولی و که داد سب
 شهر که ز امکان بمر وجود اورا

شهر که چون حق بود نزه از نقت
 شهر که کشت جهان که شش که کس سول

سپر نور دصف محمدین نجس
 مه سپهر وفا دفاع بر رخ دامن
 سکه که ایضا روح شرع و سنن
 نیتجه پناست حاج فخر زکن

زکن زان حبه اعش که لفظن
 نقاب غنیمت اگر بر اسکند از جمال

صیانت شعین محیط با بدو
 بنامه دنیا و دین که است از او آنچه
 شع شع ازل فروغ روز
 دل به اولی بهش او بار

حنه این مسیح بهر فضا را عین و دست
 بزات ممکن و بی جوش اتصال

و که قائم کرد که قیامت قیام
 وجود با شش بود هر کس قوام

نوبت اور ہزارا ہمت اور حاتم کلیم شد با خدا از ہر آدم کلام

نشہ از او گریبا خطاب بود اسلام

نشہ از او نشہ خدام حسین شد خصال

امام موعود صلی کہ قائم یاقین است ز نام فلک سخاۃ کہ قادر مطلق است

جہان ریشہ و جان از او است فرزند این نہ پسر ز تو گشتش پسر است

ہر آنکہ اور از حق خستہ کہہ اکتہ حق است

کہ نفسش ز حق بود بہ بر جان مجال

سہر کہ شمشیر بود با سپاہ رسول اذ اراد انہ یقول کن سکون

حسدی صبح ہم با مرد رسول فناء روضہ و ختہ تو عدوان

لکم ہا فاکتہ و کلمتہ عوان

و مالنا غیرہ درودہ لیس و ال

امام حق و بشر شد و دل بر سر جان فضل ہستہ امیر کرام

سہنہ شبہ ہم چشم خدو افاق کہہ ایمان کرامت این حق قدر

ہر مرد باشد چہرہ با چہرہ ایہ نصیر

عکف فرز ایم بانیہ اکتہ عان

سہر کہ از خرم از زمین کوفہ قرار ہر کہ عرس بود لیر کردی ہزار

سیم لطفش کہ بفرق ہر کس کہ از زحمت دارش کند ز باج کسیر

ملک عظیم در سن ملک بر سن سہ ہوا

بمع ابو جبرئیل بود صبر سجال کمال

هر که اسرار حق بعبادت برسد
 صدقش او با قدم مغان برسد
 بنات با شمع حق بزرگتر منظر است
 بر اولیا بر سر نور ایستاد بر سر است

بر سرش حق ذات آدمی
 کعبه هستی از او چه بین مهرش کمال
 عرض نبش کل برادر ام کعبه است
 بیس در مطلقش ز نور فصل کعبه است
 سخا او چه عطا را در حساب
 دل مظهر محیط کف سار کعبه است

از ادب این فصل حق و باقی
 در کان محسب الله تم تسبیحات کعبه است
 حسین امام پسند زردان شکار
 حسد کان جهان جهان حسد بود
 که ز اراد این جهان نه از عدم شکار
 بر آنکه پستی بود بچو درش امیه وار
 عجب که خواستش مرتبه روز کار

که در سلطانی عشق عود دارد مجال
 سبیل جسم سل نه حلاش تاب
 تسم نار و جان شفیع یوم بحاب
 بال فرعون منه لحاق بود بعد
 ز سایه لطف او در فرود آفتاب

زنده او در راه است ضایع روز و حال
 جسد زردان که است کعبه شکار
 قرون حلاش ز کعبه آید زمره صبر
 ملک کلامش که چه جسم صبر
 بر آنکه پستی بود در که او نصیر

خود بر شاه که از جوان جویش نوال
 جهان خود و کرم سر طوک جهان
 سه فصل خسته صفای نفع نفع
 شهر که شنبه اش شنبه شنبه نفع
 شهر که در آرا و بر تن روان شهر اروا

شهر که از غم دل داد از زمین گشته بر جهان
 که جگرش ز زبان و کمر نه پلند غزال
 شه فلک آستان نه ز خسل آستان
 جان از او خرم در هشت از او جودان
 خند بود کی آستان شوشه ملک جهان
 جمال زردان بود زور با سر عیان
 ز فتنش بر سر از آن که آید اندر آستان
 چه ذات حق ذات او بودن ز دم خصال
 مریه زردان که در جهان همسرش
 نمود اندر در لطف با سوره داورش
 ملک سر نه که بناده اندر داورش
 بر در اوج کوه خنده آستان سرش
 روایت گویم اگر با سوره زنده سرش
 بجای زبانه رسد در این سخن با مال
 شهر که کمتر خندم بر سرش جبریل
 جهت تیسر جان مناع قسطل
 ز خند فرعونان ز روح در زنی بند
 نمک بود خند صفت که او را دلیل
 اگر در مکان گمشده سر قال قسطل
 نه در جهت اولی چه در جهت قدر قال
 کسر مانند او شهر بخت نند
 بغفل بر شکل است وجود کسطل
 دمی که روح پلنگین بطن بر دم رسد
 بر آردش نغمه در عیسی آه پدید
 بعقل او سر چون نسیم مهرش درند
 رسد اندر علوم چنین با روح کمال
 بناده کردن فلک بخت قران او
 ملک زوق فلک بودت چون او
 گستر کو زبست ز لعل خدای او
 توبه لب نهشت زمین بر دودان او
 بر آرد با لعلان توند قران او
 غیب ظاهر گشت چه در او از دودان او
 خند آنگاه نشا توند و آله نعم
 زنده با نوبت آن اگر زده موت هم

مركز احیاء التراث الاسلامی